

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 415 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΜΑΗΣ 1936

 80 χρόνια από
την εργατική
εξέγερση της
Θεσσαλονίκης
σελ. 14-15

Ασφαλιστικό-Φορολογικό έκτρωμα,
4ο Μνημόνιο ενόψει

Στον δρόμο της Γαλλίας

ΑΓΩΝΕΣ, ΑΠΕΡΓΙΕΣ,

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Κάτω τα χέρια από τους μετανάστες και το κίνημα αλληλεγγύης!

ΟΛΠ

 Ξεπούλησαν 4000
χρόνια ιστορίας
σελ.5

Φοιτητικές εκλογές

 Στηρίζουμε -
Ψηφίζουμε ΣΣΠ
σελ. 6

Διεθνή

 Η επικίνδυνη εστία
του Ναγκόρνο
Καραμπάχ
σελ. 12

Κίνα

 50 χρόνια από
την «Πολιτιστική
Επανάσταση»
σελ. 13

Η πρωτοφανής κτηνωδία με την οποία αντιμετωπίζονται οι πρόσφυγες στην Ειδομένη είναι το πραγματικό πρόσωπο της Ε.Ε., όλων των αντιδραστικών κυβερνήσεων συμμάχων της και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Τα κροκοδείλια δάκρμά τους για «υπέμετρη χρήση βίας» και «ανθρώπινα δικαιώματα» (!!) δεν μπορούν να κρύψουν το αποκρουστικό πρόσωπο της πολιτικής τους, που καταδικάζει χιλιάδες πρόσφυγες/μετανάστες να εγκλωβίζονται σ' ένα απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης που λέγεται Ελλάδα, και που ετοιμάζεται να ασκήσει ίδια και χειρότερη φυσική βία από εκείνη της Αστυνομίας και του Στρατού της Μακεδονίας.

Σ' αυτή την κατεύθυνση, η επικίνδυνη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στρώνει τον δρόμο της καταστολής, με την ποινικοποίηση των αγώνων και της αλληλεγγύης, ενάντια στους αγωνιστές

του κινήματος που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των προσφύγων και μεταναστών. Την ίδια στιγμή που οι φασίστες αφήνονται να κυκλοφορούν ελεύθεροι και να δρουν όπως στον Πειραιά υπό την προστασία της Αστυνομίας, εξαπολύεται ένα κινήρι μαγισσών ενάντια στο κίνημα. Η ΕΛΑΣ και αργυρώνητοι δημοσιογράφοι «βλέπουν» πίσω από κάθε αντίδραση των προσφύγων/μεταναστών «εγκληματικά στοιχεία» αλληλεγγύων, στοχοποιώντας κάθε φωνή που αντιστέκεται έμπρακτα στην κτηνωδία τους! Αυτή είναι μόνο η αρχή της επαναφοράς του κράτους έκτακτης ανάγκης, της προσπάθειας κατάργησης στοιχειωδών πολιτικών ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Με τους μαζικούς και μαχητικούς αγώνες μας να σταματήσουμε τα σχέδιά τους! Να ριξουμε τα σιδηρόφρακτα τείχη της ρατσιστικής Ε.Ε. - να σταματήσουμε τους πολέμους και τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και των συμμάχων τους - να παλέψουμε για μια κοινωνία απαλλαγμένη από το ρατσιστικό μίσος, τον πόλεμο, την προσφυγιά και τον μισάνθρωπο καπιταλισμό που τα γεννάει!

Ο.Κ.Δ.Ε.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Η καπιταλιστική κρίση Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού

Συγγραφέας: Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2016

Σελίδες: 62

Τιμή: 2 ευρώ

Η σημερινή κρίση στην οποία βυθίζεται ολοένα και περισσότερο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, είναι μάλλον η χειρότερη οικονομική κρίση που έχει γνωρίσει ποτέ στην ιστορία του. Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος έχει προκαλέσει πανικό στα αστικά επιτελεία, που προσπαθούν με σπασμωδικές κινήσεις να αντιληφθούν την κρίση, την έκταση και το βάθος της και να προχωρήσουν σε πρωτοφανή για την ιστορία του καπιταλισμού μέτρα, ώστε να περιορίσουν και να διασώσουν ό,τι είναι δυνατό να σωθεί. Από την άλλη μεριά, το εργατικό κίνημα έχει μπει σε μια νέα εποχή, που χαρακτηρίζεται από την οικονομική κατάρρευση επιχειρήσεων και χωρών, από μια παρατεταμένη

οικονομική κρίση με τραγικές συνέπειες πάνω στο βιοτικό επίπεδο και την απασχόληση, με την ένταση των επιθέσεων σε όλα τα επίπεδα, με την όξυνση όλων των ειδών των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και με την εμφάνιση των πολέμων. Με αυτή την έννοια είναι κρίσιμης σημασίας η κατανόηση των κρίσεων του καπιταλισμού, της σημερινής οικονομικής κρίσης, της διάρκειάς της, των συνεπειών της αλλά και των καθηκόντων που επιβάλλει για το εργατικό κίνημα, έτσι ώστε να μπορέσει το τελευταίο να αντιμετωπίσει και την κρίση και το ίδιο το καπιταλιστικό κίνημα που τη γεννά.

Από την Εισαγωγή

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πανηγυρίζουν στο Μαξίμου, γιατί η Κομισιόν (Ευρωπαϊκή Επιτροπή) επιβεβαίωσε ότι το 2015 η Ελλάδα είχε πρωτογενές πλεόνασμα 0,7% του ΑΕΠ, επίδοση καλύτερη του στόχου του προϋπολογισμού (είχε υπολογιστεί έλλειμμα 0,25%). Ακόμη, λένε στο ΣΥΡΙΖΑ, αυτό το πλεόνασμα είναι αρκετά καλύτερο από το έλλειμμα 0,6% που πρόβλεπε το ΔΝΤ και τονίζουν ότι έπεσε έξω –ακόμη μια φορά– στις εκτιμήσεις του, ζητώντας παράλληλα να μην ληφθούν επιπλέον μέτρα (εφεδρικά;) 3,6 δις ευρώ και ότι αρκούν τα 5,4 δις (3% του ΑΕΠ). Συνεχίζουν το παραμύθι της «σκληρής διαπραγμάτευσης», του νέου **Success Story** των «ευχάριστων νέων» της ελληνικής οικονομίας και της «ανάπτυξης» αμέσως μετά το Πάσχα, δηλαδή σε λίγες μέρες(!) και ότι όλα αυτά δεν είναι τυχαία αλλά αποτέλεσμα «της σκληρής προσπάθειας, του οργανωμένου σχεδίου και εξορθολογισμού των κρατικών δαπανών»... «παρά τις δυσκολίες των capital controls αλλά και της προσφυγικής κρίσης». Μέσα σ' αυτό τον «εξορθολογισμό» ασφαλώς συμπεριλαμβάνουν και το κόστιμο του δώρου Πάσχα 4,20 ευρώ των φαντάρων και η απαίτηση να επιστραφεί αυτό το τεράστιο ποσό(!), το μάζεμα και πάλι των αποθεματικών των νοσοκομείων, πανεπιστημίων κ.λπ.

Η λεηλασία... του πλεονάσματος

Που βρίσκεται η αλήθεια και από που προκύπτει αυτό το πλεόνασμα, για το οποίο πανηγυρίζει η άθλια και μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ; Μια μικρή και σύντομη εικόνα της οικονομίας και της κατάστασης του ελληνικού λαού αρκούν για να βγάλει οποιοσδήποτε τα σωστά συμπεράσματα. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ:

1. Το ΑΕΠ από 177,559 δις ευρώ το

Ο ΣΥΡΙΖΑ μας καταστρέφει Υπογράφουν και 4ο Μνημόνιο!

2014 μειώθηκε στα 176,023 το 2015, δηλαδή περίπου 1,5 δις ευρώ και αυτή η μείωση είναι η έβδομη κατά σειρά!

2. Η βιομηχανική παραγωγή τους πρώτους δυο μήνες του 2016 κινήθηκε κάτω του μέσου όρου του 2015, το οποίο ήταν πολύ χαμηλό, μειωμένη περίπου κατά 35% από το 2008.

3. Οι εξαγωγές (μαζί με τα πετρελαιοειδή) τον Φεβρουάριο μειώθηκαν κατά 7%, ενώ χωρίς τα πετρελαιοειδή αυξήθηκαν μόλις κατά 3,7%.

4. Οι λιανικές πωλήσεις (πολύ σημαντικός δείκτης) τον Ιανουάριο μειώθηκαν κατά περίπου 20%. Πρόκειται για πραγματική καταβύθιση, που δείχνει την αγοραστική δύναμη ειδικά των ασθενέστερων τμημάτων του πληθυσμού.

5. Η ανεργία το δ' τρίμηνο του 2015 ανέβηκε στο 24,4% από το 24% του τρίτου τριμήνου, δηλαδή άρχισε και πάλι να παρουσιάζει αυξητική τάση μετά από ένα διάστημα μείωσης.

Απ' αυτά τα λίγα στοιχεία προκύπτει αβίαστα ότι η ελληνική οικονομία συρρικνώνεται διαρκώς (το 2009 και πριν τα μνημόνια το ΑΕΠ ήταν περίπου 240 δις ευρώ) και επομένως όχι μόνο δεν παράγεται πλούτος-πλεόνασμα, αλλά επιπλέον ελλείμματα, όπως άλλωστε φαίνεται απ' όλους τους δείκτες. Το «πλεόνασμα» του Τσίπρα προκύπτει όπως και του Σαμαρά (που κάποτε κατήγγειλε ο ΣΥΡΙΖΑ) από τη διαρκή φτωχοποίηση του ελληνικού λαού, τη συνεχή μείωση μισθών, συντάξεων και εισοδημάτων, τη διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής

ασφάλισης, τη φοροληλασία κ.λπ. Τα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά και αμείλικτα:

α) Περίπου 5,5 εκ. συνάνθρωποι μας το 2015 βρίσκονταν κάτω ή κοντά στο όριο της φτώχειας!

β) Σύμφωνα με τη Γιουροστάτ (ευρωπαϊκή στατιστική υπηρεσία), το 22,2% του πληθυσμού ή 2.377.000 άτομα ζουν υπό συνθήκες ακραίας φτώχειας, δηλαδή στερούνται και τα στοιχειώδη μέσα διαβίωσης (δυσκολίες πληρωμής ενοικίου, δεν πληρώνουν βασικούς λογαριασμούς, στερούνται ικανοποιητικής θέρμανσης και βασικά είδη διατροφής (κρέας, ψάρι κ.ά.), αδυνατούν να πάνε διακοπές έστω για μια βδομάδα). Αυτό το ποσοστό είναι το τρίτο υψηλότερο στην ΕΕ των 28, πίσω από τη Βουλγαρία (34,2%) και τη Ρουμανία (24,6%) και μακράν υψηλότερο από το μέσο όρο της ΕΕ (8,2% ή 41.092.000 άτομα). Αν εφαρμοστεί το 3ο μνημόνιο που συμφώνησαν ο Τσίπρας και η παρέα του (το 2018 προβλέπει πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ!), το ποσοστό της ακραίας φτώχειας θα εκτιναχτεί στο 25%, τότε μάλλον θα είναι το δεύτερο υψηλότερο της ΕΕ, πάνω και από της Ρουμανίας και μόνο υποδεέστερο της Βουλγαρίας!

Να τους διώξουμε

Όπως και τα προηγούμενα 2 μνημόνια, έτσι και το 3ο του Τσίπρα το μόνο που κάνει είναι να καταστρέφει την οικονομία, να καταστρέφει διαρκώς το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και των

νέων, να δημιουργεί νέα ελλείμματα και να αυξάνει τα χρέη (δημόσιο, ιδιωτικό, ασφαλιστικών ταμείων) που οι αστικές μνημονιακές κυβερνήσεις και οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ τα μεταφράζουν στην «ανάγκη» για νέα δάνεια/βάρβαρα μέτρα ή μνημόνια που πρέπει να πληρώσουν/επιβαρυνθούν οι εργατικές και λαϊκές μάζες. Αυτό το φαύλο κύκλο, αυτό το πλήρες και καταστροφικό αδιέξοδο, αυτό το θανατηφόρο σπινάλ προς τα κάτω πρέπει να το σταματήσουμε. Για να το κάνουμε πρέπει να διώξουμε, σαν πρώτο βήμα, την άθλια και υποτακτική κυβέρνηση Τσίπρα. Όσο παραμένει στην εξουσία ο ΣΥΡΙΖΑ, τόσο και το καταστρεπτικό αδιέξοδο μεγαλώνει. Ήδη ετοιμάζουν και 4ο μνημόνιο (δεν έχει καμιά σημασία αν το ονομάζουν εφεδρικό, προληπτικό ή πακέτο ασφαλείας κατά τον Ντάισελμπλουμ), που περιλαμβάνει νέα βάρβαρα μέτρα ύψους 3,6 δις ευρώ ή 2% του ΑΕΠ, οπότε ο λογαριασμός που καλούμαστε να πληρώσουμε όλοι οι «από κάτω» έφτασε τα 9 δις ευρώ ή 5% του ΑΕΠ – και έπεται συνέχεια. Η κυβέρνηση έχει ήδη συμφωνήσει και στο 4ο μνημόνιο, απλά ψάχνει περιτύλιγμα ψεμάτων για να το πλασάρει στον ελληνικό λαό.

Όμως δεν αρκεί μόνο το διώξιμο της άθλιας, υποτακτικής και καταστρεπτικής κυβέρνησης Τσίπρα. Πρέπει να προχωρήσουμε παραπέρα, πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα του: Να σταματήσουμε άμεσα την πληρωμή του χρέους – Να βγούμε από την ΕΕ και το ζουρλομανδύα του ευρώ – Να επιστρέψουμε άμεσα σε εθνικό νόμισμα. Για να πραγματοποιηθούν αυτά είναι απαραίτητο: Να εθνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο όλους τους τομείς κλειδιά της οικονομίας και να εγκαθιδρύσουμε μια δική μας κυβέρνηση, μια κυβέρνηση των εργαζόμενων που θα τα πραγματοποιήσει και θα ανοίξει τον δρόμο για το Σοσιαλισμό.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 2015 οι διεθνείς εξοπλιστικές δαπάνες αυξήθηκαν κατά 1%, σε πραγματικούς όρους, σε σχέση με το 2014, φτάνοντας τα 1,7 τρις δολάρια, σύμφωνα με έκθεση του «Διεθνούς Ινστιτούτου Μελετών για την Ειρήνη» της Στοκχόλμης. Πρόκειται για την πρώτη αύξηση των παγκοσμίων αμυντικών δαπανών από το 2011. Αυτή οφείλεται κυρίως στον πολλαπλασιασμό των εντάσεων και των ιμπεριαλιστικών επιθέσεων διεθνώς. Οι ΗΠΑ έχουν σταθερά –και μακράν– τις περισσότερες στρατιωτικές δαπάνες. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός τους για το 2015 έφτασε τα 596 δις δολάρια (μείωση 2,4% απ' το 2014, ποσοστό μείωσης ωστόσο μικρότερο απ' αυτά προηγούμενων ετών). Δεύτερη η Κίνα με 215 δις, ακολουθούμενη απ' την Σαουδική Αραβία (87,2 δις), η οποία ξεπέρασε τη Ρωσία (66,4 δις). Μέσα σε 10 χρόνια (2006–2015), ενώ ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ μειώθηκε 4%, της Κίνας σημείωσε τεράστια αύξηση (+132%), ενώ ταχύτατα ανέβηκαν οι στρατιωτικές δαπάνες της Σαουδικής Αραβίας.

Έξι χρόνια συμπληρώθηκαν από την ανακοίνωση της προσφυγής της Ελλάδας στον **Μηχανισμό Στήριξης** (23 Απριλίου 2010). Έξι χρόνια απίστευτων απωλειών και μιας τρομακτικής «δημοσιονομικής προσαρμογής», που δεν έκανε καμιά άλλη χώρα σε καιρό ειρήνης – και η κατάσταση έχει επιδεινωθεί. Το χρέος βρίσκεται σταθερά πάνω από 330 δις ευρώ, η επίσημη ανεργία κινείται στα επίπεδα του 25%, ενώ πάνω από 300 χιλιάδες μετανάστευσαν στο εξωτερικό. Το ιδιωτικό χρέος (χρέη επιχειρήσεων και νοικοκυριών) έχει εκτοξευτεί σε επίπεδα πολύ πιο πάνω από το ετήσιο ΑΕΠ, περίπου 220 δις. Τα «κόκκινα» δάνεια ξεπέρασαν τα 110 δις, οι ληξιπρόθεσμες οφειλές στην εφορία είναι κοντά στα 87 δις, ενώ άλλα 15 δις είναι τα χρέη προς τα Ταμεία. Όλα τα οικονομικά μεγέθη επιδεινώθηκαν, ενώ οι επιπτώσεις σε κοινωνικό επίπεδο είναι τραγικές. Πάνω από 1,6 εκ. συνάνθρωποι μας ζουν κάτω από το όριο ακραίας φτώχειας (2015).

Σημαντικούς περιορισμούς στην ελευθερία του τύπου και επιδείνωση των συνθηκών άσκησης του δημοσιογραφικού επαγγέλματος παγκόσμια, διαπιστώνουν στη νέα τους έκθεση οι **Δημοσιογράφοι Χωρίς Σύνορα**. Η κατάταξη στηρίζεται σε σειρά δεικτών, όπως ο πλουραλισμός, η ανεξαρτησία των μέσων ενημέρωσης, το περιβάλλον και η αυτολογοκρισία, το νομικό πλαίσιο, η διαφάνεια, οι υποδομές και οι καταχρήσεις εξουσίας. Η ελευθερία του τύπου επλήγη σε πολλές περιοχές κατά το 2015, ιδιαίτερα στην αμερικανική ήπειρο, που περνά για πρώτη φορά στην κατάταξη κάτω από την Αφρική. Η θέση της αμερικανικής ηπείρου έχει υποχωρήσει σημαντικά κυρίως εξαιτίας των δολοφονιών δημοσιογράφων στην κεντρική Αμερική. Στη Λατινική Αμερική, διαπιστώνεται «θεσμική βία», βία του οργανωμένου εγκλήματος, ατιμωρησία, διαφθορά, συγκέντρωση των μέσων ενημέρωσης. Όλα τα παραπάνω συνιστούν «τα κύρια εμπόδια στην ελευθερία του Τύπου», σύμφωνα με τους Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα.

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΟΥ – ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΚΑΤΩ ΤΟ ΑΝΤΙ-ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ

Το αντιασφαλιστικό τερατούργημα που κατατέθηκε συμπεριλαμβάνει το αρχικό σχέδιο Κατρούγκαλου και **πολλές, συντριπτικά χειρότερες αλλαγές**. Π.χ.: (1) Αυξάνονται από 15 σε 20 τα ελάχιστα έτη για τα 384 ευρώ της «εθνικής σύνταξης». (2) Ο συντάξιμος μισθός συνυπολογίζεται από περισσότερα έτη ασφάλισης ή και όλο τον εργάσιμο βίο. (3) Μειώνονται τα ποσοστά αναπλήρωσης, ιδίως αυτών με λίγα έτη ασφάλισης. (4) Τίθενται προϋποθέσεις στις συντάξεις χηρείας. (5) Στα οικογενειακά επιδόματα/τέκνων πλέον δεν θα δίνεται όπως μέχρι σήμερα ένα μηνιαίο ποσό. (6) Στις συνολικές δαπάνες για εθνική, ανταποδοτική και επικουρική σύνταξη, όπου **ως το 2060(!)** τίθενται ασφυκτικά όρια κ.ο.κ.

Τα βασικά μέτρα είναι τα εξής:

1) Ο Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ), όπου εντάσσονται όλα τα υπάρχοντα ταμεία, θα αποτελεί στο εξής το μοναδικό (εκτός του επικουρικού) ταμείο ασφάλισης, χορηγώντας: α) Κύρια σύνταξη, β) Παροχές υγείας (σε χρήμα ή είδος, επιδόματα ασθένειας, μητρότητας, άδειες κ.λπ.), για όλους σχεδόν τους ασφαλισμένους. Η ενοποίηση των παροχών θα γίνεται στο εξής ακόμη και με απλές υπουργικές αποφάσεις ή υπηρεσιακές εγκυκλίους. Το κράτος πλέον δεν έχει υποχρέωση να εξασφαλίζει αξιοπρεπείς παροχές, αλλά μόνο τη «βιωσιμότητα» του συστήματος!

2) Η **εθνική σύνταξη** δεν χρηματοδοτείται από τις ασφαλιστικές εισφορές αλλά απ' τον κρατικό προϋπολογισμό – δηλ. θεωρείται προνοιακή παροχή, όχι εγγυημένη, άρα **δεν θα δίνεται για πάντα ή θα δίνεται με προϋποθέσεις**. Πλήρη εθνική σύνταξη 384 ευρώ δεν θα παίρνουν όλοι και δεν θα την παίρνουν ολόκληρη. Πλήρη εθνική σύνταξη θα παίρνουν μόνο οι έχοντες (i) 40 έτη ασφάλισης στα 62 έτη, (ii) 20 έτη ασφάλισης (από 15), στην ηλικία των 67 ετών, αν έχουν 40 έτη παραμονής στη χώρα ή (iii) οι έχοντες ποσοστό αναπηρίας τουλάχιστον 80%. Γι' αυτή τη «σύνταξη» σύντομα θα μπουν εισοδηματικά, περιουσιακά κ.ά. κριτήρια.

3) Η **ανταποδοτική σύνταξη** υπολογίζεται βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε ασφαλισμένου (γι' αυτό θα είναι και η μοναδική πλέον εγγυημένη από το κράτος) σε όλο τον εργασιακό του βίο και κάποιων ποσοστών αναπλήρωσης. Δεν έχει κανένα κατώτατο όριο, καμία κοινωνική προστασία.

4) **Καταργείται ο θεσμός των κατώτατων ορίων των συντάξεων**.

5) Οι προνοιακές παροχές (ΕΚΑΣ, επιδόματα φτώχειας, ειδικών αναγκών κ.λπ.) δεν θα είναι εγγυημένες από το κράτος, δεν θα δίνονται σε όλους, δεν θα δίνονται ολόκληρες σε όλους και –κυρίως– το κράτος **ανά πάσα στιγμή θα μπορεί να αλλάξει τις προϋποθέσεις χορήγησης** (με βάση το ατομικό ή οικογενειακό εισόδημα, περιουσιακά στοιχεία, φορολογητέο εισόδημα κ.λπ.), **να τις μειώνει ή καταργεί**. Π.χ. το ΕΚΑΣ που μετά το 2019 καταργείται.

Όλα τα παραπάνω που περιέχονται στο σχέδιο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, θα οδηγούν σε «ανταποδοτική» σύνταξη ακόμη και μερικών δεκάδων ευρώ, **ενδεχομένως** προσαυξημένη κατά ένα μέρος της «εθνικής» σύνταξης των 384 ευρώ.

Η **κύρια σύνταξη σταδιακά και με βάση τη νεοφιλελεύθερη/μνημονιακή λογική θα ταυτιστεί με την ανταποδοτική σύνταξη** και θα είναι η μοναδική σύνταξη, μιας και όλες οι άλλες παροχές θα καταργηθούν.

6) Στις επικουρικές συντάξεις (αρχικά έλεγαν θα μείνουν σε ξεχωριστό ταμείο (ΕΤΕΑ), τώρα θα τις ενοποιήσουν μαζί μ' αυτό των εφάπαξ), θα μετονομάσουν το ΕΤΕΑ σε ΕΤΕΑΕΠ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών), όπου θα εντά-

ξουν όλα τα ταμεία (επικουρικά, εφάπαξ, πρόνοιας, μετοχικά), στα οποία θα εφαρμοστούν όλες οι δεσμεύσεις/μειώσεις όλων των μέχρι τώρα Μνημονίων – και κυρίως η «ρήτρα μηδενικού ελλείμματος» (ως «ρήτρα βιωσιμότητας» ή όπως τη βαφτίσουν), δηλαδή **σύντομα οι επικουρικές θα καταργηθούν**. Μέχρι τότε, και με βάση το νομοσχέδιο, θέλουν να επιβάλλουν: (1) Σε περίπτωση ελλειμμάτων να λειτουργεί αυτόματος μηχανισμός εξισορρόπησης, που αποκλείει απολύτως κάθε αναπροσαρμογή των συντάξεων. (2) Οι ήδη καταβαλλόμενες (κατά τη δημοσίευση του νόμου) επικουρικές συντάξεις αναπροσαρμόζονται με εφαρμογή των διατάξεων του νέου νόμου, εφόσον το άθροισμα κύριας και επικουρικής σύνταξης υπερβαίνει τα 1.300 ευρώ. Δηλαδή, όσοι ήδη παίρνουν αθροιστικά κύρια και επικουρική πάνω από 1.300, η επικουρική τους θα κοπεί τόσο ώστε να μην ξεπερνούν αθροιστικά οι συντάξιμες αποδοχές τους τα 1.300 ευρώ. (3) Καταργούνται τα όποια κατώτατα όρια υπήρχαν για τις επικουρικές. (4) Οι νέες επικουρικές θα υπολογίζονται και με βάση δημογραφικά δεδομένα, στηριγμένα σε εγκεκριμένους πίνακες θνησιμότητας! Δηλαδή όσο πιο πολλά χρόνια θα προβλέπουν ότι θα ζήσουμε, τόσο πιο μικρή σύνταξη θα χορηγούν!

6) **Θα γίνει άμεσα επαναυπολογισμός όλων των συντάξεων που ήδη χορηγούνται, με βάση τους νέους άθλιους κανόνες**. Αυτό αργά ή γρήγορα σημαίνει περαιτέρω μείωση/καρτόμηση των ήδη χορηγούμενων συντάξεων.

7) Είναι σίγουρο ότι αυτό το ανταποδοτικό μοντέλο για τη σύνταξη θα το γενικεύσουν σε όλες τις παροχές, **τόσο στη υγεία όσο και στην πρόνοια** – και μάλιστα μόνο με απλές υπουργικές αποφάσεις! Έτσι, θα μπει **ατομικό πλαφόν** (ανάλογα με τις ατομικές εισφορές ή τα έτη ασφάλισης κ.λπ.) **στο πόσα φάρμακα, πόσες εξετάσεις ή και θεραπείες δικαιούσαι, ανά μήνα ή έτος**, όπως ακριβώς προσπάθησαν με τα πρώτα δύο Μνημόνια ή με το προηγούμενο Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα.

8) Προβλέπεται μεγάλη αύξηση των εισφορών για πάρα πολλές κατηγορίες ασφαλισμένων: αγρότες, ελεύθερους επαγγελματίες, «μπλοκάκια» κ.λπ., που πρακτικά εξανεμίζει όλο το εισόδημα απ' τις επαγγελματικές δραστηριότητές τους ή τους καταστρέφει (αν υπολογιστούν και οι φορολογικές επιβαρύνσεις). Το νέο στοιχείο είναι ότι τελικά θα υπάρχουν και επιβαρύνσεις/αυξήσεις (από το 2017) στις ασφαλιστικές εισφορές των δημοσίων υπαλλήλων, μέσα από τη παρακράτηση σε όλο το μισθό. Δηλαδή θα υπάρχουν έμμεσες μειώσεις μισθών. Επίσης, προβλέπονται μειώσεις σε καταβαλλόμενες συντάξεις διαμέσου αυξήσεων στις ασφαλιστικές κρατήσεις για υγεία.

Όλα τα παραπάνω, καταστρέφουν οποιαδήποτε κοινωνική προστασία, όποια Κοινωνική Ασφάλιση είχαμε – και οδηγούν σε μια **τεράστια κοινωνική σύγκρουση**, όπου η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας θα καλεστούμε να υπερασπίσουμε την ίδια μας την ύπαρξη.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

επίκαιρα...

Λουκέτο στην ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ – 450 απολύσεις εργαζομένων

Το νέο μεγάλο «λουκέτο» στην αγορά αφορά την πτώχευση της ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ, που 47 καταστημάτων πανελλαδικά να κλείνουν και 450 εργαζόμενους να χάνουν τη δουλειά τους. Η ΟΙΥΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας) κάλεσε τους εργαζόμενους της ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ σε ευρεία σύσκεψη στις 17 Απρίλη στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας, με σκοπό τον συντονισμό της συνδικαλιστικής και νομικής παρέμβασής τους. Οι εργαζόμενοι απαιτούν επίσης την ενεργοποίηση των ελεγκτικών μηχανισμών (Επιθεώρηση Εργασίας, ΣΔΟΕ) και τον έλεγχο της χρηματοοικονομικής συμπεριφοράς της εταιρείας και των υπευθύνων της τα τελευταία χρόνια. Στις 19 Απρίλη, οι εργαζόμενοι της ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ πραγματοποίησαν κινητοποίηση στα κεντρικά γραφεία του ΟΑΕΔ, διεκδικώντας έκτακτη οικονομική ενίσχυση ενόψει της ένταξής τους στις μαύρες λίστες των ανέργων, που ήδη ξεπερνούν το 1.200.000. Διεκδικούν την άμεση και χωρίς καθυστερήσεις καταγγελία των συμβάσεων εργασίας από τη σύνδικο (προκειμένου να ενταχθούν στο επίδομα ανεργίας του ΟΑΕΔ από τον επόμενο κιόλας μήνα), ενώ προσπαθούν μέσω κινητοποιήσεων να ασκήσουν πίεση προς τη σύνδικο, τα αρμόδια υπουργεία και τους αρμόδιους φορείς για:

- την επίτευξη όλων των διαδικασιών της πτωχευτικής διαδικασίας, ώστε εκτός από τις καταγγελίες των συμβάσεων εργασίας των εργαζομένων, να κατοχυρωθεί και η καταβολή των αποζημιώσεών τους στο άμεσο μέλλον,
- την καταβολή έκτακτης οικονομικής ενίσχυσης από τον ΟΑΕΔ μετά την καταγγελία των συμβάσεων εργασίας
- τον σχεδιασμό μαζί με τους εργαζόμενους και την ΟΙΥΕ ενός συνεκτικού προγράμματος για την άμεση ένταξη τους στην αγορά εργασίας, με ευθύνη του υπουργείου Εργασίας και του ΟΑΕΔ,
- τη διερεύνηση και απόδοση όλων των τυχόν ευθυνών για τη διαδικασία και τη σκοπιμότητα της πτώχευσης της εταιρείας.

Πέραν όμως αυτών των αιτημάτων, οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν για την ανατροπή των απολύσεών τους και να κάνουν ένα βήμα παραπάνω, στην δημιουργία δομών αυτοοργάνωσης, φτάνοντας ακόμη και ως την κατάληψη ή και την προσπάθεια αυτοδιαχείρισης των εγκαταστάσεων της εταιρείας. Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν πρόκειται να ορθοποδήσει, ειδικά με τη συνέχιση των μνημονιακών πολιτικών και τη συνεχιζόμενη τροφοδότηση της μαύρης τρύπας του χρέους. Θύματα της κρίσης του θα συνεχίσουν να είναι εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι, ο οποίοι θα πετάγονται στον δρόμο δίχως κοινωνική ασφάλιση, πρόνοια και μισθό. Είναι λοιπόν απαραίτητο τέτοιοι είδους αγώνες, με τους οποίους το εργατικό κίνημα θα συνεχίσει να διεκδικεί και να επιχειρεί την επιβολή των δικαιωμάτων του και των δικών του λύσεων.

Απλήρωτοι επί πέντε μήνες οι εργαζόμενοι της καθαριότητας του Δρομοκαΐτειου

Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του Δρομοκαΐτειου πραγματοποίησαν στις 20 Απριλίου συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο Υγείας, καθώς παραμένουν απλήρωτοι εδώ και πέντε μήνες. Το ταμείο του νοσοκομείου είναι μείον και ενώ οφείλει στους προμηθευτές 2 εκατ. ευρώ και χρειάζεται χρηματοδότηση ύψους 4,5 εκατ., έχει λάβει μόνο 150.000 ευρώ (δηλαδή μόνο το 3,3%). Επιπλέον, οι ασθενείς δεν έχουν τα απαραίτητα φάρμακα και τρόφιμα, ενώ πολλές φορές αναγκάζονται οι ίδιοι να προμηθεύονται είδη όπως γάζες κ.ο.κ. Οι ακάλυπτες θέσεις εργασίας του νοσοκομείου ανέρχονται στις 700, ενώ υπάρχουν μόνο 400 εργαζόμενοι. Παρόμοια, ή και χειρότερα, είναι η κατάσταση σε μεγάλο αριθμό νοσοκομείων της χώρας. Οι επιπτώσεις των μνημονιακών πολιτικών στην υγεία διογκώνονται συνεχώς και εκδηλώνονται είτε με τον «ξαφνικό» είτε με τον «αργό» θάνατο των νοσοκομείων, καθιστώντας την πρόσβαση στην υγεία όλο και πιο απαγορευτική, αν όχι αδύνατη.

Ολοκληρώθηκε το έγκλημα του ΟΛΠ Ξεπούλησαν 4000 χρόνια ιστορίας

Παρουσία του Τσίπρα την Παρασκευή 8/4 υπογράφηκε η σύμβαση για τον ΟΛΠ μεταξύ ΤΑΙΠΕΔ και COSCO στο Μέγαρο Μαξίμου. Το τίμημα για την πώληση του 67% του ΟΛΠ στην COSCO είναι 368,5 εκ. ευρώ. Η σύμβαση θα επικυρωθεί από τη Βουλή και εκτιμάται ότι εντός Ιουνίου θα έχει ολοκληρωθεί. Παρόντες στην εκδήλωση που στήθηκε όλα τα παλιά και νέα μνημονιακά κατακάθια, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Γιάννης Δραγασάκης, η κυβερνητική εκπρόσωπος Όλγα Γεροβασίλη, ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών Δημήτρης Μάρδας, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Γιάννης Στουρνάρας, ο αντιπρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας Κωστής Χατζηδάκης, ο δήμαρχος Αθηναίων Γιώργος Καμίνης, ο δήμαρχος Πειραιά Γιάννης Μώραλης, ο επικεφαλής του «Ποταμιού» Σταύρος Θεοδωράκης, η βουλευτής της ΝΔ Όλγα Κεφαλογιάννη... και άλλοι εκλεκτοί εκπρόσωποι της αστικής τάξης που γλεντάνε στις πλάτες του ελληνικού λαού.

Από την πλευρά του, ο πρεσβευτής της Κίνας Ζου Χιαολί δήλωσε ότι το λιμάνι μαζί

με τις σιδηροδρομικές γραμμές Ουγγαρίας και Σερβίας, που έχουν αρχίσει να κατασκευάζονται, θα αυξήσει την αποτελεσματικότητας των μεταφορών μεταξύ Κίνας, Ασίας και Ευρώπης.

Οι άθλιοι πρωταγωνιστές

Μετά το ξεπούλημα του Πειραιά, του ιστορικού λιμανιού των 4.000 ετών, την Κυριακή 10/4 στα ΜΜΕξαπάτησης παρακολούθησαμε μια ιλαροτραγωδία με πρωταγωνιστές την κυβέρνηση, όλες τις μνημονιακές δυνάμεις και το ΤΑΙΠΕΔ. **Παλιές και νέες μνημονιακές δυνάμεις αλληλοκατηγορήθηκαν, πετώντας ο ένας την ευθύνη στον άλλο, με σκοπό να αποπροσανατολίσουν τον ελληνικό λαό.** Πλέον όλοι ξέρουμε ότι ο παρανομαστής τους είναι κοινός: εφαρμογή των μνημονίων, τσάκισμα της εργατικής τάξης και του λαού. Οι πιο κυνικοί ήταν οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης ήταν:

– Ο υπουργός Ναυτιλίας, Θεοδωρής Δρίτσας, που εξαπέλυσε επίθεση κατά του ΤΑΙΠΕΔ δηλώνοντας: «η πώληση των μετοχών του λιμανιού γίνεται για να ικανοποιηθούν οι δανειστές, δεν γίνεται επί τη βάση ενός

σχεδίου αναπτυξιακού». Ξέχασε ότι δυο μέρες πριν έβαλε και ο ίδιος την υπογραφή του;

– Ο υπουργός Μεταφορών, Χρήστος Σπίρτζης, που έριξε όλη την ευθύνη στο ΤΑΙΠΕΔ, καλώντας τη διοίκησή του «να εγκαταλείψει την πολιτική της κυβέρνησης Σαμαρά», λες και η κυβέρνηση του εφαρμόζει κάτι διαφορετικό.

– Η Γεροβασίλη, που έστησε οδοφράγματα στο Μαξίμου για να αποτρέψει την πώληση και σύμφωνα με δηλώσεις της: «Η κυβέρνηση αγωνίζεται να κρατήσει την Ελλάδα όρθια, πάνω στο σαθρό έδαφος που παρέδωσε η ΝΔ».

Με τη μέθοδο του... «τραβάτε με κι ας κλαίω», η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έκλεισε το ξεπούλημα του ΟΛΠ.

Κλούβες και κάγκελα στο Ζάππειο

Η συμφωνία κυβέρνησης-Cosco για την ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ ήταν αναμενόμενο πως θα προκαλέσει αντιδράσεις. Την ώρα που στο Μέγαρο Μαξίμου η κυβέρνηση υπέγρα-

φε τη συμφωνία, το κέντρο της Αθήνας είχε μετατραπεί σε φρούριο, καθώς στη λεωφόρο Αμαλίας είχαν τοποθετηθεί κάγκελα, ενώ κλούβες είχαν «κόψει» το δρόμο και με ξύλο, χημικά και δακρυγόνα ανακόπηκε η προσπάθεια των λιμενεργατών που διαδήλωναν για να φτάσουν στο Ζάππειο.

Μια 24ωρη απεργία την ίδια μέρα δεν είναι αρκετή για να αποτρέψει το ξεπούλημα. Η πτώση της τραγικής αυτής κυβέρνησης και των εγκληματικών πολιτικών των μνημονίων είναι επιτακτική. Οι εργαζόμενοι του ΟΛΠ πρέπει να περάσουν σε απεργία διαρκείας. Μαζί με τους κάτοικους της περιοχής, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, **πρέπει να διώξουμε την COSCO και να περάσουν τα λιμάνια στα χέρια του δημοσίου, κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο.**

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Κινητοποιήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και την απαξίωση της εγχώριας βιομηχανίας

ΕΒΖ: Καταλήψεις από τους παραγωγούς

Από τις 4 έως 11/04, οι τευτλοπαραγωγοί της χώρας προχώρησαν σε κατάληψη των εργοστασίων της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης ΑΕ (ΕΒΖ) σε Πλατύ Ημαθίας, Ορεστιάδα, Σέρρες και Λάρισα, διεκδικώντας την αποπληρωμή για την περσινή παραγωγή τους, ύψους 8 εκ. ευρώ (παρέδωσαν την παραγωγή τους τον Σεπτέμβριο με Οκτώβριο και ανέμεναν να πληρωθούν τα Χριστούγεννα), αλλά και την εξόφλησή τους από το πρόγραμμα της Ολοκληρωμένης Διαχείρισης για την τριετία 2013-15. Επίσης, οι τευτλοπαραγωγοί διεκδικούσαν και την αποπληρωμή τους, έστω και ως αποζημίωση, για τη φετινή σπορά τεύτλων, που εκτείνεται σε 53.000 στρέμματα. Το σημαντικότερο, όμως, αίτημά τους ήταν η συνέχιση της λειτουργίας της βιομηχανίας. Σημειώνεται ότι οι έλληνες τευτλοπαραγωγοί ανέρχονται σήμερα σε 4.000. Προ πενταετίας ξεπερνούσαν τις 6.000 και καλλιεργούσαν περισσότερα από 200.000 στρέμματα. Τελικά, στις 12/04 αποφάσισαν ολιγοήμερη αναστολή των κινητοποιήσεών τους μέχρι να ξεκαθαριστεί η θέση της νέας διοίκησης, ενώ οι παραγωγοί, εκτός από τις κινητοποιήσεις, είναι έτοιμοι να κινηθούν και νομικά. Πάντως, τόσο οι τευτλοπαραγωγοί όσο και οι 248 εργαζόμενοι της ΕΒΖ, δεν πρέπει να δείξουν καμία εμπιστοσύνη στη νέα διοίκηση που όρισε η νεομνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αν κρίνουμε από την απάντηση του υπουργού Οικονομίας Σταθάκη, σε επερώτηση στη Βουλή: «στο σχέδιο βιωσιμότητας περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η πώληση των δύο θυγατρικών ζαχαρουργείων στη Σερβία, αλλά κι ένα σχέδιο βιωσιμότητας της ίδιας της επιχείρησης, η οποία πρέπει να μειώσει το κόστολόγιό της» (δηλαδή να μειώσει στο μισό τους μισθούς), το μέλλον της ΕΒΖ προδιαγράφεται δυσοίωνα και η συνέχιση των δυναμικών κινητοποιήσεων καθίσταται προϋπόθεση για την επιβίωση των εργαζομένων και των τευτλοπαραγωγών.

ΕΛΒΟ: Το ξεπούλημα συνεχίζεται...

Με συνέντευξη τύπου και διαδήλωση προς το Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης απάντησαν οι 341 εργαζόμενοι της Ελληνικής Βιομηχανίας Οχημάτων (ΕΛΒΟ) στις 12/04, απέναντι στη διαφαινόμενη ιδιωτικοποίησή της, όπως αξιώνει το κουαρτέτο των κανιβαλων δανειστών. Παράλληλα διαμαρτύρονται γιατί είναι απλήρωτοι δύο και πλέον μήνες, ενώ η εταιρεία απειλείται να μείνει χωρίς ΔΕΗ και Φυσικό Αέριο, λόγω χρεών.

Ο οικονομικός στραγγαλισμός της ΕΛΒΟ ήταν αναπόφευκτος: το 2013 οδηγήθηκε σε εκκαθάριση και πλειστηριασμό των περιουσιακών της στοιχείων με απόφαση της συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, κατ' εντολή της τρόικας, κατάσταση στην οποία παραμένει μέχρι σήμερα, με αποτέλεσμα την παραγωγική απαξίωση του εργοστασίου και τη διακοπή σχεδόν κάθε εμπορικής δραστηριότητας. Κι όλα αυτά, παρ' όλο που η ΕΛΒΟ είναι η μοναδική ελληνική βιομηχανία η οποία έχει τη δυνατότητα, σε εγκαταστάσεις και προσωπικό, να παράγει ερπυστριοφόρα, φορτηγά, λεωφορεία, τζιπ, κ.α.

Η σημερινή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, παρότι πάγωσε τους πλειστηριασμούς και το κλείσιμο του εργοστασίου, δεν ανέλαβε πρωτοβουλίες για τον τερματισμό της εκκαθάρισης και την ένταξη της ΕΛΒΟ σε ενιαίο φορέα, όπως τουλάχιστον προεκλογικά είχε εξαγγείλει. Η συγκυβέρνηση προσπαθεί να εξωραϊσει το ξεπούλημα-ιδιωτικοποίηση της ΕΛΒΟ, όπως και σε άλλες παρόμοιες εταιρίες, με ένα μοντέλο σύμπραξης δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, στο οποίο την πλειοψηφία και το μάνατζμεντ της εταιρείας θα το κατέχει ο ιδιώτης «επενδυτής». Ήδη η κυβέρνηση εμφανίζεται να προωθεί την πώληση του πλειοψηφικού πακέτου στη γερμανική Krauss-Maffei-Wegmann. Αλλά αυτό μοντέλο ιδιωτικοποίησης εφαρμόστηκε στην ΕΛΒΟ και στο παρελθόν (2000-2010), όταν στο τιμόνι της εταιρείας βρέθηκε ο Όμιλος Μυτιληναίου, με οδυνηρές συνέπειες: ζημιογόνες χρήσεις, απολύσεις εργαζομένων, απώλεια εργατικών δικαιωμάτων κ.α.

Παρόλο που οι εργαζόμενοι απειλούν με νέες κινητοποιήσεις, φαίνονται προσκολλημένοι σε ξεπερασμένες μορφές πάλης και οργάνωσης (δηλαδή οι εργαζόμενοι κάθε επιχείρησης παλεύουν ξεχωριστά, αναθέτουν στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να λύσει το πρόβλημα, επισκέπτονται βουλευτές και υπουργεία κ.α.). Είναι απόλυτη ανάγκη, τώρα που μέσω του ΤΑΙΠΕΔ ξεπουλιούνται ταυτόχρονα όλες οι πρώην ΔΕΚΟ (Λιμάνια, Αεροδρόμια, ΕΥΑΘ κ.α.), οι εργαζόμενοι ξεπερνώντας τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να προχωρήσουν με κοινούς αγώνες και πλαίσιο, έχοντας σαν κύριους άξονες: καμία απόλυση, κανένα κλείσιμο εργοστασίου, επανεθνικοποίηση κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο όλων των πρώην ΔΕΚΟ, την κατάργηση των μνημονίων και των αντεργατικών νόμων.

■ Νίκος Κτενάς

Καταγγελία από μέλη της Ομάδας Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες του ΑΚΦΠ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΜΑΣ ΕΞΑΝΤΛΕΙΤΑΙ

Εδώ και μέρες καταφθάνουν Αφغانοί –κυρίως– πρόσφυγες σε παλιό στρατόπεδο στην Μαλακάσα. Στην αρχή 650-700, μετά λίγες μέρες κι άλλοι, μετά κι άλλοι... Σήμερα πρέπει να πλησιάζουν τους 1.200, ακριβή καταγραφή δεν έχουμε.

Σ' ένα τεράστιο χωράφι, με ελάχιστα μικρά κτίσματα που χρησιμοποιούνται σαν αποθήκες, προσπαθούν να ζήσουν γυναίκες, παιδιά, βρέφη, έγκυες, άντρες, έφηβοι. Κοιμούνται κατάχαμα σε σλήπινγκ μπαγκς και κουβέρτες, σε σκηνές των 10 ατόμων, χωρίς θέρμανση στον πιο κρύο τόπο της Αττικής και όταν βρέχει βρίσκονται μέσα σε λίμνες. Τον χώρο διαχειρίζεται ο στρατός (αλήθεια, ο στρατός κάνει κουμάντο σε καταυλισμούς προσφύγων;) και τα παιδιά έχουν την ευχαρίστηση(!) να παίζουν δίπλα σε φαντάρους με πολυβόλα στα χέρια.

Η συνεργασία της ομάδας Αλληλεγγύης (που φτιάχτηκε κυριολεκτικά «εν μία νυκτί») με τους στρατιωτικούς αποδεικνύεται αλυτο σταυρόλεξο. Κάθε μέρα ή καλύτερα κάθε ώρα ισχύει κάτι άλλο, εμποδίζουν πολίτες να προσφέρουν τη βοήθειά τους, φέρνουν προβλήματα μέχρι και στην είσοδο του φορτηγού του Δήμου Ωρωπού, αρνούνται να δεχτούν ρουχιισμό κ.ά. είδη με το πρόσχημα ότι έχουμε πολλά, ενώ η αποθήκη είναι σχεδόν άδεια κ.ο.κ.

Το χειρότερο, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά ότι τόσες μέρες δεν ήρθε γυναίκα γυναικολόγος να εξετάσει τις πάνω από 50 έγκυες ή άλλες γυναίκες, όταν τη Τετάρτη 30/3 εθελοντικά προσφέρθηκαν 2 μαίες να εξετάσουν όσες γυναίκες ήθελαν (έφεραν μαζί και ανάλογα μηχανήματα) –και παρόλο που ο συντονιστής γιατρός του στρατοπέδου συμφώνησε–, το απαγόρευσε ο Διοικητής(!) λέγοντας πως χρειάζεται εντολή ΓΕΕΘΑ! Σημειωτέον ότι την ίδια μέρα το απόγευμα υπήρξε σοβαρό γυναικολογικό περιστατικό (μάλλον αποβολή).

Συνεχίζοντας, καταγγέλλουμε την απαγόρευση εισόδου σε δικηγόρους από το «Ελληνικό Συμβούλιο για τους πρόσφυγες», που ήρθε την Πέμπτη 31/3 μετά από πρόσκληση της Ομάδας Αλληλεγγύης για ενημέρωση για θέματα ασύλου, τη νέα συμφωνία κ.λπ. Τέλος, πιστεύουμε ότι η στάση των στρατιωτικών στο ΑΚΦΠ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ δεν είναι αυθαίρετη, αλλά εκπορεύεται απ' τη συνολική στάση της κυβέρνησης (...)

Η υιοθέτηση της αντιδραστικής φρασεολογίας περί «παράτυπων» μεταναστών, η αποδοχή της Τουρκίας ως «ασφαλούς» χώρας (βλέπε εξπρές του μεσονυχτίου) μέχρι την μετατροπή των ανοιχτών κέντρων φιλοξενίας σε «Αμυγδαλέζες», μας δείχνουν ότι η κατάσταση σκληραίνει προς όφελος των πιο αντιδραστικών κύκλων.

- **ΘΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ Μ' ΟΛΕΣ ΜΑΣ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΙΣΧΥΣΟΥΝ ΣΤΗ ΠΡΑΞΗ ΑΥΤΑ ΤΑ ΜΕΤΡΑ**
- **ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ**
- **ΟΠΟΙΟΣ ΣΠΕΡΝΕΙ ΑΝΕΜΟΥΣ ΘΕΡΙΖΕΙ ΘΥΕΛΛΕΣ**

Φοιτητικές Εκλογές 18 ΜΑΗ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ-ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ο τελευταίος χρόνος σημαδεύτηκε από αλλεπάλληλες προδοσίες προς τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό. Από την αθέτηση όλων των δεσμεύσεων της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, τη μετατροπή του ΟΧΙ του δημοψηφίσματος σε ΝΑΙ, την υπογραφή του 3ου μνημονίου. Ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται στην κρίση. Σε παγκόσμιο επίπεδο, πλησιάζει το ξέσπασμα μιας νέας κρίσης, ισχυρότερης από το 2007. Η ΕΕ δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την κρίση της, παρά την εφαρμογή μνημονίων, τους οικονομικούς και πολιτικούς εκβιασμούς των λαών. Δείχνει το αποκρουστικό της πρόσωπο στους πρόσφυγες/μετανάστες.

Η υποτακτική κυβέρνηση Τσίπρα, έρμαιο των ιμπεριαλιστών, χειροκροτεί το κλείσιμο των συνόρων και τη μετατροπή της χώρας σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Μας παρασέρνει στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών. Όντας αδύνατο να σταθεί μετά τις τόσες προδοσίες και με τις αντιδημοκρατικές εξελίξεις στην ΕΕ, ανοίγει το δρόμο για μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση. Πάνω στα ερείπια που άφησαν τα πρώτα δυο μνημόνια, εφαρμόζουν τώρα το 3ο. Με την ανεργία στο 30%, το δημόσιο χρέος να αυξάνει, το ΑΕΠ και το βιοτικό επίπεδο να πέφτουν, αποδεικνύεται η παταγώδης αποτυχία των μνημονίων.

Εκπαίδευση: οριακή κατάσταση

Οι νεοφιλελεύθερες, μνημονιακές πολιτικές έχουν προκαλέσει πρωτοφανή υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης. Ο προϋπολογισ-

μός μειώθηκε 36% από το 2009. Στα ΑΕΙ-ΤΕΙ η μείωση αγγίζει το 70%. Τα αποτελέσματα είναι εξόφθαλμα, παντού επικρατεί εικόνα διάλυσης. Τα ΑΕΙ-ΤΕΙ αντιμετωπίζουν κίνδυνο «ξαφνικού θανάτου». Κυβέρνηση και δανειστές θεωρούν τη δημόσια εκπαίδευση «πεταμένα λεφτά», που θέλουν να ρίξουν στη μαύρη τρυπά του χρέους. Σ' αυτή την κατεύθυνση ετοιμάζεται νέος νόμος πλαίσιο με τον λεγόμενο «εθνικό διάλογο».

Μαχητικοί αγώνες!

Να απαλλαγούμε απ' τα μνημόνια, στην εκπαίδευση και παντού!

Για να σωθούν τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, χρειάζεται κατακόρυφη αύξηση της χρηματοδότησης, η επαναφορά όλων των δικαιωμάτων που χάθηκαν. Νεολαία και φοιτητές, με την στάση τους στο δημοψήφισμα (85% ψήφισε ΟΧΙ), έδειξαν διάθεση σύγκρουσης με τα μνημόνια και τους ιμπεριαλιστές. Δεν πρέπει να υποταχθούμε στην προδοσία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Να ξηλώσουμε τα μνημόνια από την εκπαίδευση κι από όλη την κοινωνία. Με ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα:

Για την εκπαίδευση

- Άμεση κατάργηση του ν. Διαμαντοπούλου
- Αύξηση της χρηματοδότησης
- Δωρεάν σίτιση και στέγαση για όλους

Για το ξήλωμα των μνημονίων.

Για να σωθούμε από την κρίση του καπιταλισμού.

- Διαγραφή του χρέους
- Έξω από Ευρώ και ΕΕ

Εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιά της οικονομίας με εργατικό έλεγχο

- Σύνορα ανοιχτά για μετανάστες και πρόσφυγες. Έξω το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο.

- Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και την εμπλοκή της Ελλάδας. Έξω από το ΝΑΤΟ.

Όλα αυτά μπορούν να γίνουν μόνο μέσα από την οικοδόμηση του κινήματος και των αντιτάσεων μας. Χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα να ανασυγκροτηθεί, να επιστρατεύσει τις καλύτερες παραδόσεις του, δομές αυτοοργάνωσης και δυναμικές μορφές πάλης.

α) Πρέπει να πραγματοποιούνται συχνές και ουσιαστικές Γενικές Συνελεύσεις. Αυτές να εκλέγουν συντονιστικές επιτροπές και αντιπροσώπους για συντονιστικά. Τα ΔΣ να λειτουργούν συμπληρωματικά στις ΓΣ. Να προωθείται η δημιουργία πρωτοβουλιών-επιτροπών για επιμέρους θέματα, ώστε να μπορούν όσοι φοιτητές θέλουν να οργανωθούν και να δράσουν.

β) Να χρησιμοποιεί δυναμικές μορφές πάλης. Πέρα από τις καταλήψεις, πρέπει να γίνεται αποκλεισμοί δρόμων, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων κ.ά.

γ) Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να σπάσει την απομόνωση, να ενωθεί με τους εργαζόμενους και όποιον άλλον αγωνίζεται.

Για να γίνουν όλα αυτά όμως χρειάζεται και να ξεπεράσουμε όλες τις λάθος και αναπο-

τελεσματικές πολιτικές στο φοιτητικό κίνημα.

- Να τελειώνουμε μια και καλή με τις μνημονιακές ΔΑΠ-ΠΑΣΠ.

- Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από την ΠΚΣ/ΚΝΕ. Σκορπά ηττοπάθεια και διαίρεση. Μοιράζει παχιά επαναστατικά λόγια, ενώ απέχει από κάθε σημαντικό αγώνα. Συκοφαντεί και πολεμά όποιον αγώνα δεν ελέγχει.

- Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τα ΕΑΑΚ. Παρά τη συμμετοχή τους στο φοιτητικό κίνημα, φέρουν τεράστια ευθύνη. Δεν προετοιμάσαν τους φοιτητές για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, με τον φοιτητοκεντρισμό τους καλλιέργησαν την απομόνωση του φοιτητικού κινήματος. Ακόμα και σήμερα, δεν μπορούν να χαράξουν ένα σχέδιο αγώνων με προοπτική. Πολύ περισσότερο όσο αυξάνονται οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί τους και ένα κομμάτι τους παραδίνεται στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Σ' αυτή την κατεύθυνση είναι η ένταξη μεγάλου μέρους τους στη ΛΑΕ, η πιθανή εκλογική συνεργασία με την ΑΡΕΝ κ.ά.

Για την οικοδόμηση της ΣΣΠ

Μπροστά μας έχουμε σημαντικούς αγώνες, μια τεράστια σύγκρουση με το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα, που μας απειλεί με βαρβαρότητα. Για να ανταπεξέλθουμε, χρειαζόμαστε ένα δυνατό φοιτητικό κίνημα, με ζωντανούς συλλόγους και μορφές αυτοοργάνωσης, δυναμικές μορφές πάλης, ένα πρόγραμμα που θα συνδέει τις σημερινές μάχες με την οριστική λύση: την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε και να ενισχύσουμε τη ΣΣΠ, την παράταξη που παλεύει γι' αυτό. Πάνω σε αυτό το πρόγραμμα/πολιτική, καλούμε κάθε συνάδελφο να οργανωθεί και να παλέψει, να δώσουμε μαζί τη μάχη των φοιτητικών εκλογών και όλες τις σημαντικές μάχες που έρχονται.

Από την δράση της ΣΣΠ

Αθήνα

Η ΣΣΠ πάλεψε ώστε να ζωντανέψουν οι συλλογοί και μέσα από τις γενικές συνελεύσεις να παρθούν αγωνιστικές αποφάσεις. Δεν διστάσαμε να συγκρουστούμε τόσο με τις αυταπάτες μιας «αριστερής» κυβέρνησης, οι οποίες μπορούν να έχουν πολύ άσχημα αποτελέσματα για το φοιτητικό κίνημα και δυστυχώς συντηρούνται από ένα μεγάλο κομμάτι των αριστερών παρατάξεων - που ακόμα και τώρα βλέπει απλά έναν «καινούργιο ΣΥΡΙΖΑ» να δίνει τη λύση. Όσο και με λογικές ατομισμού και αδιαφορίας, που χρόνια τώρα αποδιαιρώνουν τους συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα.

Σαν ΣΣΠ προπαγανδίασε και ήμασταν παρόν σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις τόσο του εργατικού κινήματος (απεργία 4/2 κ.ά.), όσο και του νεολαϊστικού-φοιτητικού κινήματος, όπως ο

αγώνας των 5 αγωνιστών φοιτητών που στηρίξαμε από την πρώτη στιγμή και συμβάλαμε ώστε να μην εκδοθούν στην Ιταλία. Τέλος, προσπαθήσαμε να ευαισθητοποιήσουμε τους συλλόγους στο πολύ σημαντικό ζήτημα του πολέμου και του προσφυγικού, οργανώνοντας έναν κύκλο εκδηλώσεων σε ΕΜΠ, ΕΚΠΑ και ΤΕΙ Αθήνας. Τα θέματα αυτά θα μας απασχολήσουν ιδιαίτερα στο μέλλον και πρέπει οι φοιτητές να συνεχίσουν να δείχνουν τη συμπαραστάση τους, να εξαπλώσουν το κίνημα αλληλεγγύης στους πρόσφυγες αλλά και την αντιπολεμική πάλη.

Η ΣΣΠ πέφτει στην μάχη των φοιτητικών εκλογών σε 3 συλλόγους στην Αθήνα: Χημικοί Μηχανικοί ΕΜΠ, Μαθηματικό ΕΚΠΑ, ΣΤΕΦ ΤΕΙ Αθήνας - ζητώντας από τους συναδέλφους να στηρίξουν-ψηφίσουν μια επαναστατική πολιτική και παράταξη.

Θεσσαλονίκη

Τον τελευταίο χρόνο, η παρέμβαση της παράταξής μας στη Θεσσαλονίκη κινήθηκε ενάντια:

- Στο νέο ασφαλιστικό και την κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης,
- Στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες.
- Στην τρομακτική υποχρηματοδότηση της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και τη νέα επίθεση που προετοιμάζεται με τον «εθνικό διάλογο», με βάση το 3ο μνημόνιο.
- Στην κατάργηση της «διδασκτικής επάρκειας», που καταργεί τα επαγγελματικά δικαιώματα αποφοίτων σχολών που κατευθύνονται στην εκπαίδευση.
- Στους ασφυκτικούς ελέγχους και την προσπάθεια κατάργησης της δωρεάν σίτισης στη φοιτητική λέσχη ΑΠΘ.
- Σε επιμέρους προβλήματα σε κάθε σχολή σαν αποτέλεσμα της υποχρηματοδότησης, των καθηγητικών αυθαιρεσιών κ.λπ.

Αν και το φοιτητικό κίνημα παρουσιάζει μια

εικόνα υποτονική -τουλάχιστον στην επιφάνεια-, επιδιώξαμε και οργανώσαμε Γενικές Συνελεύσεις σε όλους τους συλλόγους παρεμβαίνουμε. Αυτή η προσπάθεια συνδυάστηκε με προσπάθειες κίνησης των συλλόγων είτε μέσω επιτροπών είτε μέσω των ΔΣ (κυρίως στο Σύλλογο Πληροφορικής, όπου έχουμε την πλειοψηφία των εδρών), ώστε να αναζωογονήσουμε τους συλλόγους και να ενισχύσουμε τη συμμετοχή των συλλόγων και των φοιτητών στις απεργίες (ενάντια στο αντι-ασφαλιστικό νομοσχέδιο), στις φοιτητικές και άλλες κινητοποιήσεις (αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις, συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για τους πρόσφυγες κ.ά.). Ενέργειες που είχαν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Θέλοντας να συνεχίσουμε και να ενισχύσουμε αυτή την δράση, καλούμε τους συναδέλφους μας να μας στηρίξουν με τη συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και την ψήφο τους στις 18 Μάη, στους Συλλόγους Φοιτητών Φυσικού, Πληροφορικής, Ιστορικού-Αρχαιολογικού, Χημικών Μηχανικών και ΠΑΜΑΚ, όπου συμμετέχουμε.

Αλεξανδρούπολη

Στις φετινές εκλογές συμμετέχουμε στον Σύλλογο Φοιτητών Ιατρικής, με σκοπό να αναδείξουμε την πολιτική μας για το φοιτητικό κίνημα, την ανάγλυφη αναζωογόνησης του συλλόγου μέσα από μορφές αυτοοργάνωσης, ώστε με όπλο τις Γενικές Συνελεύσεις και τις μαχητικές μορφές πάλης να αγωνιστεί για τη λύση των φοιτητικών μα και των συνολικών προβλημάτων των εργαζομένων και νεολαίας. Για τη δωρεάν, και με επαρκή δρομολόγια, μετακίνηση στο πανεπιστήμιο, τη δωρεάν, και με αξιοπρεπείς συνθήκες, στέγαση στις εστίες, την κατάργηση των μνημονίων στην εκπαίδευση και την αύξηση της χρηματοδότησης, τη διεκδίκηση και επανάκτηση των δικαιωμάτων που ρήμαξε η μνημονιακή λαίλαπα. Ο στόχος μας είναι ένας μαχητικός σύλλογος, ενεργό μέλος ενός φοιτητικού κινήματος που θα σταθεί πρωτοπόρο, πυροδότης για νέους μεγάλους αγώνες και εξεγέρσεις.

Για να τα πετύχουμε αυτά πρέπει να ξεμπερδεύουμε με την πολιτική των μνημονίων και των ιδιωτών, που εκπροσωπεί η ΔΑΠ. Να ξεπεράσουμε τις ανεπάρκειες, την έλλειψη προσανατολισμού και τον φοιτητοκεντρισμό των ΕΑΑΚ, την ηττοπάθεια και τις διασπαστικές πολιτικές της ΠΚΣ.

Γι' αυτό καθημερινά αγωνιζόμαστε για τη διάδοση και εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος, με το οποίο το φοιτητικό κίνημα, ξεκινώντας από τη λύση των βασικών του προβλημάτων, θα φτάνει ως τη ρίζα του κακού, την σύγκρουση με το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα.

Ιωάννινα

Η ΣΣΠ στα Ιωάννινα έκανε φέτος παρέμβαση με άξονες το 3ο Μνημόνιο και την «εργαλειοθήκη» του ΟΟΣΑ στην παιδεία, την κατάργηση της Διδακτικής Επάρκειας, το αντι-ασφαλιστικό τερατούργημα και το Προσφυγικό.

Πιο συγκεκριμένα, όταν 350 φοιτητές πετάχθηκαν από τα δωμάτια τους στις Εστίες (λόγω υποχρηματοδότησης) κινητοποιήσαμε τον Σύλλογο Εστιακών που προχώρησε σε 3μερη κατάληψη της πρυτανείας. Η Σύγκλητος τελικά αποφάσισε να μισθώσει ξενοδοχεία. Στις γενικές απεργίες (12 Νοέμβρη, 3 Δεκέμβρη) η ΣΣΠ συμμετείχε στα μπλοκ της ΟΚΔΕ και των εστιακών φοιτητών. Στις 4 Φλεβάρη περιφρουρήσαμε την απεργία «σπάζοντας» μαθήματα σε τέσσερις σχολές και κατεβαίνοντας στην απεργία με αρκετούς συμφοιτητές μας.

Στα τέλη Φλεβάρη, η Λέσχη του πανε-

πιστημίου αποφάσισε να κόψει τη 2η μερίδα φαγητού. Με πρωτοβουλία της ΣΣΠ, καλέστηκε παράσταση διαμαρτυρίας, όπου συμμετείχε και ο σύλλογος των Εστιακών, απαιτώντας να ανακληθεί η απόφαση, όπως και έγινε. Από τα μέσα Μάρτη ανοίξαμε το θέμα του προσφυγικού στους συλλόγους και στις κεντρικές παρεμβάσεις μας στη Λέσχη. Με δική μας πρωτοβουλία δημιουργήθηκε η **Επιτροπή Αλληλεγγύης σε Πρόσφυγες και Μετανάστες**, όπου συμμετέχουν μέχρι τώρα φοιτητές από 10 διαφορετικές σχολές και κάποιοι εργαζόμενοι. Η ΣΣΠ στα Ιωάννινα κατεβαίνει με δικό της ψηφοδέλτιο σε 9 σχολές: 1) Ιστορικό-Αρχαιολογικό, 2) Μαθηματικό, 3) Φιλολογία, 4) Φυσικό, 5) Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης (ΠΤΕΤ), 6) Πληροφορική, 7) Νηπιαγωγών, 8) Ιατρική και 9) Μηχανικών Επιστήμης Υλικών (ΜΕΥ). **Η προεκλογική εκδήλωση της ΣΣΠ Ιωαννίνων θα πραγματοποιηθεί στις 12/5, αιθ.001 Μαθηματικού, 6:00 μμ.**

Νέα φοροκαταιγίδα και 4^ο Μνημόνιο

Η κυβέρνηση κατέθεσε στη Βουλή (23 Απρίλη) τα νομοσχέδια για ασφαλιστικό και φορολογικό, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η «διαπραγμάτευση», πραγματοποιώντας μια «ανταρσία του γλυκού νερού». Υποτίθεται το κάνει για να πιέσει να «κλείσει» η αξιολόγηση, ώστε ν' ανοίξει η πολυπόθητη συζήτηση για το χρέος (ήδη οι ευρωπαίοι ξεκαθάρισαν ότι δεν θα κουρευτεί (ίσως ούτε καν ελαφρυνθεί, έστω λίγο), πράγμα που δέχθηκε και το ΔΝΤ) και κυρίως να δοθεί η πρώτη δόση των 5,7 δις (έχει συμφωνηθεί με τη δανειακή σύμβαση (3ο Μνημόνιο) του Αυγούστου), ώστε το ελληνικό δημόσιο να μην χρεοκοπήσει. Ήδη η κυβέρνηση μαζεύει ξανά ταμειακά διαθέσιμα διάφορων οργανισμών, δήμων, ασφαλιστικών ταμείων κ.ά. (όπως έκανε και μέχρι τον Ιούλη του 2015) για να εξυπηρετεί το χρέος.

Και τα δύο νομοσχέδια είναι ακόμη χειρότερα από όσα είχαν δει το φως της δημοσιότητας. Μέχρι να ψηφιστούν θα χειροτερέψουν ακόμα περισσότερο, ξεπερνώντας και τις απαιτήσεις των δανειστών!

Ωστόσο, το πρόβλημα δεν είναι μόνο αυτό. ΔΝΤ και Ευρωπαίοι έχουν «ανακαλύψει» ότι και το 3ο Μνημόνιο έχει ήδη αποτύχει. Ο λόγος είναι γνωστός: το 3ο Μνημόνιο θα διαλύσει ακόμη περισσότερο τον ήδη χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό και οι «στόχοι» δεν πρόκειται να επιτευχθούν. Έτσι το ΔΝΤ επισημαίνει ότι ο στόχος 3,5% πρωτογενές πλεόνασμα το 2018 σημαίνει μέτρα 3,5 δις, επιπρόσθετα των 5,5 δις που προβλέπονται στο 3ο Μνημόνιο. Στην πράξη, τα συνολικά μέτρα του 3ου Μνημονίου (φορολογικό, ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις, «κόκκινα» δάνεια, ανακεφαλαιοποιήσεις τραπεζών κ.ά.) **ανέρχονται σε πάνω από 20 δις.**

Με άλλα λόγια, Ευρωπαίοι και ΔΝΤ απαιτούν ένα νέο, 4ο Μνημόνιο, με μέτρα 3,5 δις που θα ψηφιστούν από τώρα. Το μόνο που μένει είναι αν αυτά θα συγκεκριμενοποιηθούν ή απλώς θα ψηφιστεί ο αυτόματος μηχανισμός εφαρμογής τους.

Στο 3ο Μνημόνιο είχαν συμφωνηθεί να εισπραχθούν 1,8 δις από αύξηση της φορολογίας και 1,8 δις από το «τσεκούρι» στην κοινωνική ασφάλιση. Ένα μέρος αυτών των 1,8 δις από τη φορολογία είναι τα μέτρα του νέου φορολογικού. Ένα άλλο μέρος, εξίσου σημαντικό, θα εμπεριέχεται στο επόμενο φορολογικό, με δυσθεώρητες αυξήσεις στους έμμεσους φόρους. Αν δεν έχει κατατεθεί μέχρι τώρα, είναι γιατί ακόμη συζητιέται η αποτελεσματικότητα του ήδη κατατεθειμένου νομοσχεδίου (αυτό σημαίνει ότι το αφορολόγητο μπορεί να πέσει ακόμη περισσότερο) και το αν θα εμπεριέχονται και μέτρα από το 4ο Μνημόνιο. Οι μέχρι τώρα διαρροές για το αμέσως επόμενο φορολογικό (πιθανόν να ενσωματωθεί και στο φορολογικό νομοσχέδιο που ήδη κατατέθηκε στην Βουλή) αναφέρουν **κυριολεκτικά μια σφαγή**: αύξηση του ανώτερου συντελεστή ΦΠΑ από το 23 στο 24%, υπαγωγή σειράς σημαντικών για το εισόδημα των εργαζομένων δαπανών (ΔΕΗ, φυσικό αέριο, κινητή τηλεφωνία, καύσιμα κ.ά.) από τον μεσαίο στον ανώτερο συντελεστή, κατάργηση όλων των φοροαπαλλαγών που έχουν απομείνει, αυξήσεις στον ΕΝΦΙΑ κ.ά.

Τα μέτρα του νέου φορολογικού νομοσχεδίου

α) Αύξηση της άμεσης φορολογίας των μισθωτών: ι) με τη μείωση του αφορολόγητου εισοδήματος στα 9.100 ευρώ από τα 9.550 που είναι σήμερα, ιι) με την αύξηση των εισοδηματικών κλιμακίων από

3 σε 4 – και την αύξηση των συντελεστών φορολόγησης.

Η νέα κλίμακα φορολόγησης των μισθωτών και των συνταξιούχων είναι:

1. Μέχρι 20.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα, ο συντελεστής φορολόγησης είναι 22%.
2. Από 20.001 μέχρι 30.000, είναι 29%.
3. Από 30.001 μέχρι 40.000, είναι 37%.
4. Από 40.001 ευρώ και πάνω, 45%.

Στο φόρο που προκύπτει απ' αυτή την κλίμακα, θα χορηγείται έκπτωση 2.000 ευρώ (από 2.100 που ήταν), η οποία θα δίνεται ολόκληρη για εισόδημα έως 20.000 ευρώ και θα μειώνεται κατά 10 ευρώ για 1.000 ευρώ εισοδήματος άνω των 20.000. Υπενθυμίζουμε ότι αυτή η φοροελάφρυνση καθιερώθηκε μετά την κατάργηση πολλών βασικών φοροαπαλλαγών.

Με τον νέο υπολογισμό προκύπτει φόρος ήδη από το εισόδημα των 9.101 ευρώ (που αντιστοιχεί σε μηνιαίο μισθό 650 ευρώ) και πρόσθετες φορολογικές επιβαρύνσεις των 100 ευρώ για εισοδήματα μέχρι τις 26.000 ευρώ. Απ' αυτό το εισόδημα και μέχρι τις 62.000, προκύπτουν μειώσεις φόρου μέχρι και 1.000, ενώ από 62.000 και πάνω προκύπτουν και πάλι αυξήσεις φόρων.

β) Αύξηση της «έκτατης» εισφοράς αλληλεγγύης

Θεσπίζεται νέα κλίμακα της «εισφοράς αλληλεγγύης», κοινή τόσο για μισθωτούς/συνταξιούχους όσο και για ελεύθερους επαγγελματίες κ.ά.:

1. Μέχρι 12.000 ετήσιο εισόδημα, δεν επιβάλλεται εισφορά.
2. Από 12.001 μέχρι 20.000 ευρώ, ο συντελεστής εισφοράς είναι 2,2% του εισοδήματος.
3. Από 20.001 μέχρι 30.000, είναι 5%.
4. Από 30.001 μέχρι 40.000 ευρώ, είναι 6,5%.

5. Από 40.001 μέχρι 65.000, είναι 7,5%.
 6. Από 65.001 μέχρι 220.000, είναι 9%.
- Μ' αυτή τη νέα κλίμακα προκύπτει ελάφρυνση από 10 έως 70 ευρώ για εισοδήματα από 12.000 μέχρι 17.000 ευρώ, και πρόσθετη επιβάρυνση 30 έως 500 ευρώ περίπου για τα εισοδήματα άνω των 20.000 μέχρι και τις 60.000.

γ) Αύξηση της φορολογίας στο εισόδημα των ακινήτων

Για τα εισοδήματα από ακίνητα, ο φορολογικός συντελεστής αυξάνεται από 11% σε 15% για εισοδήματα μέχρι 12.000 ευρώ. Για εισοδήματα από 12.000 μέχρι 35.000, αυξάνεται από 33 σε 35%, ενώ για εισοδήματα άνω των 35.000 θεσπίζεται νέος συντελεστής 45%.

δ) Φορολογία των ελεύθερων επαγγελματιών

Για εισοδήματα μέχρι 35.000 υπάρχει μια μείωση της φορολόγησης (από 200 έως 700 ευρώ περίπου). Για τα εισοδήματα άνω των 35.000 ευρώ καθιερώνεται αύξηση της φορολόγησης. Ωστόσο, οι όποιες ελαφρύνσεις στα χαμηλά εισοδήματα είναι απατηλές, για τον απλούστατο λόγο ότι δίνονται ως ένα είδος ελλιπούς αντιστάθμισης της τεράστιας αύξησης των ασφαλιστικών εισφορών τους.

■ *Ηρακλής Χριστοφορίδης*

Στις 8 Απρίλη, οι Γιώργος Καρατζαφέρης και Τάκης Μπαλτάκος ανακοίνωσαν την ίδρυση της «Εθνικής Ενότητας», με πρόεδρο τον πρώτο και γενικό γραμματέα τον δεύτερο. Επανερχονται λοιπόν οι δύο πολιτικοί της άκρας δεξιάς, ο μεν Καρατζαφέρης μετά την αποτυχία εισόδου στη βουλή του ΛΑΟΣ το 2012 (πλήρωσε τη συμμετοχή του στην κυβέρνηση Παπαδήμου), ο δε Μπαλτάκος αφού αποπέμφθηκε από δεξί χέρι του Σαμαρά, όταν αποκαλύφθηκε ότι αποτελούσε τον διαυλο επικοινωνίας της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου με τον Κασιδιάρη και τη Χρυσή Αυγή.

Σύμφωνα με τους δύο αρχηγούς, η ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη κινείται προς το «κέντρο», αφήνοντας ανοιχτό πεδίο για τους ίδιους, τους «καθαρά» δεξιούς. Σύμφωνα με τις δηλώσεις Μπαλτάκου, το νέο κόμμα θα είναι «δεξιό σκέτο», όπως οι Γκολλικοί του κόμματος του Σαρκοζί, οι ιταλοί Χριστιανοδημοκράτες και οι γερμανοί Χριστιανοκοινωνιστές και όχι κεντροδεξιό ή ακροδεξιό. Ο δε Καρατζαφέρης δήλωσε ότι θέλει έναν «ΣΥΡΙΖΑ της δεξιάς», με την έννοια ότι θα συμμετέχουν πολλές συνιστώσες, με βασική το ΛΑΟΣ. Σ' αυτή την κατεύθυνση ανέφεραν σαν άλλη συνιστώσα τον «Σύνδεσμο Εθνικής Ενότητας», που συμμετείχε στις εκλογές του 2014 και αποτελείται από απόστρατους αξιωματικούς. Άλλοι υποψήφιοι για συμμετοχή στο νέο κόμμα είναι ο βουλευτής Ν. Νικολακόπουλος, που ανεξαρτητοποιήθηκε

«ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ» Νέο κόμμα στα δεξιά της ΝΔ

μετά την ψήφιση του 3ου μνημονίου από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ενώ σε συγκέντρωση του **Καρατζαφέρη** στη Θεσσαλονίκη εμφανίστηκαν ο **Π. Ψωμιάδης** και η πρώην βουλευτής των ΑΝΕΛ **Στ. Ζουλίδου**.

Άλλα ονόματα που ακούστηκαν είναι του Φαήλου Κρανιδιώτη, που ενώ δήλωσε ότι ο Καρατζαφέρης «είναι φίλος μου, συνάδελφος, πατριώτης και τον αγαπώ πάρα πολύ», «έκοψε» την προοπτική συνεργασίας λέγοντας ότι έγινε μόνο μια συνάντηση με τον Καρατζαφέρη, ο οποίος από μνημονιακός τώρα έγινε αντιμνημονιακός και πρόσθεσε: «Έχει μια άποψη κάθε μέρα».

Ο Καρατζαφέρης προείδασε και για πιθανές σχέσεις με τον τώως βασιλιά λέγοντας ότι: «θα είναι βασιλικής ποιότητας η μπομπονιέρα του νέου κόμματος της Δεξιάς» και είπε ότι θα ήθελε να συνεργαστεί με τον γιο του τώως βασιλιά, Νικόλαο, καθώς είναι «παιδί με άριστες σπουδές».

Στην ανακοίνωση ίδρυσης του νέου κόμματος δήλωσαν οι Καρατζαφέρης-Μπαλτάκος ότι είναι «η συνέχεια της ΕΡΕ του Καραμανλή και του Αβέρωφ». Περιέγραψαν το νέο κόμμα σαν αντιμνημονιακό και ευρωσκεπτικιστικό. Έτσι, σύμφωνα με τις δηλώσεις Μπαλτάκου, «το ευρώ πρέπει να εξυπηρετεί τη χώρα, όχι η χώρα το

ευρώ», αλλά «η δραχμή αν θα έρθει, θα έρθει μόνο **με απόφαση με τους Γερμανούς**, και οι Γερμανοί μάς πηγαίνουν εκεί, απ' ό,τι βλέπω».

Δήλωσαν επίσης ότι θα κάνουν επαφές με πρώην βουλευτές της ΝΔ αλλά και διαγραμμένους βουλευτές της Χρυσής Αυγής. Ο Καρατζαφέρης εκτίμησε ότι ο Τσίπρας μπορεί να σκέφτεται και την «απόδραση», οπότε μπορεί να υπάρξουν εκλογές μέσα στο 2016 και το νέο κόμμα θα πρέπει ν' αδράξει την ευκαιρία. Σ' αυτή την κατεύθυνση, θέλει να καλύψει το χώρο ανάμεσα στη ΝΔ και τη Χρυσή Αυγή. Δηλώνει ανοιχτό σε συνεργασίες με ΝΔ και ΑΝΕΛ, ενώ υποτίθεται δεν θα συνεργαστεί με τη Χρυσή Αυγή, αν και θέλει να πάρει πίσω απ' αυτή τους παραπλανημένους δεξιούς ψηφοφόρους, ενώ ο Καρατζαφέρης χαρακτήρισε τον Μιχαλολιάκο «πάρα πολύ καλό παιδί». Στο ίδιο πνεύμα με το «πάρα πολύ καλό παιδί», ο Μπαλτάκος υποστήριξε ότι οι πρόσφυγες δεν είναι πρόσφυγες. Θα ήταν πρόσφυγες «αν έμεναν στην Τουρκία και όχι τώρα που θέλουν να πάνε στη Γερμανία».

Οι πολιτικές εξελίξεις με τη δημιουργία του νέου κόμματος, ανεξάρτητα από την κατάληξη του, αναδεικνύουν τη βαθιά κρίση των αστικών κομμάτων που συνεχί-

ζουν να θρυμματίζονται. Πρώτα απ' όλα, αναδεικνύουν ότι η εκλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη στην προεδρία της ΝΔ δεν πέτυχε τους στόχους της. Ένας απ' αυτούς ήταν να συσπειρώσει το χώρο της ΝΔ. Αντί αυτού έχουμε τη δημιουργία ενός νέου κόμματος στα «δεξιά» της και ίσως τα πράγματα να μη μείνουν εκεί. Αυτό δείχνει και τα όρια του Μητσοτάκη, της ΝΔ και γενικά των «Μένουμε Ευρώπη». Επιπρόσθετα, η «αντι-ευρώ» και «αντιμνημονιακή» ρητορική του νέου κόμματος, έστω κι αν είναι χλιαρή, δεν είναι παρά ένας άλλος δείκτης της βαθιάς αντίθεσης των μαζών απέναντι στο ευρώ, στα μνημόνια και στην ΕΕ. Μια αντίθεση που ο Καρατζαφέρης, κάνοντας την χλιοστή πολιτική του κωλοτούμπα, προσπαθεί να εκμεταλλευτεί όσο το δυνατόν περισσότερο.

Η πραγματική αιτία για τη βαθιά πολιτική κρίση, την αποδυνάμωση και τον αυξανόμενο κατακερματισμό των κομμάτων είναι ότι δεν έχουν να προτείνουν τίποτε άλλο παρά μόνο μνημόνια. Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και η γοργή φθορά του, η αδυναμία των αστικών δυνάμεων να την εκμεταλλευτούν, πέρα ίσως από μια εκλογική ανοδό τους, δημιουργεί την ανάγκη μιας συμμαχικής κυβέρνησης με κορμό τη ΝΔ. Σ' αυτήν την προοπτική, το νέο κόμμα ευελπιστεί να κερδίσει τμήματα των ψηφοφόρων με την αντιμνημονιακή και ευρωσκεπτικιστική ρητορεία του, ζηλεύοντας την πορεία της Λεπέν – και να παίξει ρόλο σε μια τέτοια συμμαχική κυβέρνηση.

Δικοί τους οι πόλεμοι, δικ

Όσο ο πόλεμος στη Συρία δεν έχει τέλος και συνεχίζεται η λεηλασία του αραβικού κόσμου από τον ιμπεριαλισμό, τόσο περισσότεροι μετανάστες θα εξωθούνται κατά χιλιάδες από τις ισοπεδωμένες χώρες τους στο επικίνδυνο ταξίδι προς την Ευρώπη. Αυτή η προφανής αλήθεια αγνοείται συστηματικά από το αστικό πολιτικό σύστημα σε Ελλάδα και ΕΕ. Περισεύει η υποκρισία από αστούς πολιτικούς και ΜΜΕξαπάτησης για το «δράμα των προσφύγων», αλλά για τον ίδιο τον πόλεμο οι ειδήσεις και αναλύσεις είναι ελάχιστες. Σκόπιμα δεν αναφέρονται ακόμα και στον καθημερινό θάνατο, πείνα και καταστροφή, που σπέρνουν στη Συρία και την ευρύτερη περιοχή οι δικές τους πολιτικές.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Το «προσφυγικό» αντιμετωπίζεται σαν φυσικό φαινόμενο που έπεσε απ' τον ουρανό, δεν μπορούμε να το αποφύγουμε, μόνο να το διαχειριστούμε. Ως αιτία προβάλλονται διάφορα: τα κυκλώματα λαθρεμπόρων, η Τουρκία, τα ελληνικά θαλάσσια σύνορα, οτιδήποτε άλλο εκτός απ' τις φιλοπόλεμες πολιτικές των δυτικών ιμπεριαλιστών, της ΕΕ και των ΗΠΑ. Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις έχουν καταστρέψει τη Συρία, το Ιράκ, το Αφγανιστάν, αφήνοντας εκατοντάδες χιλιάδες θύματα και εκατομμύρια ξεριζωμένους. Τώρα ετοιμάζουν νέα επιδρομή στη Λιβύη, δήθεν για ν' αντιμετωπίσουν τους «τζιχαντιστές», ενώ απειλείται αναζωπύρωση των συγκρούσεων σε όλη τη Μέση Ανατολή.

Θέλουν την Ευρώπη στον «γύψο»

Οι ίδιοι οι Σύριοι, έχοντας καταφύγει σε Τουρκία, Ιορδανία και Λίβανο υπέμεναν τις άθλιες συνθήκες των πρόχειρων καταυλισμών, ελπίζοντας ότι ο πόλεμος θα τελείωνε και θα επέστρεφαν στις εστίες τους. Η διάψευση τους έσπρωξε προς την Ευρώπη μέσω Ελλάδας. Για να αντιμετωπίσουν μια ακόμη διάψευση: τα κλειστά σύνορα, μια **Ευρώπη-Φρούριο**, ακόμα πιο φραγμένη απ' ό,τι είχαν πετύχει οι συνθήκες Σένγκεν και Δουβλίνου. Μπορεί οι «χώρες του Βίσεγκραντ» (Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία, Ουγγαρία) μαζί με την Αυστρία να έκλεισαν τα σύνορά τους, όμως ο Τουσκ (πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου) ξεκαθάρισε ότι δεν πρόκειται για «μονομερή ενέργεια» αλλά για «κοινή απόφαση» των κρατών-μελών!

Η **Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας**, που οριστικοποιεί το κλείσιμο του «Βαλκανικού Διαδρόμου», είναι βήμα για την περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των βόρειων συνόρων. Επικυρώνει την κατάργηση του διεθνούς δικαίου για τους πρόσφυ-

γες και κάθε νομικής προστασίας για τα θύματα πολέμου. Προβλέπει τον εγκλωβισμό χιλιάδων μεταναστών στην Ελλάδα και μαζικές απελάσεις, αφαιρώντας το δικαίωμα αναζήτησης διεθνούς προστασίας, θεμελιώδες στοιχείο του διεθνούς δικαίου προστασίας των Προσφύγων (Σύμβαση της Γενεύης, Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κ.ά.).

Τα κλειστά σύνορα είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους η ΕΕ προσπαθεί να ξεπεράσει την βαθιά κρίση ολοκλήρωσής της με μια «φυγή προς τα μπρος». Πολιτικά, αυτό εκφράζεται με την **στρατιωτικοποίηση**, την ενίσχυση των μηχανισμών «ελέγχου και ασφάλειας», τον Ευρωστρατό. Η ΕΕ μετατρέπεται σε μόνιμο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης βάζοντας «στον γύψο» στοιχειώδεις δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα. Η Γαλλία και το Βέλγιο έκλεισαν ήδη 5 μήνες σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης (η Γαλλία εξετάζει την παράταση κατά δύο μήνες!), ενώ ανάλογες φωνές μετά το χτύπημα στις Βρυξέλλες φούντωσαν σε Γερμανία και Αυστρία. Στήνουν έναν τερατώδη μηχανισμό παρακολούθησης και «φακελώματος» για την αντιμετώπιση της «ριζοσπαστικοποίησης».

Ταυτόχρονα προωθούν όλο και πιο ανοιχτά **αντιδραστικές ιδεολογίες και πολιτικές**. Παράδειγμα η απόφαση Δανίας και Σουηδίας να γδύνουν τους πρόσφυγες από τα λιγιστά υπάρχοντα αξίας. Χύνουν ρατσιστικό μίσος και μισαλλοδοξία ενάντια στους μετανάστες, τους μουσουλμάνους, τους αλληλέγγυους, γενικά τους «από κάτω», επαναφέρουν θεωρίες για την «ανωτερότητα» του ευρωχριστιανικού πολιτισμού. Ένα είδος ευρωμακαρθισμού, μια προσπάθεια ιδεολογικοπολιτικής οπισθοδρόμησης, με στόχο τα λαϊκά δικαιώματα και ελευθερίες, όσους αντιστέκονται, τις εργατικές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα.

Μπορεί η ακροδεξιά και οι φασίστες να είναι οι πιο ανοιχτοί προπαγανδιστές αυτής της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, όμως οι φορείς εφαρμογής της είναι τα **«δημοκρατικά» αστικά κόμματα** (χριστιανοδημοκράτες, μεταλλαγμένοι σοσιαλδημοκράτες, κεντροδεξιοί/κεντροαριστεροί). Οι δυνάμεις του **«ακραίου κέντρου»**, του αποκαλούμενου δημοκρατικού/συνταγματικού «τόξου» πρωταγωνιστούν στην επιταχυνόμενη αντιδραστική μετάλλαξη στην ιμπεριαλιστική ΕΕ.

Ιστορικά η Ευρώπη υπήρξε το λίκνο της βαρβαρότητας. Οι επιθέσεις του ISIS είναι αποτρόπαιες και εχθρικές στα εργατικά συμφέροντα, όμως δεν συγκρίνονται με τα άπειρα εγκλήματα του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού: δεκάδες εκατομμύρια θύματα των δύο Παγκόσμιων Πολέμων, επεμβάσεις Άγγλων και Γάλλων αποικιοκρατών (Ινδονησία, Βιετνάμ, Λάος, Καμπότζης, Τυνησίας, Μαρόκο, Ουγκάντα, Κένυα...), διαμελισμός της Γιουγκοσλαβίας, επεμβάσεις στο Ιράκ, νεοναζι στην Ουκρανία κ.ο.κ. Και μαζί η πείνα και η εξαθλίωση όπου έχει καταδικάσει εκατομμύρια ανθρώπων. Κάθε χρόνο 149 εκ. παιδιά στις αναπτυσσόμενες χώρες υποφέρουν από υποσιτισμό. 1 στα 5 παιδιά δε θα πάνε σχολείο. Αμέτρητα τα θύματα της «εκπολιτιστικής» δράσης των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αυτοί δημιούργησαν και ενίσχυσαν το τέρας των «τζιχαντιστών» – και τώρα τους χρησιμοποιούν ως πρόσχημα για νέες επεμβάσεις. Η φύση της Ε.Ε. ως «σκοτεινή ήπειρος», αντιδραστική, ιμπεριαλιστική αποκαλύπτεται ωμά.

Συνένοχη η ρατσιστική, νεομνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υιοθέτησε

Η κραυγή των προσφύγων για Ανοιχτά Σύνορα, αντιμετ

Στις 10/4, πενταμελής αντιπροσωπεία προσφύγων και μεταναστών στην Ειδομένη διαπραγματεύτηκε με την αστυνομία της Μακεδονίας (πρώην Γιουγκοσλαβική) για ν' ανοίξουν τα σύνορα. Όταν το αίτημα τους απορρίφθηκε από τις μακεδονικές αρχές, περίπου 500 κινήθηκαν επιθετικά προς τον φράχτη και γκρέμισαν τμήμα του. Άμεσα ξεκίνησε η ρίψη δακρυγόνων απ' την πλευρά των συνόρων της Μακεδονίας. Οι συγκεντρωμένοι απάντησαν μαχητικά πετώντας πέτρες. Η αστυνομία χρησιμοποίησε δακρυγόνα, χειροβομβίδες κρότου λάμψης αλλά και πλαστικές σφαίρες, που τα πετούσαν σε ελληνικό έδαφος.

Οι Πατροί Χωρίς Σύνορα έκαναν λόγο για 300 περιστατικά, εκ των οποίων 200 με αναπνευστικά προβλήματα. Σύμφωνα με τους Πατρούς, 30 φέρουν τραύματα από σφαίρες καουτσούκ, ενώ κατήγγειλαν ότι μεταξύ των τραυματιών ήταν 3 παιδιά κάτω των 10 ετών με τραύματα από πλαστικές σφαίρες στο κεφάλι. Από την πλευρά των αρχών της Μακεδονίας τραυματίστηκαν συνολικά 23, ενώ προκλήθηκαν ζημιές σε 8 αστυνομικά/στρατιωτικά οχήματα.

Τραγελαφική η ανακοίνωση του ΥΠΠΕΕ της Μακεδονίας, ότι οι δυνάμεις ασφαλείας «ενήργησαν με τη μεγαλύτερη δυνατή αυτοσυγκράτηση, υπευθυνότητα και επαγγελματισμό για την αντιμετώπιση των βίαιων διαμαρτυριών και της επιθετικής απόπειρας μεγάλης ομάδας μεταναστών».

Τρεις μέρες μετά, σημειώθηκαν μικρότερες συγκρούσεις κοντά στον φράχτη με ομάδα περίπου 60 μεταναστών. Πριν τα επεισόδια γενικευτούν, διμοιρίες ΜΑΤ παρατάχθηκαν μεταξύ των μεταναστών και του φράχτη για να «εκτονώσουν» την κατάσταση.

Στις 21/4, υπέκυψε στα τραύματά του ο μετανάστης που έχει παρασυνθεί από βαν της ΕΛΑΣ στον καταυλισμό της Ειδομένης. Στις 18/4, ημέρα του τραυματισμού του, ένταση επικράτησε στον καταυλισμό, αφού μετανάστες αυθόρμητα επιτέθηκαν στο όχημα με πέτρες και κυνήγησαν τον οδηγό, ενώ έστησαν και οδοφράγματα με κάδους απορριμμάτων. Τα ΜΑΤ τους απώθησαν με χειροβομβίδες κρότου λάμψης.

Στη Χίο, την Τετάρτη 6/4 η συνεδρίαση του

δημοτικού συμβουλίου για το προσφυγικό διακόπηκε από εισβολή ακροδεξιών κατοίκων που ζήτηνε άμεση απομάκρυνση των προσφύγων/μεταναστών από το λιμάνι και το νησί. Αμέσως μετά κατευθύνθηκαν προς το λιμάνι, όπου με τις πλάτες των ΜΑΤ προπηλάκισαν μετανάστες και αλληλέγγυους, που καλούσαν σε συγκέντρωση. Την επομένη (Πέμπτη 7/4) το μεγαλύτερο μέρος των προσφύγων/μεταναστών εκδιώχθηκε από το λιμάνι με πλοίο για τη Λέρο. Εκεί ο δήμαρχος, υλοποιώντας απόφαση του δημοτικού συμβουλίου, κάλεσε όλους τους δημότες σε κινητοποιήσεις για να αποτραπεί η προσέγγιση του πλοίου, που όμως τελικά αποβίβασε τους πρόσφυγες/μετανάστες.

Το τελευταίο διάστημα, πιο έντονα και απροκάλυπτα από ποτέ τα καθεστωτικά ΜΜΕ στοχοποιούν όποιον στέκεται αλληλέγγυα στους πρόσφυγες/μετανάστες. Μιλώντας για «ύποπτους» αλληλέγγυους που παρακινούν και ξεσηκώνουν διαδίδοντας ψέματα πως τα σύνορα είναι ανοιχτά, τελικά καταλήγουν να ποινικοποιούν το αυθόρμητο κίνημα αλληλεγγύης που έχει εξαπλωθεί. Αυτό που τους ενοχλεί είναι η ενημέρωση των προσφύγων/μεταναστών για το τι πραγματικά συμβαίνει, πράγμα που χαλάει τον σχεδιασμό συγκυβέρνησης/ΕΕ για ομαλό τσουβάλιασμά τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όμως αυτό που πραγματικά φοβούνται είναι η οργάνωση και οι συγκρουσιακές μορφές πάλης που έχουν υιοθετήσει το τελευταίο διάστημα οι πρόσφυγες/μετανάστες. Το ρατσιστικό δηλητήριο τους έχυσαν και οι 5 δήμαρχοι της

κά μας τα θύματα

πλήρως τις αντιδραστικές πολιτικές της ΕΕ. Συναίνεσε στα κλειστά σύνορα, αποδέχτηκε τη μετατροπή της χώρας σε απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης, δέχτηκε τη Συμφωνία Ε.Ε.-Τουρκίας. Άφησε σχεδόν τα πάντα στα χέρια των ΜΚΟ και των διάφορων κυκλωμάτων. Και τώρα μεταχειρίζεται κτηνώδη βία σε βάρος των μεταναστών. Οι ελπίδες ότι μετά τη συμφωνία θα μειωνόταν η μετανάστευση απ' τα μικρασιατικά παράλια προς τα ελληνικά νησιά, γρήγορα διαψεύστηκαν. Ο ίδιος ο Μουζάλας παραδέχθηκε ότι στην ΕΕ δεν προχωράει ούτε το αποφασισμένο πρόγραμμα αναλογικής μετεγκατάστασης μόλις 160.000 προσφύγων (κυρίως από Ελλάδα και Ιταλία) σε άλλα κράτη-μέλη τα επόμενα 2 χρόνια. Είναι μια κυβέρνηση **ρατσιστική**, όσο κι αν προσπαθεί να το καλύψει. Φυσικά, τα ίδια πρεσβεύει όλο το αστικό/μνημονιακό προσωπικό και συνολικά η ελληνική αστική τάξη.

Ταυτόχρονα, το Προσφυγικό/Μεταναστευτικό αξιοποιείται για τη σκλήρυνση και επίσπευση νέων επιθέσεων στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας. Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συναινεί στις όλο και πιο απάνθρωπες απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών, κλείνει το νέο και χειρότερο Ασφαλιστικό, ετοιμάζει τον οδοστρωτήρα του Φορολογικού και το σ/ν για τα Εργασιακά. Τώρα οι δανειστές αξιώνουν κι άλλο πακέτο μέτρων 3,5 δις, που σημαίνει νέα λεηλασία των ήδη κατεστραμμένων νοικοκυριών (το 48% των νοικοκυριών έχει εισόδημα κάτω από το όριο φτώχειας).

Τα λεγόμενα «εθνικά θέματα» του ελληνικού καπιταλισμού το ένα μετά το άλλο διευθετούνται σε βάρος του, αυτός χάνει ή παραχωρεί όλο και περισσότερα στοιχεία «εθνικής κυριαρχίας». ΝΑΤΟ και Frontex αναλαμβάνουν τη διαχείριση των συνόρων. Η Τουρκία αυξάνει

τις αξιώσεις της, ο ελληνικός καπιταλισμός ταπεινώνεται από χώρες θεωρούμενες «παρίες», όπως η Μακεδονία. Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα από την υπεράσπιση των αστικών «εθνικών δικαιών» – αντιλαμβανόμεστε όμως τους τεράστιους κινδύνους που δημιουργούνται όταν τον μόνο έλεγχο στην περιοχή ασκούν οι ιμπεριαλιστές και οι αντιδραστικοί σύμμαχοί τους.

Η παρουσία του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο δεν αφορά βέβαια στο προσφυγικό, αλλά στον πόλεμο στη Μέση Ανατολή και τη Μαύρη Θάλασσα, στη γενίκευση της αντιπαράθεσης των δυτικών ιμπεριαλιστών με τη Ρωσία. Κάνει πιο επικίνδυνη την ακόμα πιο ενεργή εμπλοκή της Ελλάδας στους πολεμικούς σχεδιασμούς, εξού και η πρόσφατη επίσκεψη του ΝΑΤΟϊκού γραμματέα.

Να παλέψουμε ενάντια στον Πόλεμο

Να τους διώξουμε όλους

Κάθε βήμα εφαρμογής της νεομνημονιακής ατζέντας απομονώνει όλο και πιο πολύ τον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνηση από την κοινωνία, φέρνει πιο κοντά το τέλος τους. Τελευταίο επεισόδιο η διαφωνία των 53+ (τάσης στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ) με τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας για το προσφυγικό. Ταυτόχρονα, επιχειρείται η επανεμφάνιση ενός χρεοκοπημένου πολιτικού προσωπικού με αναφορά στη Δεξιά και την Ακροδεξιά (νέο κόμμα Καρατζαφέρη, Μπαλτάκου, Νικολόπουλου κ.λπ.). Αυτός ο θρυμματισμός του πολιτικού σκηνικού θα συνεχιστεί αγκαλιάζοντας όλο το πολιτικό φάσμα, αφήνοντας ένα μεγάλο πολιτικό κενό.

Ανάλογη είναι η πολιτική αστάθεια και κρίση συνολικά στην ΕΕ. Στην Γερμανία υποχωρεί πολιτικά η Μέρκελ/Χριστιανοδημοκράτες. Στη

Αντιπολεμική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. στην πλατεία Συντάγματος στις 22/04, ημέρα επίσκεψης στην Ελλάδα του γ.γ. του ΝΑΤΟ

Βρετανία δεν αποκλείεται να επικρατήσει το «έξω απ' την ΕΕ» στο δημοψήφισμα. Πάνω από ένα μήνα συγκλονίζεται η Γαλλία από μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις, απεργίες, τις «ολονυκτίες» που είναι η γαλλική εκδοχή του κινήματος των πλατειών (βλ. σχετικό άρθρο).

Σύμφωνα με δημοσκοπήσεις του Ευρωβαρόμετρου, μόνο το 50% των πολιτών της ΕΕ την υποστηρίζουν σήμερα. Πυκνώνουν τα σημάδια ενός ευρωπαϊκού κατακερματισμού και ενισχύεται ο «ευρωσκεπτικισμός» – ακόμα και η απόρριψη της ΕΕ-, που δυστυχώς στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη εκφράζεται κυρίαρχα από δεξιά, ακροδεξιά ή νεοφασιστικά ρεύματα.

Σε ολόκληρο τον κόσμο, είναι εμφανής η απουσία «κέντρου» των αστικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που σημαίνει μεγαλύτερη αστάθεια, κρίση, τυχοδιωκτικές επιλογές και φυσικά πολεμικούς κινδύνους για την ανθρωπότητα. Μ. Ανατολή, Ουκρανία, και άλλα λιγότερο γνωστά μέτωπα (ΝΑ Ασία, Ειρηνικός, Αφρική), είναι κομμάτια της γιγάντιας σύγκρουσης των ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ με τη Ρωσία και την Κίνα. Τον κίνδυνο του Πολέμου γεννάει, φέρνει όλο και πιο κοντά η αθεράπευτη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου, οι εργαζόμενοι και η νεολαία στην Ελλάδα, την ευρύτερη περιοχή, την Ευρώπη, να παλέψουμε ενάντια

στον πόλεμο, τους ιμπεριαλιστές, κάθε κυβέρνηση/καθεστώς που τους υποστηρίζει. Να υπερασπίσουμε μαχητικά τις ελευθερίες μας, ενάντια στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση σε όλη την Ευρώπη στο όνομα της «ασφάλειας». Με κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, με αλληλεγγύη, διεθνισμό, με σταματήσουμε τα δολοφονικά σχέδια τους, αναπτύσσοντας μια μαζική πάλη ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

Να φύγει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όλοι οι νέοι και παλιοί μνημονιακοί.

Να ανοίξουν τα σύνορα - Ελεύθερη, οργανωμένη, ασφαλής διέλευση των προσφύγων/μεταναστών.

Να καταργηθεί η Συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας

Καλοδεχόμενοι οι πρόσφυγες/μετανάστες. Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών.

Ίσα δικαιώματα - Χαρτιά σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες. ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ/ΕΕ ΚΑΙ ΝΑΤΟ

Ωπη με την κρατική καταστολή

περιοχής γύρω από τον καταυλισμό του Ελληνικού (Αλίμου, Ελληνικού, Γλυφάδας, Παλαιού Φαλήρου, Βάρης-Βούλας-Βουλιαγμένης), στέλνοντας επιστολή όπου αναφέρονται ότι οι πρόσφυγες/μετανάστες αποτελούν κίνδυνο για την υγεία των κατοίκων της περιοχής από μολυσματικές ασθένειες.

Ο Τσίπρας δήλωσε για τα επεισόδια στην Ειδομένη ότι «παρακινήθηκαν από ορισμένους 'αλληλέγγυους' -εθελοντές εκπροσώπους ΜΚΟ και μάλιστα κάποιοι εξ αυτών ξένης ιθαγένειας συνελήφθησαν». Ενώ ο δήμαρχος Κιλκίς είπε «οι αλληλέγγυοι, οι Αναρχοκομμουνιστές κάνουν ό,τι γουστάρουν μέσα στην πόλη του Πολυκάστρου».

Όλα τα αστικά/μνημονιακά κόμματα έχουν ευθυγραμμιστεί σ' αυτή την προπαγάνδα σπύλωσης της αλληλεγγύης. Αλλά δεν λείπει η καθεστωτική αριστερά. Ο Κουτσούμπας, σε συζήτηση στη Βουλή με θέμα την «ασφάλεια των πολιτών μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα στην Ευρώπη», είπε: «Φοράνε τη μάσκα πότε του αναρχοαυτόνομου αλληλέγγυου... Εκμεταλλεύονται τους πρόσφυγες, κυρίως τους σπρώχνουν και σε τυχοδιωκτικές ενέργειες, που είναι και σε βάρος των ίδιων των προσφύγων και σε βάρος του ελληνικού λαού, και των κατοίκων των περιοχών που τους φιλοξενούν. Να απο-

συρθούν όλοι λέμε εμείς. Δεν μπορεί η κυβέρνηση να τους ανέχεται, να τους πριμοδοτεί...».

Τις τελευταίες εβδομάδες έχουν οξυνθεί οι έλεγχοι και προσαγωγές αλληλέγγυων σε Πειραιά και Ειδομένη. Η συγκυβέρνηση προσπαθεί να απομονώσει τους πρόσφυγες/μετανάστες από την πληροφόρηση και την οργάνωση. Στις 10/4, στη Μυτιλήνη εκκενώθηκε από δυνάμεις της ΕΛΑΣ και του Λιμενικού Σώματος η κοινωνική κουζίνα «No Border Kitchen» (λειτουργούσε από τις αρχές του χειμώνα), που προσέφερε φαγητό σε πρόσφυγες/μετανάστες. Προσήχθησαν 19 άτομα και μεταφέρθηκαν στο κέντρο κράτησης της Μόριας 346 μετανάστες, ενώ συνεργεία του δήμου γκρέμισαν τις κατασκευές που είχαν στηθεί στην παραλία.

Η καταστολή εντείνεται με αποκορύφωμα την κλήση που έλαβε στις 18/4 ο αγωνιστής συνδικαλιστής Παύλος Αντωνόπουλος, για να καταθέσει σε ανακριτή του Λιμενικού με εισαγγελική παραγγελία για διασπορά ψευδών ειδήσεων και προτροπή για στάση – με πρόσχημα φυλλάδιο του Συντονισμού για το Προσφυγικό και το Μεταναστευτικό, που ζητούσε από τους πρόσφυγες να παλέψουν για το άνοιγμα των συνόρων και τον τερματισμό των πολέμων.

Γιάννενα - Κατσικάς:

Στις 20 Μαρτίου, πάνω από 1.200 πρόσφυγες και μετανάστες μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο έξω από το χωριό Κατσικάς, 7 χλμ. έξω από τα Ιωάννινα.

Το «κέντρο φιλοξενίας» του Κατσικά αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα και αθλιότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Ελλάδα (περίπου 1.000 άτομα αυτή τη στιγμή). Είναι εύλωτο σε όλες τις καιρικές συνθήκες, καθώς είναι στημένο σε ανοιχτή, βαλτώδη, άδενδρη περιοχή. Οι πρόσφυγες και μετανάστες αντιμετώπισαν αρχικά το τσουχτερό κρύο και τις βροχές, ενώ τώρα την ανυπόφορη ζέση και τον καυτό ήλιο, χωρίς καμιά κάλυψη, πέραν του πανιού της σκηνής τους. Οι σκηνές δεν έχουν πάτο και οι πρόσφυγες είναι αναγκασμένοι να κοιμούνται πάνω στις πέτρες. Υπάρχουν σοβαρότατες ελλείψεις σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και άθλιες συνθήκες υγιεινής (τουαλέτες, ντουζιέρες κ.τ.λ.). Πολλοί εγκαταλείπουν το στρατόπεδο, αρνούμενοι να ζήσουν κάτω από τόσο απάνθρωπες συνθήκες.

Με πρωτοβουλία της ΟΚΔΕ και της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης από τα τέλη Μαρτίου έχει δημιουργηθεί επιτροπή αλληλεγγύης. Πρώτο, για να καλύψει κάποιες ανάγκες στον Κατσικά (είδη πρώτης ανάγκης, ρούχα, ξηρά τροφή, βρεφικά είδη κ.ά.), Δεύτερο, για να κινητοποιήσει συλλόγους, σωματεία, φοιτητές, εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα. Σε αυτά τα πλαίσια, ήδη ο σύλλογος Εστιακών φοιτητών έχει επίσης συγκροτήσει επιτροπή αλληλεγγύης.

Η επιτροπή αλληλεγγύης παρεμβαίνει κάθε Τρίτη στη φοιτητική λέσχη, ενώ κάθε Σάββατο

στις 11:30 στο κέντρο της πόλης (Περιφέρεια) ενημερώνει τους εργαζομένους και τη νεολαία για την κατάσταση και συλλέγει είδη πρώτης ανάγκης. Τέλος, κάθε Κυριακή μεσημέρι στην πλατεία του Κατσικά στις 14:00 πραγματοποιείται συνέλευση και αργότερα διαδήλωση προς το στρατόπεδο. Εκεί μοιράζονται οργανωμένα τα είδη που έχουν συγκεντρωθεί και επικοινωνούμε όσο το δυνατόν πιο οργανωμένα με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Στην απεργία στις 7 Απριλίου για το ασφαλιστικό, πάνω από 200 πρόσφυγες συμμετείχαν στη διαδήλωση, διεκδικώντας να ανοίξουν τα σύνορα και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Επίσης στις 3 Απρίλη αρκετοί απ' αυτούς είχαν διαδηλώσει στο χωριό του Κατσικά.

Στις 13/4 το βράδυ, πρόσφυγες και μετανάστες έκλεισαν το δρόμο της Εγνατίας με τα ίδια δίκαια αιτήματα. Βίωσαν όμως το αμέσως επόμενο πρωί την καταστολή, όταν διμοιρίες ΜΑΤ περικύκλωσαν τον κόμβο της Εγνατίας και τους επιτέθηκαν. Χτύπησαν με γκλοπ, ακόμα και με πέτρες, παιδιά και γυναίκες, με αποτέλεσμα αρκετούς τραυματισμούς, έσυραν προς τις κλούβες πρόσφυγες, μετανάστες και αλληλέγγυους αγωνιστές (27 προσαγωγές) και κυνήγησαν τους υπόλοιπους μέχρι το στρατόπεδο. Η Επιτροπή Αλληλεγγύης κάλεσε σε πορεία το ίδιο απόγευμα. Τελικά, η πορεία πραγματοποιήθηκε από την επιτροπή και την ΟΚΔΕ, ενώ άλλες δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο προσφυγικό (κυρίως από τον αναρχικό χώρο) δεν συμμετείχαν και αρκέστηκαν σε μια δίωρη κατάληψη του δημαρχείου, που ολοκληρώθηκε όταν ελευθερώθηκαν οι προσαχθέντες.

«ΟΧΙ» είπαν οι Ολλανδοί στη συμφωνία σύνδεσης της ΕΕ με την Ουκρανία, σε δημοψήφισμα που διεξήχθη στις 6 Απριλίου. Η Ολλανδία είναι η μόνη χώρα από τα 28 κράτη-μέλη της ΕΕ που δεν έχει επικυρώσει ακόμα τη σχετική συμφωνία, καθώς στις άλλες χώρες έχει επικυρωθεί με διαδικασίες-εξπρές στα κοινοβούλια.

Η συμφωνία απορρίφθηκε με ποσοστό 61,1% κατά και 38,1% υπέρ. Η συμμετοχή έφτασε το 32,2%, ξεπερνώντας το όριο του 30% που καθιστά έγκυρο το δημοψήφισμα. Ο πρωθυπουργός, Μαρκ Ρούτε, αναγνώρισε το αποτέλεσμα (το οποίο τυπικά δεν είναι δεσμευτικό για την κυβέρνηση) και παραδέχτηκε ότι θα πρέπει να το λάβει σοβαρά υπόψη και να μην προχωρήσει στην υπογραφή της συμφωνίας.

Η συμφωνία είναι ανάλογη με άλλες που έχουν υπογραφεί με διάφορες χώρες όπως η Αλβανία, η Σερβία, η Τουρκία, η Γεωργία, η Μολδαβία, το Μαρόκο, η Χιλή κ.α., οι οποίες καθορίζουν τις εκμεταλλευτικές σχέσεις (οικονομικές/εμπορικές αλλά και πολιτικές/στρατιωτικές) της ΕΕ με τρίτες χώρες, οι οποίες δεν προβλέπεται να γίνουν μέλη της ΕΕ. Για την Ουκρανία, η συμφωνία προβλέπει την ενσωμάτωσή της σε μια ζώνη ελεύθερου εμπορίου με την ΕΕ μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια, την κατάργηση της βίζα στις μετακινήσεις αλλά και την στρατιωτική συνεργασία. Η συμφωνία εντάσσεται στις μεθοδεύσεις της ΕΕ να ενσωματώσει την Ουκρανία στην

ΟΧΙ ΤΩΝ ΟΛΛΑΝΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗΣ ΕΕ-ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ

επιρροή της, αποσπώντας την από την επιρροή της Ρωσίας. Η συμφωνία αυτή ήταν η αιτία της όξυνσης των σχέσεων ΕΕ-Ρωσίας, όπως και του εμφυλίου στην Ουκρανία, οδηγώντας έτσι την Ευρώπη στη μεγαλύτερη γεωπολιτική κρίση μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Αν και τα ΜΜΕ, ευρωπαϊκά και διεθνή, προσπάθησαν να υποβαθμίσουν την σημασία του δημοψηφίσματος, τα αποτελέσματά του ταρακούνησαν την κυβέρνηση και την ΕΕ. Δημιούργησαν τριγμούς στους θεσμούς της ΕΕ και έφεραν σε δυσχερή θέση την κυβέρνηση της Ολλανδίας και την πολιτική ελίτ της Ουκρανίας. Στις 23 Ιουνίου θα διεξαχθεί δημοψήφισμα στην Βρετανία για την παραμονή της χώρας στην ΕΕ, το περίφημο Brexit. Το «ΟΧΙ» των Ολλανδών αναμένεται να ενισχύσει την τάση εκείνη που υποστηρίζει στη Βρετανία την έξοδο από την ΕΕ. Το 2005, έπειτα από τους Γάλλους, οι Ολλανδοί είχαν απορρίψει σε ανάλογο δημοψήφισμα την συμφωνία του Ευρωσυντάγματος, δημοψηφίσματα που είχαν οδηγήσει στην ακύρωσή του.

Υπέρ του «ΝΑΙ» στο ολλανδικό δημοψήφισμα τάχθηκαν ανοιχτά η κυβέρνηση συνασπισμού των Φιλελευθέρων και των Εργατικών, οι οποίοι δεν επιθυμούσαν την διεξαγωγή του δημοψηφί-

σματος αλλά αναγκάστηκαν να το οργανώσουν έπειτα από συλλογή, μέσω του διαδικτύου, 450.000 υπογραφών υπέρ της διεξαγωγής του. Κατά τη διάρκεια της καμπάνιας, η κυβέρνηση υποστηριζόμενη από τα ΜΜΕ και τους επικεφαλής της ΕΕ, προσπάθησε να δημιουργήσει κλίμα φόβου και να υπονομεύσει την συμμετοχή ώστε να καταστεί άκυρο το δημοψήφισμα. Υποστήριξε ότι μια νίκη του «ΟΧΙ» θα απομακρύνει την Ουκρανία από την ΕΕ, θα ενισχύσει την Ρωσία του Πούτιν και θα απειλήσει τα θεμέλια της ΕΕ, που προκλητικά και υποκριτικά ταύτιζε με τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών.

Αν και με το στρατόπεδο του «ΟΧΙ» τάχθηκαν και οι ακροδεξιοί και εθνικιστές, αυτό αποτελούνταν κυρίως από εργαζομένους και φτωχούς που απογοητεύθηκαν και αγανάκτησαν από τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΕΕ και τις συνεχείς επιθέσεις στα δικαιώματά τους. Μετέτρεψαν το «ΟΧΙ» στη συμφωνία σε αμφισβήτηση των πολιτικών που εφαρμόζει η ΕΕ στο εσωτερικό της και κατέδειξαν την δυσπιστία τους για το διεφθαρμένο καθεστώς που στηρίζει η ΕΕ στην Ουκρανία.

Οι επικεφαλής της ΕΕ έλαβαν το μήνυμα και γι' αυτό έσπευσαν να κατηγορήσουν την ολλανδική κυβέρνηση, και

προσωπικά τον πρωθυπουργό, ότι απέτυχαν να πείσουν τους Ολλανδούς για τους «κινδύνους» που ενέχει η απόρριψη της συμφωνίας. Κατηγόρησαν τους ολλανδούς εργαζομένους ότι με τη στάση τους κλονίζουν την ΕΕ και ενισχύουν τον Πούτιν. Παράλληλα, όμως, προετοιμάζουν την επιβολή της συμφωνίας αγνοώντας το δημοψήφισμα. Η ολλανδική κυβέρνηση δεν μπορεί να μπλοκάρει τη συμφωνία σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Δεν είναι άλλωστε αυτό στους στόχους της. Εντείνεται όμως η αμφισβήτηση της ΕΕ και ενισχύονται τα ρήγματα. Αυτό που θα επιχειρηθεί, όπως έγινε και στα άλλα δημοψηφίσματα (Ευρωσύνταγμα, Μνημόνια), είναι να αγνοηθεί η βούληση των εργαζομένων και των φτωχών. Στους επόμενους μήνες, με διαπραγματεύσεις, θα επιχειρήσουν να περάσουν την συμφωνία διαχωρίζοντας αρχικά το οικονομικό κομμάτι από το πολιτικοστρατιωτικό.

Το ζήτημα, λοιπόν, για τους εργαζομένους, τους νεολαίους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της ΕΕ, παραμένει. Όσο θα αυξάνονται οι αμφισβητήσεις και τα ρήγματα τόσο η επίθεση της ΕΕ θα εντείνεται και θα παίρνει πιο ολοκληρωτική μορφή. Για να αντιμετωπιστεί χρειάζεται κάτι παραπάνω από μερικά δημοψηφίσματα και διαδηλώσεις. Χρειάζεται την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, με αιτήματα, μορφές αυτοοργάνωσης και δράσεις που είτε υπάρχουν στις παραδόσεις είτε είναι καινούργιες όχι μόνο σε κάθε χώρα αλλά και συνολικά σε όλη την Ευρώπη.

«Panama Papers»

Ο επίγειος παράδεισος της μπουρζουαζίας

Οι αποκαλύψεις με την κωδική ονομασία "Panama Papers" έρχονται να φωτίσουν, έστω και ελάχιστα, τον σκοτεινό κόσμο του παγκόσμιου κεφαλαίου, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά την ιστορική παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος. Η διαρροή των 11,5 εκ. αρχείων της Mossack Fonseca (4^η μεγαλύτερη δικηγορική εταιρεία στον κόσμο με ειδίκευση στις offshore εταιρείες) είναι η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα μετά τα έγγραφα των Wikileaks το 2010 και της υπόθεσης Σνόουντεν το 2013. Σ' αυτά τα αρχεία υπάρχουν στοιχεία για 214.488 φορείς, που συνδέονται με ανθρώπους σε πάνω από 200 χώρες καλύπτοντας μια περίοδο 40 χρόνων (1977-2015). Η πηγή της διαρροής παραμένει ανώνυμη και τα αρχεία κυκλοφόρησαν στον διεθνή τύπο μέσω της γερμανικής Sueddeutsche Zeitung, που τα διαμοίρασε με το International Consortium of Investigative Journalists (ICIJ - ιδρύθηκε το 1997 με πρωτοβουλία του Center for Public Integrity). Παρότι εκφράζονται αρκετά ερωτηματικά για τις πραγματικές προθέσεις των διαρροών, υπονοώντας πολιτικές σκοπιμότητες των ΗΠΑ, σε κάθε περίπτωση δεν αναιρούνται στο ελάχιστο τα πολιτικά συμπεράσματα των αποκαλύψεων.

Παρότι οι λεγόμενοι «φορολογικοί παράδεισοι» (το ΔΝΤ τα αποκαλεί «Υπεράκτια Χρηματοπιστωτικά Κέντρα», Offshore Financial Centers) δεν είναι νέο φαινόμενο, τα έγγραφα των "Panama Papers" φωτίζουν καλύτερα τις τρομακτι-

κές διαστάσεις που έχει πάρει στις μέρες μας το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Σε αγαστή συνεργασία και στενή σχέση με την πολιτική εξουσία, το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο και οι ντόπιες πολιτικές ελίτ έχουν χτίσει μια γιγάντια σκοτεινή βιομηχανία απόκρυψης κερδών, ξεπλύματος «μαύρου χρήματος» από κάθε είδους παράνομες δραστηριότητες, αποφυγής φόρων κ.ά. Όλοι οι «φορολογικοί παράδεισοι», όπως και ο Παναμάς, είναι στις περιοχές ελέγχου των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, στηρίζονται απ' αυτές και εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους. Το Σίτι του Λονδίνου, η Ελβετία, τα νησιά Κέμαν, το Χονγκ Κονγκ, το Μόναχο, η Κύπρος, η πολιτεία Ντέλαγουερ στις ΗΠΑ κ.ά. εξυπηρετούν τις μεγάλες τράπεζες, τις πολυεθνικές και τις μεγάλες χρηματιστικές ομάδες. Για όλους αυτούς δεν ισχύει καμιά «εθνική» νομοθεσία, κανένας έλεγχος. Οι πλουσιότεροι του πλανήτη έχουν το 40% των περιουσιών τους σε offshore. Πάνω από το ένα πέμπτο (23%) των παγκόσμιων τραπεζικών καταθέσεων βρίσκονται σε φορολογικούς παράδεισους, το λιγότερο 3 τρις δολάρια σύμφωνα με συντηρητικές εκτιμήσεις, ενώ σχεδόν το 50% των παγκόσμιων χρηματοπιστωτικών δοσοληψιών περνάνε από εκεί. **Την ίδια στιγμή που 3 δις άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη ζουν με λιγότερο από 2,5 δολάρια την ημέρα, σύμφωνα με αναλύσεις του Tax Justice Network, τα κεφάλαια σε φορολογικούς παράδεισους φοροδιαφεύγουν 500 δις δολάρια το χρόνο.** Μόνο οι μεγάλες πολυεθνικές των ΗΠΑ, σύμφωνα με μελέτη

της Oxfam έχουν μεταφέρει εκτός της χώρας πάνω από 1 τρις δολάρια, ενώ το αμερικανικό δημόσιο χάνει ετησίως πάνω από 100 δις δολάρια φόρων.

Ελλάδα:

Ουρές στα ATM και Μνημόνια για πολλούς...

Δις σε offshore για λίγους!

Δεν θα μπορούσε να είναι αμέτοχη η ντόπια ελίτ, που συμμετέχει στο πάρτι με 223 υπεράκτιες εταιρείες, 285 μετόχους εταιρειών και περίπου 57 δικαιούχους. Κεντρικό πρόσωπο εμφανίζεται ο Σταύρος Παπασταύρου (το όνομά του συμπεριλαμβάνόταν και στη λίστα Λαγκάρντ με 5,5 εκ. σε λογαριασμό της ελβετικής HSBC), ο οποίος από το 2005 ως το 2014 φιγουράρει μέλος των δσ των εταιρειών Green Shamrock Foundation, Diman και Aisios με έδρα τον Παναμά. Ο Παπασταύρου, στενός συνεργάτης του Σαμαρά, συμμετείχε σε διαπραγματεύσεις με την τρόικα, ενώ από το γραφείο Διεθνών Σχέσεων της κυβέρνησης συμμετείχε μαζί με τον υφυπουργό Οικονομικών Γ. Μαυραγάνη σε συζητήσεις με την ελβετική κυβέρνηση για τις λίστες των Ελλήνων καταθετών στις ελβετικές τράπεζες! Μαζί του στη «μπίζνα» εμφανίζονται τρεις ακόμη οικογένειες (Λαναράς, Μεταξάς, Πετρίδης), επίσης

εμπλεκόμενες στη λίστα Λαγκάρντ.

Μαζί με τα στοιχεία των "Panama Papers" βγήκαν στη δημοσιότητα στοιχεία για τον **πακτωλό χρημάτων που η ελληνική ελίτ φυγάδευσε ανενόχλητα στο εξωτερικό ακριβώς την περίοδο της κοινωνικής καταστροφής των Μνημονίων.** Την περίοδο 2010-14 τράπεζες, εταιρείες διαχείρισης αμοιβαίων κεφαλαίων, χρηματιστηριακές εταιρείες επιδόθηκαν σε ανεξέλεγκτο ξεφάντωμα αγοράζοντας μετοχές, αμοιβαία κεφάλαια, ομόλογα και άλλα «επενδυτικά προϊόντα», βγάζοντας τεράστια ποσά στο εξωτερικό, αποφεύγοντας δις ευρώ φόρων. Μια λίστα τουλάχιστον 8.000 προσώπων (μέσος όρος καταθέσεων 10 εκ. ευρώ) από το 2010 και μετά παρέκαμπταν το σύστημα αγοράζοντας χαρτοφυλάκια ομολόγων εξωτερικού. Είναι χαρακτηριστικό πως μόνο για την περίοδο Ιούνιος 2014-Ιούλιος 2015 (όταν επιβλήθηκαν τα capital controls), το ποσό που «φυγαδεύτηκε» από τις ελληνικές τράπεζες ξεπερνά τα 2 δις ευρώ. Όλα αυτά την ίδια στιγμή που η ντόπια ελίτ των «Μένουμε Ευρώπη» λυσομανούσε από τις τηλεοράσεις για τις ουρές στα ATM...

Μετά τη μεγάλη επιτυχία των απεργιακών κινητοποιήσεων της 31^{ης} Μάρτη ενάντια στον αντεργατικό «νόμο Κομρί», οι γάλλοι εργαζόμενοι και νεολαίοι συνέχισαν τις διαδηλώσεις στις 9 Απρίλη, με ιδιαίτερα μεγάλη μαχητικότητα από την νεολαία. Πολλές συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και μαθητών-φοιτητών οδήγησαν σε εκατοντάδες προσαγωγές και συλλήψεις, κυρίως στο Παρίσι. Οι νεολαίοι απάντησαν με διαδηλώσεις έξω από τα αστυνομικά τμήματα, ζητώντας την απελευθέρωση των συλληφθέντων, την οποία και πέτυχαν.

Ταυτόχρονα με τις εργατικές απεργίες, τις μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις, εμφανίστηκε η ιδέα της συγκέντρωσης σε κεντρικές πλατείες των γαλλικών πόλεων, στα πρότυπα των «Αγανακτισμένων» σε Ισπανία και Ελλάδα. Αυτή η πρόταση προβλήθηκε από ένα σατυρικό περιοδικό, με σκοπό «Να τους φοβίσει», αναφερόμενο στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Μετά τις 31 Μάρτη, μπήκε σε εφαρμογή στη πλατεία Δημοκρατίας στο Παρίσι και σε πλατείες πολλών γαλλικών πόλεων. Εκατοντάδες και χιλιάδες, έκτοτε, συγκεντρώνονται στην πλατεία, συμμετέχοντας στο κίνημα «Nuit debout» (οι «Ξάγρυπνοι»).

Νεολαίοι που τρομάζουν από την μελλοντική εργασιακή ανασφάλεια, άνεργοι εργάτες/επιστήμονες κ.α., νέοι εργαζόμενοι σε καθεστώς γαλέρας, συνδικαλιστές, κάνουν συνελεύσεις, συζητούν, προτείνουν και υλοποιούν δράσεις, κυρίως ενάντια στον αντεργατικό νόμο «Ελ Κομρί». Βασικά θέματα αποτελούν τα δημοκρατικά δικαιώματα, ο εκλογικός νόμος και ο ρόλος των κομμάτων, η ανεργία κ.α. Ο καθένας δικαιούται μια δилепτη τοποθέτηση και οι συνελεύσεις αυτές αποτελούν πλέον ένα ενεργό κομμάτι του κινήματος ενάντια στα αντεργατικά μέτρα. Η κυβέρνηση αρχικά το θεώρησε ως ένα παροδικό φαινόμενο, αλλά μετά αποφάσισε να επέμβει με αστυνομική καταστολή. Όμως, όπως κάθε βράδυ η αστυνομία έδιωχνε τον κόσμο, έτσι το επόμενο βράδυ οι «Ξάγρυπνοι» ήταν πάλι εκεί.

Αυτή η μορφή οργάνωσης και δράσης έχει τα γνωστά προβλήματα που εμφανίστηκαν και στην Ελλάδα. Πολλές χαώδεις συζητήσεις, διαφορετικές προσεγγίσεις, πολλές προτάσεις δράσης, έλλειψη ενός κεντρικού σχεδίου δράσης και στόχευσης για το σύνολο των πλατειών. Όμως, αποτελεί βήμα αυτοοργάνωσης, αυτενέργειας και εργατικής δημοκρατίας. Πόσα θα μπορέσει να προσφέρει, θα εξαρτηθεί απ' την ποιότητα της παρέμβασης των αγωνιστών του κινήματος. Ενδεικτικό, πάντως, της σημασίας αυτού του κινήματος, είναι ότι συμμετέχουν και παρεμβαίνουν η επαναστατική οργάνωση της Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη) και το NPA (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα). Σίγουρα, οι «Ξάγρυπνοι» εκφράζουν τις βαθιές ανησυχίες της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, για μια ζωή γεμάτη εργασιακή ανασφάλεια, φτώχεια, αντιδημοκρατικές κρατικές πρακτικές, πόλεμο, φόβο! Σε συνδυασμό με τις κινητοποιήσεις των εργατικών συνδικάτων, των φοιτητικών και μαθητικών

οργανώσεων, πιθανώς να καταφέρουν την γενίκευση της κοινωνικής αντίδρασης στον νόμο «Ελ Κομρί» και ίσως μια νέα νίκη ενάντια στην νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Ολάντ-Βαλς, ύστερα από την απόσυρση της αντιδραστικής συνταγματικής αναθεώρησης.

Κυβερνητικές και συνδικαλιστικές ακροβασίες

Η ισχυρή κοινωνική αντίδραση οδήγησε την κυβέρνηση των Σοσιαλιστών να αναβάλει την ψήφιση του Νόμου (για το περιεχόμενο του βλ. Εργατική Πάλη Απρίλη) και προσανατολίζεται να τον πάει στην Βουλή στις αρχές Μάη. Ταυτόχρονα, αναγκάστηκε να προβεί σε υποτιθέμενες διορθωτικές κινήσεις (π.χ. οι μαθητευόμενοι νέοι εργαζόμενοι να αμείβονται με 400 ευρώ αντί 300 ευρώ, να φορολογούνται περισσότερο οι εργοδότες που χρησιμοποιούν ελαστικές σχέσεις εργασίας — είναι το 80% των νέων προσλήψεων!) ενώ αναγκάστηκε να συναντηθεί με τις οργανώσεις της νεολαίας και τα εργατικά συνδικάτα. «Πρέπει να ακούσουμε την νεολαία», δήλωσε ο πρωθυπουργός Βαλς, την ίδια στιγμή που στέλνει την αστυνομία να τους τρομοκρατεί και προωθεί νέα αντεργατικά μέτρα για τους εργαζομένους στους σιδηροδρόμους. Η κυβέρνηση δηλώνει αποφασισμένη να ψηφίσει το «νόμο Κομρί», όμως αυτό φαίνεται αρκετά δύσκολο αν δεν επιτύχει την διαίρεση του κινήματος και την υποχώρηση των συνδικάτων.

Έχουμε ήδη γράψει πως οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σύρθηκαν σε αυτόν τον αγώνα λόγω της πίεσης από την εργατική βάση και την νεολαία. Εξαναγκάστηκαν να υιοθετήσουν το αίτημα για απόσυρση του νόμου, ενώ αρχικά ζητούσαν τροποποιήσεις. Τώρα, μετά την συνάντησή τους με τον Βαλς, δήλωσαν πως συνεχίζουν να ζητούν την απόσυρση του νόμου, αλλά χαιρετίζουν τις τροποποιήσεις της Κυβέρνησης! Ταυτόχρονα, δεν βοηθούν στην ενοποίηση των αγώνων, ούτε η υποτιθέμενη «αριστερή» CGT. Έτσι, ενώ η νέα παν-γαλλική κινητοποίηση είναι στις 28 Απρίλη, οι σιδηροδρομικοί απεργούν μόνοι τους στις 26 Απρίλη. Εξάλλου, μέχρι την 1η Μάη, όλη η Περιφέρεια του Παρισιού είναι σε σχολικές διακοπές, κάτι που αποδιοργανώνει την νεολαία εφόσον δεν είναι συγκεντρωμένη στα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Πιστεύουμε πως μέσα στον Μάη θα φανεί αν η αποφασιστικότητα και μαχητικότητα της Νεολαίας, των «Ξάγρυπνων», της εργατικής βάσης, θα επιβάλει την ενοποίηση του κινήματος και θα οδηγήσει σε μια ανυποχώρητη σύγκρουση με τους Σοσιαλιστές, με αφορμή τον «νόμο Κομρί».

Η κυβέρνηση προετοιμάζεται με παράταση του «Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης» ως τις 10 Ιούλη και τον προσεταιρισμό συνδικαλιστικών δυνάμεων. Όμως, μια πρώτη μεγάλη νίκη του κινήματος είναι ότι έσπασε στην πράξη τον «γύψο» της έκτακτης ανάγκης και ιεράρχησε το θέμα των κοινωνικών και εργατικών δικαιωμάτων πάνω από τον φόβο της αντιτρομοκρατικής υστερίας.

Α. Φ.

στον κόσμο...

ΚΟΥΒΕΪΤ

Την απόφαση να ξεκινήσουν απεργία διαρκείας ανακοίνωσαν οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια του Κουβέιτ μετά τις σκέψεις της κυβέρνησης να προχωρήσει σε περικοπές μισθών και επιδομάτων, προφασισόμενη την πραγματική πτώση των τιμών του πετρελαίου σε διεθνές επίπεδο. Παρά τις εκκλήσεις του αρμόδιου υπουργού Πετρελαίου και του προέδρου της επιχείρησης για διαπραγματεύσεις και πάγωμα των σχεδίων, η απεργία πραγματοποιήθηκε. Στην απεργία συμμετείχαν πάνω από 7.000 εργαζόμενοι, σε σύνολο 13.000, και η παραγωγή έπεσε στα 1,1 από 3 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα, δημιουργώντας τεράστια προβλήματα σε μια οικονομία που βασίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στην παραγωγή πετρελαίου. Η απεργία τελικά έληξε στις 19 Απρίλη, μετά από 3 ημέρες, με το συνδικάτο να δηλώνει πως η κυβέρνηση έλαβε το μήνυμα και ξεκινά διαπραγματεύσεις.

Η.Π.Α.

Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν σε 300 πόλεις στις Η.Π.Α. και τον κόσμο στις 14 Απρίλη με το κίνημα «15 δολάρια τώρα!». Το κίνημα μετράει τέσσερα χρόνια ζωής και παλεύει για 15 δολάρια κατώτατο ωρομίσθιο, εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ξεκίνησε από τις μεγάλες αλυσίδες εστίασης αλλά γρήγορα συνδέθηκε με πολλούς κλάδους εργαζομένων και πέτυχε κάποιες πρώτες νίκες, αφού στις πολιτείες της Καλιφόρνιας και της Νέας Υόρκης έχει αποφασιστεί η θέσπιση του κατώτατου ωρομισθίου των 15 δολαρίων από το 2022 και το 2018 αντίστοιχα. Στις κινητοποιήσεις στις 14 Απρίλη μπήκε στο στόχαστρο η πολυεθνική αλυσίδα εστίασης McDonald's, ενώ συμμετείχαν εργαζόμενοι σε νοσοκομεία, νηπιαγωγεία, καθηγητές, μαθητές και εργαζόμενοι σε αναρίθμητους άλλους κλάδους. Οι διαδηλωτές προέρχονταν κυρίως από την νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τα κομμάτια των εργαζομένων στις Η.Π.Α που υφίστανται την πιο σκληρή εκμετάλλευση. Οι διαδηλωτές απέκλεισαν δρόμους και διασταυρώσεις και πραγματοποίησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από καταστήματα εστίασης ή και τράπεζες, απαιτώντας «οικονομική δικαιοσύνη», συνδικαλιστικά δικαιώματα και κοινωνικές δομές, όπως σχολεία και νοσοκομεία. Οι διαδηλώσεις μάλιστα ξεπέρασαν τα σύνορα των Η.Π.Α., φτάνοντας στη Βρετανία, τη Φινλανδία, αλλά και τη Βραζιλία και την Αργεντινή, όπου πραγματοποιήθηκε επίσης απεργία των εργαζομένων στην αλυσίδα McDonald's.

Η.Π.Α.

Σε απεργία προχώρησαν 40.000 εργαζόμενοι στην εταιρία τηλεπικοινωνιών Verizon, μετά από την ανακοίνωση των προθέσεων της εταιρίας να προχωρήσει σε περικοπή μισθών, μείωση επιδομάτων και μεταφορά τμημάτων εκτός Η.Π.Α., με εταιρίες offshore και υποχρέωση των εργαζομένων να δουλεύουν σε άλλες χώρες, απουσιάζοντας για μήνες από τα σπίτια τους. Η εταιρία, που παρουσιάζει κέρδη 5,4 δις δολάρια μόνο το τελευταίο τρίμηνο, είχε προετοιμαστεί για το ενδεχόμενο απεργίας, «εκπαιδευοντας» 10.000 υπαλλήλους εκτός σωματίου, ωστόσο με την μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων, ναυάγησαν οι βρώμικες απόπειρες απεργοσπασίας των διευθυντών της εταιρίας ενώ, αντίθετα, αποδείχθηκε η δύναμη των εργαζομένων και του αγώνα τους.

ΣΙΚΑΓΟ

Στην πολιτεία Ιλινόι και στην πρωτεύουσά της, Σικάγο, διαδήλωσαν στη 1 Απρίλη 20.000 εκπαιδευτικοί, μαθητές και φοιτητές, εργαζόμενοι ενάντια στα μέτρα λιτότητας, τις ιδιωτικοποιήσεις σχολείων, την επίθεση στα συνδικάτα και την κατάργηση κοινωνικών παροχών και υπηρεσιών. Η απόφαση για απεργία και διαδήλωση πάρθηκε από το συνδικάτο εκπαιδευτικών του Σικάγο, ενώ ένα 20% καταψήφισε την πρόταση, αντιπροτείνοντας περισσότερες μέρες. Στη διαδήλωση και την απεργία συμμετείχαν και δεκάδες άλλα σωματεία του δημόσιου τομέα, αλλά και εργοστασίων, καθώς και το κίνημα «15 δολάρια τώρα!». Από το πρωί πραγματοποιήθηκαν προσυγκεντρώσεις σε σχολεία, καταστήματα και πανεπιστήμια, απ' όπου ξεκίνησαν μικρές πορείες που ενώνονταν με τις υπόλοιπες, φτάνοντας τις 30 διαδηλώσεις σε όλη την πολιτεία.

Η επικίνδυνη εστία του Ναγκόρνο Καραμπάχ

Στις αρχές Απριλίου αναζωπυρώθηκαν οι συγκρούσεις στο Ναγκόρνο Καραμπάχ (NK) ανάμεσα στους αυτονομιστές αρμένιους κατοίκους της περιοχής και τον στρατό του Αζερμπαϊτζάν, μέσα στο οποίο βρίσκεται εξολοκλήρου το NK. Ήταν οι πιο αιματηρές συγκρούσεις μετά τον πόλεμο του 1992-1994, που είχε συνταράξει την περιοχή, με 17.000 νεκρούς και 750.000 πρόσφυγες και από τις δυο μεριές λόγω εθνικών εκκαθαρίσεων. Η Αρμενία στηρίζει το NK, το οποίο έχει αυτοανακηρυχθεί ανεξάρτητη δημοκρατία, αν και δεν έχει αναγνωριστεί από κανέναν. Το Αζερμπαϊτζάν θεωρεί το NK έδαφός του και κατηγορεί την Αρμενία ότι κατά τον πόλεμο του 92-94 κατέλαβε το NK μαζί με αρκετές περιοχές γύρω από αυτό και ζητά την επιστροφή τους, απειλώντας ακόμα και με πόλεμο. Η κατάσταση περιπλέκεται ακόμα περισσότερο από την ύπαρξη της αυτόνομης Δημοκρατίας του Ναχιτσεβάν, η οποία ανήκει στο Αζερμπαϊτζάν αλλά δεν επικοινωνεί με αυτό, αφού βρίσκεται στα νοτιοδυτικά της Αρμενίας. Το 1994 υπογράφηκε συνθήκη ανακωχής και συστήθηκε η «ομάδα του Μινσκ» (θυμηθείτε και τη συμφωνία του Μινσκ για την εκκενωση στην Ουκρανία!), στην οποία προεδρεύουν η Γαλλία, η Ρωσία και οι ΗΠΑ με στόχο να βρεθεί μια λύση στο πρόβλημα, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Η Αρμενία είναι ένα πανάρχαιο και από τον 4ο αιώνα μ.Χ. χριστιανικό κράτος (το πρώτο κράτος στην ιστορία που αναγνώρισε επίσημα τον χριστιανισμό) και έχει την υποστήριξη της Ρωσίας, η οποία διατηρεί και στρατιωτική βάση στο έδαφός της. Το Αζερμπαϊτζάν κατοικείται από τουρκμενικά φύλα, που ήρθαν από την Κ. Ασία στον 11° αιώνα και απώθησαν ή εκτόρκισαν τους παλιούς περσόφωνους πληθυσμούς, και βέβαια είναι μουσουλμάνοι με κύριο σύμμαχο την Τουρκία, με την οποία είναι στην ουσία ομοεθνείς.

Πέντε χρόνια μετά την ιμπεριαλιστική επέμβαση, που έγινε για να ελέγξει τη μεγάλη λαϊκή εξέγερση και την ανατροπή του Καντάφι από τον λιβυκό λαό, το χάος που προκάλεσαν οι ιμπεριαλιστές σε αυτή την πετρελαιοπαραγωγό και άλλοτε πλούσια χώρα συνεχίζεται και εξαπλώνεται. Ετοιμάζουν μάλιστα με γοργούς ρυθμούς και νέα επέμβαση, με αφορμή, αυτή τη φορά, την αντιμετώπιση του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) και της προσφυγικής κρίσης.

Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με Πήλινα Πόδια

Σήμερα, η Λιβύη είναι τριχοτομημένη, με μια κυβέρνηση στο ανατολικό τμήμα που έχει έδρα το Τομπρούκ και αναγνωρίζεται, μέχρι πρόσφατα, διεθνώς ως νόμιμη, μια μετριοπαθή ισλαμική κυβέρνηση στο δυτικό τμήμα με έδρα την Τρίπολη και ενδιάμεσα μια ζώνη 300 χιλιομέτρων στις ακτές της Μεσογείου, υπό τον έλεγχο του ISIS, με έδρα τη Σύρτη. Οι ήττες του ISIS στη Συρία και το Ιράκ έχουν οδηγήσει μεγάλο αριθμό μαχητών του στη Λιβύη (φτάνουν πλέον τις 6.000 και συνεχίζουν να αυξάνονται), η οποία, λόγω του εμφυλίου που μαίνεται επί πέντε χρόνια και του χάους που επικρατεί προσφέρεται για ανασύνταξη δυνάμεων και νέο εφελτήριο.

Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με τις εκατοντάδες χιλιάδες προσφύγων που αναμένονται πλέον από τις ακτές της Αφρικής, αφού έκλεισε ο δρόμος μέσω Ελλάδας και Βαλκανίων (800.000 άνθρωποι περμιμένοι στη Λιβύη), έχει ωθήσει τις ευρωπαϊκές δυνάμεις, και κυρίως τη Γαλλία, την Ιταλία και τη Βρετανία, σε μια σπουδή να κλείσουν το

Η εμπλοκή όλων αυτών των ιμπεριαλιστών και των περιφερειακών δυνάμεων στη σύγκρουση οφείλεται σε δύο σημαντικούς λόγους, που έχουν να κάνουν με τη γεωγραφική θέση των δύο χωρών. Πρώτος λόγος είναι τα πετρέλαια και το φυσικό αέριο της Κασπίας Θάλασσας, που ελέγχονται σε σημαντικό βαθμό από το Αζερμπαϊτζάν, αλλά και οι δίοδοι για να περάσουν οι αγωγοί προς την Τουρκία και την ΕΕ, που καθιστούν στρατηγική τη θέση της Αρμενίας και της Γεωργίας. Δεύτερον, το γεγονός ότι αυτές οι χώρες βρίσκονται νότια της οροσειράς του Καυκάσου, ανάμεσα στον Εύξεινο Πόντο και την Κασπία, δηλαδή στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας, περιοχή που αποτελούσε πάντα πεδίο σύγκρουσης ανάμεσα στη Ρωσία και την Οθωμανική Αυτοκρατορία (και οι Μογγόλοι από εκεί πέρασαν και τσάκισαν τη Ρωσία του Κιέβου). Ιδιαίτερα στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, και ενώ είχε προηγηθεί ο εκτοπισμός και η σφαγή των Αρμενίων από τους Τούρκους το 1915 (μέχρι σήμερα η Τουρκία δεν έχει διπλωματικές σχέσεις με την Αρμενία), η Ρωσία είχε προχωρήσει βαθιά μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η επανάσταση του 1917 οδήγησε σε έξαρση τις δικαίες εθνικές διεκδικήσεις των λαών, που στέναζαν κάτω από τις αυτοκρατορίες Ρωσίας και Οθωμανών, με αποτέλεσμα να ανακηρυχθούν ανεξάρτητα κρατικά μορφώματα τόσο στο Ερεβάν (Αρμενία) όσο και στο Μπακού (Αζερμπαϊτζάν). Ωστόσο, η αδυναμία των μπολσεβίκων να στηρίξουν την περιοχή λόγω του εμφυλίου πολέμου έδωσε τη δυνατότητα στους Τούρκους, μετά τη συνθήκη του Μπρεστ Λιτόφσκ μεταξύ μπολσεβίκων και Γερμανίας, να φτάσουν μέχρι το Μπακού, το οποίο και κατέλαβαν, παρά την επέμβαση των Άγγλων ιμπεριαλιστών, που ήθελαν τα πετρέλαια για τον εαυτό τους! Η ήττα των Γερμανών και των συμμάχων τους Τούρκων στον Α' Π.Π. είχε ως αποτέλεσμα την ανακωχή του Μούδρου το 1918, που απέδω-

σε το Μπακού στους Άγγλους (το κράτησαν μέχρι το 1919) και τη συνθήκη των Σεβρών το 1920, που προέβλεπε τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τη δημιουργία αρμενικού κράτους (μάλιστα προτεκτοράτου των ΗΠΑ). Ο Κεμάλ δεν αποδέχτηκε ποτέ τη συνθήκη, εισέβαλε το 1920 στην Αρμενία, σε συνεργασία με εθνικιστικές ομάδες από το Αζερμπαϊτζάν (το οποίο η Τουρκία πάντα θεωρεί ζωτικό της χώρο) και την ανάγκασε σε ταπεινωτική συμφωνία. Όμως, ο Κόκκινος Στρατός κατέβηκε νικηφόρα στα νότια του Καυκάσου, ενσωματώνοντας στην ΕΣΣΔ την Αρμενία, τη Γεωργία και το Αζερμπαϊτζάν το 1921. Από τότε το NK αποφασίστηκε να είναι αυτόνομη επαρχία του Αζερμπαϊτζάν. Το 1988, επί περεστρόικα του Γκορμπατσόφ, ήρθαν πάλι στην επιφάνεια οι αντιθέσεις, που σκεπαζόνταν από την καταπίεση της σταλινικής γραφειοκρατίας, και το NK ανακήρυξε την απόσχιση του από το Αζερμπαϊτζάν, γεγονός που οδήγησε στη σύγκρουση των δύο σοβιετικών Δημοκρατιών και αποτέλεσε μια από τις αφορμές για τη διάλυση της ΕΣΣΔ. Το 1991 διαλύθηκε η ΕΣΣΔ, Αρμενία και Αζερμπαϊτζάν ανεξαρτητοποιήθηκαν, αλλά άρχισε ο πόλεμος για το NK, που κράτησε μέχρι το 1994 και στην ουσία διατηρεί ανοιχτό μέτωπο μέχρι σήμερα.

Οι καινούργιες συνθήκες στην περιοχή έχουν δύο κατευθύνσεις. Πρώτον, την προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να περικυκλώσουν τη Ρωσία, φτάνοντας το ΝΑΤΟ μέχρι τη Γεωργία και προσπαθώντας να βγάλουν το Αζερμπαϊτζάν από τη σφαίρα επιρροής της Ρωσίας, φτιάχνοντας ένα τείχος από τη Βαλτική μέχρι την Κασπία. Τρανό παράδειγμα η κατασκευή αγωγών, που μέσω Γεωργίας και Τουρκίας παρακάμπτουν τη Ρωσία και φέρνουν φυσικό αέριο στην Ευρώπη από ελεγχόμενες από τους Δυτικούς διόδους. Η εισβολή των Ρώσων στη Γεωργία ψαλίδισε τα σχέδια των Δυτικών, ενώ μαζί με τη στενή στήριξη

της Αρμενίας και την επέμβαση στην Ουκρανία έστειλε μήνυμα στο Μπακού... που συνεχίζει να διατηρεί καλές σχέσεις με τη Ρωσία! Δεύτερον, την προσπάθεια του Ερντογάν να ανασυστήσει το παντουρκικό μέτωπο, εκμεταλλευόμενος και την οικονομική δύναμη της Τουρκίας, πράγμα που απαιτεί τη συνεργασία με το Αζερμπαϊτζάν, το Τουρκμενιστάν (γύρω από την Κασπία), τη διευθέτηση της κρίσης στη Συρία, όλα σε βάρος της Ρωσίας!!

Ωστόσο, τα προβλήματα των δυτικών ιμπεριαλιστών στη Συρία, την Υεμένη, τη Λιβύη και το Ιράκ δεν τους αφήνουν και πολλά περιθώρια για να ανοιχτεί και άλλο μέτωπο αυτή τη στιγμή. Η Τουρκία προσπαθεί να εξωθήσει σε σύγκρουση και αυτή τη στιγμή πολεμά με τους Κούρδους στη Συρία και στο έδαφός της, επεμβαίνει στο Ιράκ στη Μοσούλη και σίγουρα έχει βάλει το χέρι της και στο NK. Μάλλον όμως πρόκειται για φυγή προς τα μπρος του Ερντογάν, με στόχο να ξεπεράσει τα τεράστια προβλήματα της πολιτικής του, και δεν μοιάζει να έχει τη στήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστών. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η διένεξη στο NK δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους ιμπεριαλιστές σε κάποια άλλη καμπή της ιστορίας. Ακόμα, δεν μπορεί να αποκλειστεί τα γεγονότα να ακολουθήσουν τη δική τους λογική και να ανοίξει ένα ακόμα αιματηρό πεδίο σύγκρουσης, χωρίς να είναι στα άμεσα σχέδια των ιμπεριαλιστών, καθιστώντας την κατάσταση στην περιοχή εκρηκτική.

■ Κώστας Δικαίος

ΛΙΒΥΗ

Ενόψει νέας ιμπεριαλιστικής επέμβασης

πρόβλημα «Λιβύη» με κάθε τρόπο. Από δίπλα και οι ΗΠΑ, που προσπαθούν να βελτιώσουν τους συσχετισμούς τους στην περιοχή μετά την ήττα που υπέστησαν στη Συρία από τους Ρώσους, αλλά και την αναποτελεσματικότητα των χειρισμών τους σε σχέση με το ISIS.

Έσπευσαν, λοιπόν, καταρχήν, να στείλουν μονάδες τους, που επιχειρούν εδώ και μήνες στα λιβυκά εδάφη, ενώ παράλληλα, με πρωτοβουλία του απεσταλμένου του ΟΗΕ Μάρτιν Κόμπλερ, επέβαλαν, με διαδικασίες εξπρές, τη δημιουργία κυβέρνησης εθνικής ενότητας δικής τους επιλογής, με πρωθυπουργό τον επιχειρηματία Φαγιάζ Σαράτζ. Φρόντισαν να τη χαρακτηρίσουν ως «τη μόνη νόμιμη κυβέρνηση» της χώρας και να την εφοδιάσουν με τη δικαιοδοσία «να ζητήσει την υποστήριξη» - δηλαδή την επέμβαση - «των Ηνωμένων Εθνών, της διεθνούς κοινότητας και των αρμόδιων περιφερειακών οργανισμών». Η κίνηση αυτή ήρθε ως αποτέλεσμα της επίμονης άρνησης της κυβέρνησης του Τομπρούκ να ζητήσει την επέμβαση της Δύσης.

Και ενώ όλα τα τακτοποιήσαν πολύ ωραία μεταξύ τους και στα χαρτιά, η πλειοψηφία των δυνάμεων και στα δύο αντιμαχόμενα κοινοβούλια (Τρίπολης και Τομπρούκ) απορρίπτει τη νέα κυβέρνηση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις περισσότερες δυνάμεις (πολιτοφυλακές, μουφτιήδες, πολέμαρχους κ.λπ.) που ασκούν εξουσία στη χώρα. Το νομοθετικό έργο παραμένει στα χέρια του κοινοβουλίου του Τομπρούκ, που, όμως, έχει απορρίψει τη νέα

κυβέρνηση. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι, ενώ η κυβέρνηση εθνικής ενότητας κατάφερε τελικά να εγκατασταθεί στην Τρίπολη, παραμένει αποκλεισμένη σε μια ναυτική βάση για λόγους ασφαλείας. Ο δε στρατηγός Χαλίφα Χαφτάρ, αντι-ισλαμιστής διοικητής του αυτοαποκαλούμενου Εθνικού Στρατού της Λιβύης, που με αντάλλαγμα τη συναίνεσή του στη νέα κυβέρνηση ορίστηκε αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των Ενόπλων Δυνάμεων, από τη μία αμφισβητείται έντονα ακόμα και από στελέχη του φιλοδυτικού στρατοπέδου, από την άλλη η δράση του στρέφεται περισσότερο ενάντια στους πολιτικούς του αντιπάλους της Τρίπολης παρά ενάντια στο ISIS.

Σχέδια επί Χάρτου

Όλα δείχνουν ότι αυτή η κυβέρνηση - μαριονέτα, που δημιουργήθηκε για να εγκρίνει την ιμπεριαλιστική επέμβαση, όχι μόνο δεν πρόκειται να σταθεροποιηθεί, αλλά θα πέσει τη στιγμή που θα την εγκρίνει, στέλνοντας ακόμα μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού, που θα προσπαθεί να αντισταθεί στην ιμπεριαλιστική λαίλαπα, στην αγκαλιά του ISIS.

Προς το παρόν, τόσο το αμερικανικό Πε-ντάγωνο, όσο και τα επιτελεία της ΕΕ καταστρώνουν διάφορα σενάρια. Οι Αμερικανοί φαίνεται να προσανατολίζονται σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς, που θα ανοίξουν το δρόμο για χερσαίες επιχειρήσεις από τη λιβυκή πολιτοφυλακή. Σε αυτή την περίπτωση, θα χρειαστεί η έγκριση των γειτονικών χωρών,

Κίνα: 50 χρόνια από την «Πολιτιστική Επανάσταση»

λιτική αυτή του Μάο, μαζί με τον ανταγωνισμό για την ηγεσία στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, τον έφερε αναπόφευκτα σε σύγκρουση με τη γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης, που κινούνταν στην προδοτική κατεύθυνση της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό. Παράλληλα όμως, στο εσωτερικό του κινέζικου ΚΚ αναπτύχθηκαν

αντιπολιτευτικές τάσεις, που εξέφραζαν αντιμαχόμενες μερίδες της γραφειοκρατίας. Οι υποστηρικτές μιας πολιτικής παρόμοιας με τη σοβιετική συσπειρώθηκαν γύρω από τον Τσου Εν Λάι, ενώ μια ακόμα πιο αντιδραστική πτέρυγα, με κύριους εκφραστές τον Λιου Σάο Σι και τον Ντενγκ Χσιάο Πινγκ, αντιπροσώπευε τα κομμάτια της κινέζικης γραφειοκρατίας που επεδίωκαν τη μετεξέλιξη της σε νέα εκμεταλλεύτρια τάξη και προωθούσαν ένα πρόγραμμα που άνοιγε τον δρόμο στην παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Η νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Κίνα το 1949 ήταν αναμφίβολα ένα κοσμοϊστορικό γεγονός, το σημαντικότερο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος μετά τη Ρωσική Επανάσταση. Ωστόσο, δεν βασίστηκε στην πρωτοβουλία και την αυτοοργάνωση των εργαζομένων σε εργοστασιακές επιτροπές και εργατικά συμβούλια, αλλά στη στρατιωτική νίκη ενός αγροτικού αντάρτικου κάτω από την ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος και του Μάο Τσε Τουνγκ. Έτσι, παρότι αυτή η ηγεσία προερχόταν από το εργατικό κίνημα, η πολιτική εξουσία στην Κίνα δεν ασκούνταν από την οργανωμένη εργατική τάξη, αλλά από τη γραφειοκρατία του ΚΚ, με πολλά κοινά χαρακτηριστικά με το σταλινικό καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Παρόλα αυτά, οι μαοϊκοί τάχθηκαν αποφασιστικά απέναντι στον ιμπεριαλισμό και στήριξαν επαναστάσεις και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα (μεταξύ πολλών άλλων, είναι σχεδόν βέβαιο ότι οι επαναστάσεις σε Κορέα και Βιετνάμ θα είχαν συντριφεί χωρίς τη βοήθεια της Κίνας). Η πο-

στα μέσα της δεκαετίας του '60, ο Μάο είχε αρχίσει να χάνει τον έλεγχο του κομματικού μηχανισμού από τους αντιπάλους του, ιδιαίτερα στο Πεκίνο, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να περάσει βασικές θέσεις του από την Κεντρική Επιτροπή! Έτσι, αποφάσισε να εξαπολύσει την αντεπίθεσή του, βασιζόμενος αφενός στη μεγάλη επιρροή του στις μάζες και ιδιαίτερα στη νεολαία, αφετέρου στον στρατό, που ελεγχόταν από τον σύμμαχό του Λιν Πιάο. Σε αυτό το πλαίσιο, ξεκίνησε τον Μάη του 1966 η «Μεγάλη Προλεταριακή

Πολιτιστική Επανάσταση», όπως ονομάστηκε από τον Μάο. Ο στρατός αναγορεύτηκε σε «μεγάλο σχολείο του λαού» και απέκτησε αποφασιστικές αρμοδιότητες σε θέματα παιδείας και κουλτούρας, ενώ τα μαθήματα σε σχολεία και πανεπιστήμια διακόπηκαν επ' αόριστον, ώστε να ενθαρρυνθεί η μαζική συμμετοχή της νεολαίας στις ομάδες των λεγόμενων «ερυθροφρουρών». Οι «ερυθροφρουροί» πρωτοστάτησαν στην εκκαθάριση του κομματικού μηχανισμού και των πανεπιστημίων από τους αντιπάλους του Μάο. Διακηρύχτηκε ότι στόχος της «Πολιτιστικής Επανάστασης» ήταν να ξεριζωθεί καθέτι που είχε σχέση με «παλιές» και «αστικές» συνήθειες, ιδέες και παραδόσεις. Πανεπιστημιακοί, γιατροί και κάθε είδους διανοούμενοι χαρακτηρίστηκαν συλλήβδην ως «εχθροί του λαού», καθαιρούνταν και διαπομπεύονταν από τους «ερυθροφρουρούς». Οι φοιτητές υποχρεωνόταν να διακόψουν τις σπουδές τους για μεγάλα διαστήματα ώστε να δουλέψουν σε χωράφια και εργοστάσια. Η κατάσταση αυτή, όπως είναι ευνόητο, υπονόμευσε για πολλά χρόνια τις δυνατότητες της Κίνας να παρακολουθήσει τις επιστημονικές και τεχνολογικές εξελίξεις και να σταθεί απέναντι στις μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις. Η δράση των «ερυθροφρουρών» συνοδεύτηκε από εκτεταμένες βιαιότητες, όπως οι ξυλοδαρμοί και οι δημόσιες διαπομπεύσεις πολιτών που φορούσαν «δυτικά» ρούχα ή θεωρούνταν ότι διακοσμούσαν πολυτελώς τα σπίτια τους, η καταστροφή έργων τέχνης που παρέπεμπαν στη θρησκεία ή τον «αστικό πολιτισμό», η απαγόρευση βιβλίων και έργων κλασικής μουσικής, για να δώσουμε μόνο μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Στο στόχαστρο των «ερυθροφρουρών» βρισκόταν σε σχεδόν καθημερινή βάση η προεβία της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία αναγορεύτηκε σε «κύριο εχθρό» και χαρακτηρίστηκε ως «σοσιαλμπεριαλιστική» χώρα, μια επικίνδυνη λογική που

αργότερα άνοιξε τον δρόμο στην προσέγγιση με τις ΗΠΑ και την επίσκεψη Νίξον στο Πεκίνο το 1972. Τέλος, η προσωπολατρία για τον Μάο «χτυπούσε κόκκινο» και η «σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ», όπως αποτυπωνόταν στο περίφημο «Κόκκινο Βιβλιάρaki», θεωρούνταν ως η απόλυτη αυθεντία.

Η «Πολιτιστική Επανάσταση» είχε ωστόσο αρκετές θετικές πλευρές, με κυριότερη το γεγονός ότι κατά τα χρόνια της εξαρσίας της (1966-1969) δόθηκε η δυνατότητα στις πλατιές μάζες να εκφράζονται ελεύθερα μέσα από τις λεγόμενες «εφημερίδες τοίχου», που ήταν και το βασικό όργανο έκφρασης του κινήματος των ερυθροφρουρών. Στις «εφημερίδες τοίχου» διατυπωνόταν κριτική για όλα τα «κακώς κείμενα» της κινέζικης κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης, για τα πεπραγμένα στελεχών του Κόμματος, κάποιες φορές ακόμα και για τον ίδιο τον Μάο. Έτσι, το 1969 ο Μάο, θέλοντας να προλάβει «ανεξέλεγκτες» καταστάσεις και θεωρώντας ότι πλέον έχει επικρατήσει πλήρως σε βάρος των αντιπάλων του, αποφάσισε να σταματήσει την «Πολιτιστική Επανάσταση» αλλά και να καταστείλει όσους «θερμόαιμους» επεδίωκαν τη συνέχισή της. Μάλιστα, τα επόμενα χρόνια, αρκετοί από τους λεγόμενους «ρεβιζιονιστές» (αναθεωρητές του μαρξισμού) «αποκαταστάθηκαν» στο Κόμμα, με πρώτο τον ίδιο τον Ντενγκ Χσιάο Πινγκ, αφού έκαναν «σκληρή αυτοκριτική». Πολύ γρήγορα αποδείχθηκε ότι ο «ρεβιζιονισμός» είχε πολύ βαθιές ρίζες και δεν ήταν τίποτα άλλο παρά γνήσιο προϊόν της ίδιας της γραφειοκρατίας του κινέζικου ΚΚ. Ο Ντενγκ και οι υποστηρικτές του ισχυροποιούνταν συνεχώς και, μετά τον θάνατο του Μάο το 1976, επικράτησαν πλήρως, ξεκινώντας την πορεία παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην πολυπληθέστερη χώρα του κόσμου.

■ Πάννης Χαλάς

Πώς φτάσαμε στο πραξικόπημα της 21ης Απρίλη 1967

Μετά τη συντριπτική ήττα της ελληνικής επανάστασης 1941-49, η αστική τάξη και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επέβαλαν ένα καθεστώς τρομοκρατίας, βασισμένο στον ιδεολογικό κορμό του αντικομμουνισμού. Χιλιάδες αγωνιστές φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, εκτελέστηκαν. Όλα τα κόμματα της εργατικής τάξης κηρύχθηκαν παράνομα και αρκετές συνδικαλιστικές οργανώσεις όπως η ΓΣΕΕ υπήρχαν, αλλά οι διοικήσεις τους διορίζονταν από την αστική τάξη.

Εξαιτίας αυτής της κατάστασης, η εκμετάλλευση της ελληνικής εργατικής τάξης αυξήθηκε δραματικά, ενώ ο ελληνικός καπιταλισμός εκμεταλλεύθηκε τους ευνοϊκούς συσχετισμούς και τη διεθνή συγκυρία και γνώρισε ραγδαία ανάπτυξη. Αυτή, όμως, δημιούργησε νέους και δυναμικούς κλάδους, με αποτέλεσμα το εργατικό κίνημα να δείξει γρήγορα σημάδια ανάκαμψης και το 1958 η ΕΔΑ, μοναδική νόμιμη έκφραση της αριστεράς, πήρε 25% στις εκλογές. Από τις αρχές της δεκαετίας του '60 ξέσπασαν μαζικοί εργατικοί και λαϊκοί αγώνες ενάντια στο μετεμφυλιακό αστυνομικό - αντικομμουνιστικό καθεστώς, όπως οι συγκρούσεις απεργιών οικοδόμων με την αστυνομία τον Δεκέμβρη - Γενάρη 1960-61. Το καθεστώς των διορισμένων διοικήσεων έσπασε σε πολλά συνδικάτα και δημιουργήθηκε η κίνηση των «115 Συνεργαζόμενων Εργατο-υπαλλήλικων Οργανώσεων», που έδωσε τεράστια ώθηση στο κίνημα.

Σε αυτή την περίοδο, η Δεξιά (ΕΡΕ) προσπάθησε να στερεώσει την κυριαρχία

της, υιοθετώντας ένα πιο «εκσυγχρονιστικό» και «δημοκρατικό» προσωπείο, υπό την ηγεσία του Καραμανλή. Ήταν όμως φανερό ότι για την αντιμετώπιση της ανόδου των αγώνων ο κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός ήταν ανεπαρκής, για αυτό η αστική τάξη στηρίχθηκε και στο παρακράτος, που οργάνωνε τρομοκρατικές επιθέσεις κατά αγωνιστών, με αποκορύφωμα τη δολοφονία Λαμπράκη. Από την άλλη, η Ένωση Κέντρου προωθούσε κάποια μέτρα φιλελευθροποίησης του μετεμφυλιακού καθεστώτος και μια σχετική «ανεξαρτησία» από τις ΗΠΑ, ωστόσο αντιτασσόταν σφοδρά σε οτιδήποτε κλόνιζε τους βασικούς πυλώνες της αστικής εξουσίας, μεταξύ των οποίων και το Παλάτι. Η άνοδος των αγώνων και της ταξικής συνείδησης δεν εκφράστηκε ανάλογα και σε πολιτικό επίπεδο, λόγω της προδοτικής πολιτικής της ΕΔΑ. Το πολιτικό της πρόγραμμα ήταν η λεγόμενη «εθνική δημοκρατική αλλαγή», που ουσιαστικά σήμαινε τη συνεργασία με τη «δημοκρατική» αστική τάξη, με σκοπό την «αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη». Η ΕΔΑ μετατράπηκε ουσιαστικά σε δεκανίκι της Ένωσης Κέντρου και τελικά ανέδειξε στα μάτια των μαζών ως «μεσσία» τον φανατικό αντικομμουνιστή και πολέμιο του εργατικού κινήματος Γεώργιο Παπανδρέου.

Η κορύφωση της πολιτικής κρίσης έρχεται τον Ιούλιο του 1965, όταν ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος και οι Αμερικανοί ανατρέπουν την κυβέρνηση Παπανδρέου. Η κατάλυση του συντάγματος πυροδότησε ένα εκρηκτικό λαϊκό κίνημα, που έμεινε γνωστό στην ιστορία ως Ιουλιανά. Εκατοντά-

δες χιλιάδες άνθρωποι καθημερινά διαδήλωναν απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας. Το κίνημα πλέον ξεπέρασε τις δημοκρατικές διεκδικήσεις και κλόνιζε τα θεμέλια της αστικής εξουσίας. Όμως, η ηγεσία της ΕΔΑ-ΚΚΕ, πιστή στην αστική νομιμότητα, κατήγγειλε ως «τυχοδιωκτικά» όλα συνθήματα έθεταν θέμα εξουσίας, NATO, θρόνου, προσπαθώντας να περιορίσει το κίνημα σε κοινοβουλευτικά πλαίσια και τελικά να το εκφυλίσει.

Την άνοιξη του 1967 οι κύριες πολιτικές δυνάμεις συμφώνησαν για τη διεξαγωγή εκλογών. Ενώ ο κίνδυνος της δικτατορίας ήταν έκδηλος, η ΕΔΑ καθισχύραζε τον λαό και ασχολούνταν με την προεκλογική εκστρατεία. Η δικτατορία ήρθε με το κλασικό σενάριο, δηλαδή σε μια στιγμή που οι μάζες, κουρασμένες και απογοητευμένες από πολυάριθμες άσκοπες κινητοποιήσεις και χωρίς κάποιος να τους δίνει σωστό προσανατολισμό και προοπτική, αρχίζουν να αποσύρονται από την πολιτική σκηνή. Κατά έναν τρόπο αρκετά συμβολικό, την αυλαία θα κλείσουν οι οικοδόμοι, με την ήττα της μεγάλης απεργίας τους στις 12 Απρίλη 1967, όπως την είχαν ανοίξει 6-7 χρόνια πριν και από τότε παρέμεναν η πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Έτσι, το πραξικόπημα έγινε ανεμπόδιστα στις 21 Απρίλη, όταν αξιωματικοί του στρατού, υπό την ηγεσία του συνταγματάρχη Γεωργίου Παπαδόπουλου, επέβαλαν δικτατορία, την οποία ονόμαζαν «εθνοσωτήριο επανάσταση». Η Χούντα των Συνταγματάρχων έθεσε

σε εφαρμογή τα σχέδια των επιτελείων της αστικής τάξης, που φοβόταν την άνοδο των αγώνων και την αμφισβήτηση της εξουσίας της, αλλά και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που επεδίωκε την εγκαθίδρυση ενός πειθήνιου καθεστώτος στην Ελλάδα, στηρίγματος για την εκστρατεία του ενάντια στην Αραβική Επανάσταση και την επιβολή της κυριαρχίας του στην Κύπρο.

Η επιβολή της δικτατορίας ήταν μια βαριά ήττα για την ελληνική εργατική τάξη, καθώς σήμαινε την ακύρωση των βασικών της δικαιωμάτων, το τσάκισμα των οργανώσεών της και των συνδικάτων, την απαγόρευση των απεργιών, τη λεηλασία των ασφαλιστικών ταμείων. Παράλληλα, το κίνημά της διακοπτόταν και αποσυνδεόταν από την παγκόσμια επαναστατική άνοδο εκείνης της εποχής. Ωστόσο, οι δικτάτορες δεν μπόρεσαν ποτέ να κάμψουν το φρόνημα των μαζών και η νέα άνοδος του κινήματος από το 1972-73 οδήγησε στην ηρωική εξέγερση του Πολυτεχνείου και την πτώση της χούντας, ανοίγοντας τον δρόμο για μια περίοδο εξαιρετικά σημαντικών αγώνων και κατακτήσεων.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από την εξέγερση των καπνεργατών της Θεσσαλονίκης τον Μάιο του 1936, που αποτέλεσε έναν από τους πιο σημαντικούς σταθμούς του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, η Ο.Κ.Δ.Ε. θα πραγματοποιήσει καμπάνια εκδηλώσεων, ενημέρωσης και δράσης σε διάφορες πόλεις, ενώ η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ αφιερώνει τρία άρθρα πάνω στο θέμα. Στο πρώτο άρθρο παρουσιάστηκαν οι κυριότερες οικονομικές εξελίξεις στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου. Στο δεύτερο παρακολουθήσαμε βασικά στοιχεία της πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Στο τρίτο και τελευταίο άρθρο παρουσιάζονται τα κύρια γεγονότα της εξέγερσης και η σύγκρουση των δύο πολιτικών γραμμών στο εσωτερικό του κινήματος.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Μέρος Γ': Η εξέγερση, η σταλινική προδοσία, ο ρόλος των επαναστατών τροτσκιστών

Μετά τις εκλογές του Ιανουαρίου 1936, που επιτάχυναν την αποσύνθεση του αστικού κοινοβουλευτικού καθεστώτος και έβαλαν τη χώρα στην πορεία προς την κατάρρευση του κοινοβουλίου/τη δικτατορία με πρόσωπο-κλειδί των εξελίξεων τον Ι. Μεταξά (δες προηγούμενο φύλλο της Εργατικής Πάλης), η εργατική τάξη ξεκίνησε αγώνες με οικονομικά αιτήματα αλλά και αντικειμενικά πολιτικό περιεχόμενο. Λόγω της δομής της ελληνικής οικονομίας του μεσοπολέμου αλλά και των παραδόσεων του εργατικού κινήματος την περίοδο μετά το 1913, οι καπνεργάτες είχαν εξελιχθεί στο πιο μαζικό, οργανωμένο και μαχητικό κομμάτι της εργατικής τάξης – και στις αρχές του 1936 ήταν έτοιμοι να σηκώσουν μεγάλο κομμάτι του βάρους της αντιπαράθεσης με την αστική τάξη και τις αντιδραστικές πολιτικές εξελίξεις. Απεργίες και διαδηλώσεις άλλων κομματιών της εργατικής τάξης σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας το ίδιο διάστημα έδειχναν ότι, αν οι καπνεργάτες ακολουθούσαν μια μαχητική πολιτική αυτοοργάνωσης και σύγκρουσης με το καθεστώς, πολλοί θα ήταν έτοιμοι να τους

ακολουθήσουν. Στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες το 1936 (Ισπανία, Γαλλία κ.ά.) η έκβαση της ταξικής μάχης που πλησίαζε ήταν ανοιχτή.

ΚΚΕ: Συνεργασία με τη «δημοκρατική» αστική τάξη

Έπειτα από την σταλινοποίηση του, που είχε ολοκληρωθεί στα τέλη της δεκαετίας του 1920 με τις διαγραφές των αντιπολιτευόμενων τροτσκιστών, το ΚΚΕ τουλάχιστον από το 1934 (6^η Ολομέλεια της ΚΕ) πήρε επίσημα διαζύγιο με την προοπτική μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα, προτάσσοντας τη διαβόητη, αντιμαρξιστική «θεωρία των σταδίων», η οποία συμπληρωνόταν με την πολιτική του «λαϊκού μετώπου», το οποίο θα πραγματοποιούσε μια «δημοκρατική» επανάσταση στην Ελλάδα. Αντίστοιχες θεωρίες επικρατούσαν το διάστημα εκείνο στην γραφειοκρατικοποιημένη Κομιντέρν και επιβάλλονταν στα εθνικά ΚΚ μέσω διωγμών κατά των διαφωνούντων – αλλά και υποβοηθούμενες από την αίγλη της ΕΣΣΔ (πρώτου εργατικού κράτους στον κόσμο) και του κόμματος των Μπολσεβίκων, στο οποίο είχε επικρατήσει η

γραφειοκρατία με κεντρικό πρόσωπο τον Στάλιν.

Η πρακτική εφαρμογή των αποφάσεων της 6^{ης} Ολομέλειας είχε οδηγήσει το ΚΚΕ στα μέσα του 1935 στην υιοθέτηση του συνθήματος/της πολιτικής του «Δημοκρατικού Συνασπισμού». Αυτό, όπως εξηγούσε το ΚΚΕ, σήμαινε πάλη για την «υπεράσπιση του δημοκρατικού πολιτεύματος», με όλους τους «πραγματικούς δημοκράτες ανεξαρτήτως κομμάτων, οι οποίοι όφειλαν να ενταχθούν στον «Συνασπισμό». Ο συνασπισμός αυτός θα ήταν έτσι «παλλαϊκός», δηλαδή, όπως σημειώνει στην κριτική του ο Π. Πουλιόπουλος, αταξικός. Στόχος του «Συνασπισμού» θα ήταν να συμπληρώσει την αστική δημοκρατία με μεταρρυθμίσεις και «περιεχόμενο» που θα την καθιστούσε μια «λαϊκή δημοκρατία»: Παλλαϊκή Εθνοσυνέλευση από «απόλυτα ελεύθερες εκλογές», ακομμάτιστη κυβέρνηση έπειτα από εκλογική νίκη του Συνασπισμού, υποστηριζόμενη από το ΚΚΕ. Ο Συνασπισμός αυτός, σύμφωνα με το ΚΚΕ, θα έπρεπε να περιλαμβάνει τους «εκπροσώπους του Δημοκρατικού στρατού», δηλαδή τους φιλοβενιζελικούς πραξικοπηματίες και τους μισούς από τους αντικοινοβουλευτικούς συνωμότες όλης της προηγούμενης περιόδου.

Με την πολιτική του «Δημοκρατικού Συνασπισμού», το ΚΚΕ αγκάλιαζε πολιτικά το «φιλελεύθερο» κόμμα της αστικής τάξης, δηλαδή την βενιζελική παράταξη, προδίδοντας έτσι τα συμφέροντα και καταργώντας την ανεξαρτησία και το ιδιαίτερο πρόγραμμα της εργατικής τάξης. Το ΚΚΕ ακολουθούσε μια πορεία προς ένα ιδιότυπο κόμμα της μικροαστικής δημοκρατίας. Με αυτή την πολιτική έφτασε το ΚΚΕ να «υποδεχθεί» την εργατική εξέγερση του Μάη 1936.

Η πολιτική των Επαναστατών Τροτσκιστών: Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, πάλη για τη Σοσιαλιστική Επανάσταση

Με το έργο του «Δημοκρατική ή σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα;» (1934), απάντηση στις ψευδοθεωρίες της 6^{ης} Ολομέλειας, ο Π. Πουλιόπουλος είχε απαντήσει στο πεδίο της θεωρίας

Με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από την εξέγερση της Θεσσαλονίκης τον Μάιο του 1936, η Ο.Κ.Δ.Ε. θα πραγματοποιήσει

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ & ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ
Σάββατο 14 Μαΐου, 12:00
Εγνατία & Βενιζέλου, Θεσσαλονίκη

και εκδηλώσεις σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας:

=> **ΑΘΗΝΑ: Πέμπτη 12 Μαΐου, 7:00μμ, Νομική Σχολή, οδ. Ακαδημίας 45**

=> **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πέμπτη 12 Μαΐου, 6:00μμ, Εργατικό Κέντρο, οδ. Αριστοτέλους 32**

=> **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ: Παρασκευή 13 Μαΐου, 6:30μμ, «Αναγνωστήριο», οδ. Ι. Καβύρη**

ας ότι το καθεστώς μιας «δημοκρατικής συγκυβέρνησης» των μεσαίων στρωμάτων με τους εργάτες ήταν μια αντιδραστική ουσία, η οποία θα καθιστούσε την εργατική τάξη ουρά των «δημοκρατικών» κομμάτων της αστικής τάξης – δεδομένου εξάλλου ότι δεν υπήρχαν «μικροαστικά» ή «αγροτικά» κόμματα στην Ελλάδα με ανεξάρτητο πρόγραμμα από τα αστικά (παρά μόνο ένας διάχυτος μικροαστικός ριζοσπαστισμός).

Σύμφωνα με τους επαναστάτες μαρξιστές/τροτσκιστές της ΟΚΔΕ, οι εργάτες δεν μπορούσαν να μείνουν αμέτοχοι μπροστά στη σύγκρουση των δύο μερίδων της κεφαλαιοκρατίας, ούτε και στη σύγκρουση Βασιλείας-Δημοκρατίας. Έβλεπαν όμως ότι το κόμμα της εργατικής τάξης θα έπρεπε να είναι ανεξάρτητο και εχθρικό απέναντι και στα δύο κόμματα της αστικής τάξης. Δεν θα έπρεπε να περιορίζεται στην αφηρημένη προπαγάνδη του σοσιαλιστικού μέλλοντος, αλλά να αγωνίζεται για πολιτικές εξελίξεις που θα έφερναν πιο κοντά την εργατική δημοκρατία. Σκοπός τους ήταν να βγει η εργατική τάξη από τις εξελίξεις πιο δυνατή, με πιο πολλές οικονομικές και πολιτικές κατακτήσεις, με υψηλό φρόνημα και αυξημένη επιρροή απέναντι στα μικροαστικά στρώματα και τους χωρικούς.

Η τακτική για την επίτευξη

αυτού του σκοπού ήταν το «Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο» και οι «Εργατικές Συμμαχίες», με στόχο την ενοποίηση της εργατικής τάξης, η οποία θα είχε αφήρηση στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Το γενικό πρόγραμμα των προλεταριακών διεκδικήσεων των τροτσκιστών της ΟΚΔΕ περιλάμβανε, μεταξύ άλλων, πολιτικά αιτήματα (δικαίωμα ψήφου άνω των 18 ετών, χωρισμός εκκλησίας-κράτους, δημοτική γλώσσα, δημοκρατικές ελευθερίες, διάλυση των στρατιωτικών-φασιστικών οργανώσεων κ.ά.), κοινωνικά-εργατικά αιτήματα (εργατική νομοθεσία, τιμαριθμική αναπροσαρμογή, 40ωρο, ασφάλιση κ.ά.) αλλά και αιτήματα για τα φτωχά λαϊκά στρώματα (απόσβεση χρεών στους τοκογλύφους, παραχώρηση κτημάτων στους φτωχούς καλλιεργητές κ.ά.).

Αυτά θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν με την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας από τους εργάτες, την επαναστατική κυβέρνηση εργατών-χωρικών, η οποία θα προχωρούσε σε εθνικοποιήσεις και στην αναδιοργάνωση της χώρας πάνω στο πρόγραμμα του σοσιαλισμού, με προοπτική μια Βαλκανική Σοσιαλιστική Ομοσπονδία και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης. Με αυτό το πρόγραμμα, οι επαναστάτες τροτσκιστές της ΟΚΔΕ έριξαν όλες τους τις δυνάμεις στην πάλη των εργατών τον Μάη του 1936.

80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ '36

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
Σάββατο 14 Μάη, 12:00
Εγνατία με Βενιζέλου
Θεσσαλονίκη

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

Η Εργατική Εξέγερση του Μάη 1936

Οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατέβηκαν στις 29 Απριλίου, έπειτα από σχετική απόφαση της νεοσύστατης Πανελληνίας Καπνεργατικής Ομοσπονδίας (ΠΚΟ) σε απεργία διαρκείας με βασικό αίτημα για αυξήσεις. Το αίτημα συμπληρωνόταν απ' αυτά για μονιμοποίηση του νόμου περί τόγκας (ποικιλία και σύστημα επεξεργασίας καπνού), βελτίωση παροχών του ταμείου τους (ΤΑΚ), συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες. Η απεργία επεκτάθηκε γρήγορα σ' όλη τη Β. Ελλάδα και στη Θεσσαλία με απεργιακές φρουρές, επιτροπές και διαδηλώσεις. Διάφορες απεργίες αλληλεγγύης κηρύχθηκαν στη Β. Ελλάδα.

Στις 8 Μάη, έπειτα από κάλεσμα της Ενωτικής ΓΣΕΕ για απεργίες αλληλεγγύης, η χωροφυλακή της Θεσ/κης επιτέθηκε στους διαδηλωτές κάνοντας χρήση όπλων, ενώ οι εργάτες αμύνονται με ό,τι μέσο μπορούν. Συγκρούσεις με ομάδες εργατών γίνονταν σε διάφορα μέρη της πόλης. Νέες απεργίες αλληλεγγύης κηρύσσονται σ' όλη την Ελλάδα.

Στις 9 Μάη, η Θεσσαλονίκη πρακτικά παρέλυσε από την απεργία 25.000 εργατών, συμπεριλαμβανομένων των εργαζόμενων στις μεταφορές, παρά την επιστράτευση τους από τον Μεταξά. Στην απεργία συμμετείχαν και επαγγελματίες και βιοτέχνες. Η αστυνομία επιχείρησε να διαλύσει τις διαφορές συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στα καπνομάγαζα, με αποτέλεσμα το στήσιμο οδοφραγμάτων και νέες συγκρούσεις, στις οποίες έπεσε νεκρός ο αυτοκινητιστής Τ. Τούσης ή Τούσκης, το σώμα του οποίου οι διαδηλωτές τοποθέτησαν πάνω σε πόρτα και πραγματοποίησαν πορεία προς το Διοικητήριο. Οι νεκροί περιλάμβαναν τουλάχιστον την Α. Καρανικόλα και τους Δ. Λαϊλάνη, Β. Σταύρου, Ι. Σενόρ, Σ. Ματαράσο, Ι. Πανόπουλο, Δ. Αλλιμήδη, Ε. Ζαχαρίου, Σ. Διαμαντόπουλο, Ι. Πετάρη και Ε. Μάνο.

Η επιμονή των διαδηλωτών παρά τις εν ψυχρώ δολοφονίες οδήγησε τον Μεταξά στον περιορισμό των χωροφυλακών στα αστυνομικά τμήματα. Ο διοικητής του 3^{ου} Σώματος Στρατού, Ζέππος, δεν μπορούσε να επιβάλλει την απαγόρευση των διαδηλώσεων και έτσι το απόγευμα η πόλη βρέθηκε πρακτικά στα χέρια των διαδηλωτών.

Το ΚΚΕ επεδίωξε να εκτρέψει όλη αυτή την ενέργεια των διαδηλωτών και απεργών στο κοινοβούλιο, ζητώντας από τα αστικά κόμματα τη σύγκληση της Βουλής, επιδιώκοντας τον «σχηματισμό κυβέρνησης από τη δημοκρατική πλειοψηφία της Βουλής». Όμως οι Φιλελεύθεροι και ο Σοφούλης δήλωσαν πως υποστηρίζουν την κυβέρνηση.

Σχεδόν όλη η Θεσσαλονίκη συμμετείχε στην κηδεία των θυμάτων, που πραγματοποιήθηκε στις 10 Μάη. Ωστόσο, στις 12 Μάη οι κινητοποιήσεις προδίδονται μέσω συμφωνίας με τους καπνεμπόρους, με τους καπνεργάτες να κερδίζουν ελάχιστες αυξήσεις και φυσικά τα υπόλοιπα εργατικά και λαϊκά στρώματα να μην κερδίζουν απολύτως τίποτα. Η λύση της απεργίας ακολουθήθηκε από κατάληψη του Εργατικού Κέντρου από τον στρατό και εκατοντάδες συλλήψεις. Η πανελλαδική απεργία που κηρύχθηκε για «την τιμή των όπλων» στις 13 Μάη είχε αρκετή επιτυχία, όχι όμως και συνέχεια.

Με αυτό τον τρόπο έληξε άδοξα η καπνεργατική απεργία του 1936, που εξελίχθηκε σε εργατική εξέγερση. Η υποδειγματική αυτοοργάνωση των καπνεργατών (απεργιακές επιτροπές, 40μελής Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή) και η μαχητικότητά τους προδόθηκαν από την πολιτική του ΚΚΕ, που κατόρθωσε να επιβάλλει την άποψη της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΚΑΕ στις πρωτοβάθμιες επιτροπές. Οι τροτσκιστές της ΟΚΔΕ και της ΚΔΕΕ (Κομμουνιστική Διεθνιστική Εργατική Ένωση) είχαν δύο εκπροσώπους στην ΚΑΕ και 10 στις απεργιακές επιτροπές. Πέρα από την αποδοχή των ξευτελιστικών όρων της συμφωνίας στις 11 Μάη, η πανελλαδική απεργία κηρύχθηκε μόλις στις 13 Μάη, ενώ προηγουμένως η μη κήρυξη απεργίας στους σιδηροδρόμους είχε επιτρέψει τη μεταφορά στρατευμάτων στη Θεσσαλονίκη. Η σημαντική ήττα της εργατικής τάξης επιτάχυνε τις εξελίξεις προς την εγκαθίδρυση της μεταξικής δικτατορίας στις 4 Αυγούστου 1936.

80 χρόνια από το «Λαϊκό Μέτωπο» στη Γαλλία

Στις 3 Μάη 1936, το «Λαϊκό Μέτωπο», η συμμαχία των Σοσιαλιστών (S.F.I.O.), των Ριζοσπαστών και του Κ.Κ. Γαλλίας, κέρδισε την πλειοψηφία στο γαλλικό κοινοβούλιο και εκλέχθηκαν αντίστοιχα 149, 111 και 72 βουλευτές. Ο Λεόν Μπλουμ (Leon Blum), ηγέτης των Σοσιαλιστών με εβραϊκή καταγωγή, τίθεται επικεφαλής της κυβέρνησης, που σχηματίζεται από τους Σοσιαλιστές και τους Ριζοσπάστες, με την κοινοβουλευτική στήριξη, χωρίς συμμετοχή υπουργών, του Κ.Κ.Γ.

Η συμμαχία αυτή ήταν αποτέλεσμα της νέας πολιτικής της Κομμουνιστικής Διεθνούς, σύμφωνα με την οποία τα ΚΚ θα έπρεπε να συμμαχήσουν με τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, τα κόμματα της χαρακτηριζόμενης δημοκρατικής αστικής τάξης και όσα κόμματα δήλωναν ότι εκπροσωπούσαν τα μεσαία-μικροαστικά στρώματα, με κύριο στόχο την ανάσχεση του φασισμού. Κατά τον Τορέζ (Maurice Thorez), ηγέτη του Κ.Κ.Γ., «το πιο μεγάλο κόμμα, οι ριζοσπάστες, στο οποίο βρίσκεται η μεγάλη μάζα του λαού των μεσαίων στρωμάτων, ... όπως εμείς οι προλετάριοι κομμουνιστές και σοσιαλιστές, παλεύει ενάντια στην κυρίαρχη μιζέρια». Όμως, μέσω τέτοιων συμμαχιών, το προλεταριάτο και τα κόμματά του αλυσοδεύονταν στην υπεράσπιση των μη βιώσιμων «δημοκρατικών» αστικών καθεστώτων και εν τέλει του αστικού κράτους. Έτσι, ο εξοβελισμός της σοσιαλιστικής επανάστασης στο απώτατο μέλλον, στο όνομα της αντιμετώπισης του «άμεσου» κινδύνου του φασισμού, αποδείχτηκε ο πιο σίγουρος δρόμος προς την κυριαρχία αντιδραστικών αστικών λύσεων.

Η εργατική τάξη της Γαλλίας, ωστόσο, εξέλαβε την εκλογική νίκη ως το σύνθημα της επαναστατικής επίθεσης. Από τις 11 Μάη ξεκινάει κύμα απεργιών και καταλήψεων εργοστασίων, που θα εξαπλωθεί σε όλη τη χώρα και θα διαρκέσει σχεδόν έως τα μέσα του καλοκαιριού. Στις 24 Μάη, διαδήλωσαν στο Παρίσι προς τιμήν της Κομμούνας 600 χιλιάδες διαδηλωτές. Στην κορύφωση του απεργιακού κύματος, θα καταμετρηθούν πάνω από 12 χιλιάδες απεργίες, εκ των οποίων οι 9 χιλιάδες με κατάληψη του εργασιακού χώρου, ενώ οι απεργοί θα προσεγγίσουν τα δύο εκατομμύρια. Συμμετείχαν με πρωτοφανή ενθουσιασμό όλα τα στρώματα του προλεταριάτου, ακόμη, ή και ιδίως, τα ελάχιστα έως τότε οργανωμένα. Με εξαίρεση την Κόκκινη Διετία του 1918-20 στην Ιταλία, τέτοιας έκτασης κατάληψη εργοστασίων δεν είχε ξανασημειωθεί.

Στις 6 Ιούνη σχηματίζεται η κυβέρνηση, η οποία σπεύδει, την επομένη, να καθησυχάσει την εργατική τάξη με τη συμφωνία της Ματινιόν (Matignon) ανάμεσα στην κυβέρνηση, τα συνδικάτα και την εργοδοσία. Σύμφωνα μ' αυτή, «η αντιπροσωπεία των εργοδοτών δέχεται την άμεση εγκαθίδρυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας» και «αναγνωρίζει το δικαίωμα των εργαζομένων ελεύθερα να γίνονται μέλη και να συμμετέχουν σε ένα επαγγελματικό συνδικάτο», ενώ καθόρισε αυξήσεις σε μισθούς κυμαινόμενες από 7% έως 15% και προέβλεπε την εκλογή εργατικών αντιπροσώπων σε κάθε επιχείρηση άνω των 10 εργαζομένων. Τις επόμενες μέρες, ψηφίστηκαν ο νόμοι που καθιέρωσαν την εργάσιμη εβδομάδα των 40 ωρών και τις δύο εβδομάδες πληρωμένης άδειας. Επιπλέον, αυξήθηκαν οι συντάξεις των βετεράνων και οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων, χορηγήθηκαν ορισμένα επιδόματα ανεργίας, τέθηκαν εκτός νόμου οι φασιστικές οργανώσεις, αυξήθηκε η διάρκεια της υποχρεωτικής εκπαίδευσης και εθνικοποιήθηκαν ορισμένες στρατιωτικές βιομηχανίες.

Ο Τορέζ, στις 11 Ιούνη, νουθετούσε την κομματική οργάνωση Παρισιού ότι «δεν πρέπει να αφήσουμε να διαδοθεί η ιδέα ότι το Λαϊκό Μέτωπο είναι το χάος και η αποδιοργάνωση» και κάλεσε σε λήξη των απεργιών, εφόσον είχαν κερδηθεί οι «σημαντικότερες διεκδικήσεις οικονομικού χαρακτήρα», διότι αν και στόχος παρέμενε «η εγκαθίδρυση της γαλλικής δημοκρατίας των συμβουλίων των εργατών, αγροτών και των στρατιωτών στη Γαλλία, αυτό δεν είναι για σήμερα, ούτε για αύριο, καθώς δεν υπάρχουν όλες οι συνθήκες». Την ίδια στιγμή, βέβαια, οι εργάτες εισέρρεαν μαζικά στο Κ.Κ.Γ., το οποίο από περίπου 32 χιλιάδες μέλη στις αρχές του 1936 προσέγγισε τις 380 χιλιάδες στα τέλη Οκτώβρη, ενώ οι Σοσιαλιστές, στο ίδιο διάστημα, διπλασίασαν τα μέλη τους.

Παράλληλα, ο Τρότσκι συμπέρανε το αυτονόητο, δηλαδή ότι «Έτσι ακριβώς γεννιέται η επανάσταση... Η γαλλική επανάσταση άρχισε». Δυστυχώς, το Ρ.Ο.Ι. (Εργατικό Διεθνιστικό Κόμμα), αποτέλεσμα της συνένωσης, μόλις τον Ιούνη του 1936, διάφορων τροτσκιστικών ομάδων και οργανώσεων, δεν ήταν σε θέση να παρέμβει αποφασιστικά. Το πρώτο φύλλο της εφημερίδας του (Εργατική Πάλη) τυπώθηκε στις 12 Ιούνη, με πρωτοσέλιδο «Στο εργοστάσιο και στο δρόμο, η εξουσία στους εργάτες», καλώντας σε συγκρότηση εργατικής πολιτοφυλακής, σε εκλογή εργοστασιακών επιτροπών και ενοποίησή τους σε πανεθνικό συνέδριο. Τα περίπου χίλια μέλη του, εφάρμοσαν όπου μπορούσαν αυτό το πρόγραμμα, υφιστάμενα την καταστολή της κυβέρνησης, η οποία διέταξε την κατάσχεση του πρώτου φύλλου της εφημερίδας και απήγγειλε κατηγορίες ενάντια στο κόμμα και την ηγεσία του για συνομοσία ενάντια στην ασφάλεια του κράτους. Το Ρ.Ο.Ι. απάντησε με αφίσα ότι «Είναι αλήθεια, η 4^η Διεθνής, το Ρ.Ο.Ι. και οι αγωνιστές του έχουν σχηματίσει μία μόνιμη συνομοσία ενάντια στο καπιταλιστικό κράτος, για την απελευθέρωσή σας». Οι «φάκελοι» της ογκωδέστατης έρευνας, που έγινε από το υπουργείο Εσωτερικών εις βάρος των τροτσκιστών, χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από την Γκεστάπο.

Από το 1937 η κυβέρνηση προχωρεί στην «παύση» της κοινωνικής πολιτικής και αρχίζει τον στρατιωτικό επανεξοπλισμό της Γαλλίας. Τον Ιούνη του 1937 η κυβέρνηση έπεσε και μέχρι τον Απρίλη του 1938 άλλαξαν τρεις κυβερνήσεις. Μετά την ήττα της Γαλλίας από τη ναζιστική Γερμανία, τον Ιούλη του 1940, το κοινοβούλιο που εκλέχθηκε το 1936, εκτός των βουλευτών του Κ.Κ.Γ. και 26 ακόμα βουλευτών, ενέκρινε την απόδοση δικτατορικών εξουσιών στον στρατηγό Πεταίν (Petain), υλοποιώντας το παλιό σύνθημα των φασιστών και της άκρας δεξιάς «Είναι ο Πεταίν που μας χρειάζεται» και στήνοντας το φιλοναζιστικό καθεστώς του Βισύ (Vichy). Η αποτυχία της λαϊκο-μετωπικής πολιτικής είχε επισφραγιστεί.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Παγκόσμια Ημέρα της Εργατικής Τάξης

«Θέλουμε να τ' αλλάξουμε τα πράγματα. Βαρεθήκαμε να μοχθούμε απ' τα χαράματα. Ίσα-ίσα μόνο για να ζούμε, και να μην έχουμε μία ώρα να σκεφτούμε. Θέλουμε να νιώσουμε τον ήλιο τη φωτιά και των λουλουδιών την ευωδιά. Και θέλημα του Θεού μες τους αιώνες, να εφαρμοστούν οι οχτώ ώρες. Μαζεύουμε τις δυνάμεις μας απ' τα γιαπιά, τα εργοστάσια, τα μαγαζιά. Οχτώ ώρες ανάπαυση, οχτώ ώρες δουλειά. Κι οχτώ ώρες για ό,τι θέλει ο καθένας από μας!»

Η Πρωτομαγιά, μέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, αποτυπώθηκε στην συνείδηση των εργαζομένων όλου του κόσμου ως μέρα σύμβολο της πάλης τους, έπειτα από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο το Μάη του 1886 – και καθιερώθηκε από την νεοειδρωθείσα Β' Διεθνή το 1889. Στην αιχμή του δόρατος της πάλης των εργαζομένων τότε ήταν η καθιέρωση του οχταώρου.

Στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, ο χρόνος εργασίας στις βιομηχανίες του τότε ανε-

πτυγμένοι κόσμοι έφτανε τις 12 και 14 ώρες ημερησίως, ενώ κατά την περίοδο των Ναπολεόντειων Πολέμων ανέβηκε κατά 4 έως 6 ώρες επιπλέον. Η πάλη για το θέμα αυτό υπήρξε σκληρή κατά τα επόμενα χρόνια και μόνο κατά το δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα κατορθώθηκε να γίνει το 10ωρο η κανονική εργάσιμη μέρα για τους περισσότερους ειδικευμένους τεχνίτες στις ΗΠΑ. Για την πλειοψηφία των εργατών, όμως, το πρόβλημα παρέμενε και γύρω στο 1860.

Στις ΗΠΑ το 1886, η αμερικανική εργατική τάξη, έχοντας επιβάλλει ήδη το 10ωρο σχεδόν σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ έπειτα από μακροχρόνιους αγώνες και συσπειρωμένη εκείνη την εποχή γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική IWP (Διεθνή Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και ειδικά στο Σικάγο, προπύργιο του εργατικού κινήματος, γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο (επίσης ελεγχόμενο από τους αναρχικούς) αποφασίζει την κάθοδό της σε γενική απεργία με εναρκτήρια μέρα την 1^η Μάη και αίτημα την καθιέρωση του 8ώρου.

Στην απεργία πήραν μέρος περίπου 350.000 εργάτες σε 1.200 εργοστάσια των ΗΠΑ. Την Πρωτομαγιά του 1886 έγινε στο Σικάγο η πιο μαχητική πορεία, με τη συμμετοχή 90.000 ανθρώπων. Στην κεφαλή της πορείας ήταν ο αναρχοσυνδικαλιστής Άλμπερτ Πάρσονς.

Το πρώτο αίμα χύθηκε δύο ημέρες αργότερα έξω από το εργοστάσιο Μακ Κόρμικ στο Σικάγο. Απεργοσπάστες προσπάθησαν να διασπάσουν τον απεργιακό κλοιό και ακολούθησε συμπλοκή. Η αστυνομία και οι μπράβοι της επιχείρησης επενέβησαν δυναμικά. Σκότωσαν τέσσερις απεργούς και τραυμάτισαν πολλούς, προκαλώντας οργή στην εργατική τάξη της πόλης.

Την επομένη αποφασίστηκε συλλλητήριο καταδίκης της αστυνομικής βίας στην Πλατεία Χέιμαρκετ. Η συγκέντρωση ήταν πολυπληθής και ειρηνική. Το κακό, όμως, δεν άργησε να γίνει. Οι αστυνομικές δυνάμεις πήραν εντολή να διαλύσουν δια της βίας τη συγκέντρωση. Ξαφνικά ρίχτηκε μια χειροβομβίδα, που εξερράγη σκοτώνοντας έναν αστυνομικό και τραυματίζοντας δεκάδες. Η αστυνομία άνοιξε πυρ κατά βούληση, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τουλάχιστον τέσσερις διαδηλωτές και να τραυματιστεί απροσδιόριστος αριθμός, ενώ έξι αστυνομικοί έχασαν τη ζωή τους από πυρά (ανεβάζοντας τον αριθμό τους σε επτά). Είτε προβοκάτσια είτε απελπισμένη ενέργεια αντεκδίκησης για τα δεινά που είχαν υποστεί οι εργαζόμενοι από τη βαρβαρότητα της αστυνομίας, έδωσε το πρόσχημα στην αστική τάξη να εξαπολύσει πογκρόμ συλλήψεων, διώξεων και καταστολής σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οχτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες, οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Ένγκελ οδηγήθηκαν στο ικρίωμα, οι Φίλντεν, Σβάμπ, Νιμπ καταδικάστηκαν σε πολυετή καταναγκαστική εργασία και ο Λινγκ βρέθηκε νεκρός στο κελί του.

Η πρωτομαγιάτικη απεργία όμως δεν πήγε χαμένη. Είχε ως αποτέλεσμα 185.000 εργάτες να κερδίσουν το 8ωρο και τουλάχιστον 200.000 εργάτες να μειώσουν το χρόνο εργασίας τους από τις 12 στις 10 και 9 ώρες. Έκτοτε η 1η Μάη αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την παγκόσμια εργατική τάξη, που είδε στην εξέγερση του Σικάγο το δρόμο για την επίτευξη των διεκδικησών της, με αποτέλεσμα μερικά μόλις χρόνια μετά, η Πρωτομαγιά του 1890 να γίνει μέρα μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων ταυτόχρονα σε ΗΠΑ και Ευρώπη.

Οι ιστορικές Πρωτομαγιές στην Ελλάδα

Η Πρωτομαγιά του 1886 είχε παγκόσμια απήχηση και αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την πάλη των εργαζομένων σε ολόκληρο τον κόσμο. Εξαπλώθηκε ραγδαία, τόσο στις άλλες χώρες, όσο και στην Ελλάδα και χιλιάδες εργαζομένων έμπαιναν στον αγώνα για τα δίκαια, ανεκπλήρωτα αιτήματά και διεκδικήσεις τους.

Η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση για την Πρωτομαγιά στην Αθήνα έγινε το 1893, με περίπου 2.000 συγκεντρωμένους, που υπέγραψαν ψήφισμα διαμαρτυρίας για τις συνθήκες ζωής και εργασίας της εργατικής τάξης. Οργανωτής ήταν ο Σταύρος Καλλέργης, αγωνιστής που πάλεψε σκληρά για τα δικαιώματα των εργαζομένων και εκδότης της πρώτης μαχητικής εφημερίδας «Σοσιαλιστής».

Στην πρωτομαγιάτικη απεργία του 1924, δολοφονείται ο απεργός κομμουνιστής Παρασκευαΐδης έξω από το Εργατικό Κέντρο Αθήνας (τότε ήταν στην πλατεία Κοτζιά).

Το 1929, η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγορεύει τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και εντείνει την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και γενικά των εργατών.

Οι εκδηλώσεις της πρωτομαγιάς του 1934 πυροδότησαν τις απεργιακές κινητοποιήσεις των λιμενεργατών και των μυλεργατών στην Καλαμάτα, όπου ο στρατός δολοφόνησε 8 διαδηλωτές.

Ο Μάης του 1936 βράφηκε κόκκινος,

μετά την αιματηρή αστυνομική καταστολή της εξέγερσης της Θεσσαλονίκης, με τραγικό απολογισμό 12 νεκρούς απεργούς.

Την Πρωτομαγιά του 1944, 200 κομμουνιστές εκτελούνται στο σκοπευτήριο της Καισαριανής από τα γερμανικά κατοχικά στρατεύματα ως αντίποινα για τον θάνατο γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Σπάρτη. Ανάμεσά τους ήταν 7 τροτσκιστές και 5 αρχειομαρξιστές, που έπεσαν φωνάζοντας για την 4^η Διεθνή και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Την Πρωτομαγιά του 1946 γίνεται μεγάλο συλλλητήριο στο Παναθηναϊκό Στάδιο υπό την ηγεμονία του Εργατικού Αντιφασιστικού Συνδέσμου (διάδοχη οργάνωση του ΕΑΜ).

Την παραμονή της Πρωτομαγιάς του 1976, τραυματίζεται θανάσιμα ο μαθητής Σιδέρης Ισιδωρόπουλος κατά τη διάρκεια αφισκοκόλλησης και ανήμερα της Πρωτομαγιάς πεθαίνει ο Αλέκος Παναγιώλης. Το μεταπολιτευτικό κλίμα και η άνθιση του εργοστασιακού συνδικαλισμού ωθούν τις μάζες σε δυναμικές κινητοποιήσεις.

Το 1986 έγινε ογκώδης συγκέντρωση για την ανατροπή του «προγράμματος σταθερότητας» της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ με υπουργό οικονομικών τον Σημίτη, που θα ήταν και η αρχή της αντεργατικής επίθεσης. Οι εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς επιβεβαίωσαν τη ρήξη στο εσωτερικό του συνδικαλιστικού κινήματος και την αντι-

παράθεση γύρω από τη νόμιμη διοίκηση της ΓΣΣΕ.

Τις δύο επόμενες δεκαετίες, η υποχώρηση του εργατικού κινήματος, θα αντανακλάται στην υποτονικότητα των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων.

Σήμερα, η Εργατική Πρωτομαγιά υπονομεύεται από την αστική τάξη που προσπαθεί να τη συνδέσει με το γιορταστικό της άνοιξης, καθιστώντας τη μια ακίνδυνη παγανιστική γιορτή. Σ' αυτή την κατεύθυνση συμβάλει και ο προδοτικός ρόλος της ξεπουλημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Είναι ενδεικτικό πως φέτος η ανεκδιήγητη ηγεσία της ΓΣΣΕ μετέφερε την πρωτομαγιάτικη απεργία για την Κυριακή 8 Μάη.

Παρά όμως αυτές τις προσπάθειες, η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα μνημόνια ταφόπλακες, η πλήρης διάλυση των εργατικών δικαιωμάτων και συνδικαλιστικών ελευθεριών, η μετατροπή της εργατικής τάξης σε σύγχρονους δουλοπάροικους που καλούνται να παλέψουν και να αγωνιστούν για να διασώσουν τα πιο στοιχειώδη (ωράρια, μισθούς, κοινωνική ασφάλιση), η βίαιη επαναφορά του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, κάνουν την Εργατική Πρωτομαγιά πιο επίκαιρη από ποτέ. Ας γίνει λοιπόν η φετινή Πρωτομαγιά, η αρχή ενός νέου κύματος αγώνων των εργαζομένων, των νέων και των φτωχών για να ξεμπερδέψουμε μια και καλή με τη μνημονική χούντα.

Η απολογία του Αυγούστου Σπάις

Ο Αύγουστος Σπάις, ένας από τους κατηγορούμενους εργάτες για τα γεγονότα του Σικάγο το 1886, στην απολογία του, μεταξύ των άλλων, είπε:

«Κύριοι δικαστές,

Αν σκέπτεστε σοβαρά ότι με τις κρεμάλες μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών προς την εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια, "πτωχοί τω πνεύματι". Σε παρόμοια περίπτωση θα μας κρεμάσετε με το δίκιο σας. Έπειτα, αυτό είναι το καλύτερο που έχετε να κάμετε. Κρεμάστε μας! Μα να περιμένετε το τέλος. Εάν δεν το βλέπετε, εγώ σας το αναγγέλλω. Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, απ' όλες τις μεριές σας, θερνύει μια φωτιά. Το έδαφος σαλεύει κάτω απ' τα πόδια σας. Βαδίζετε, κυριολεκτικά, επάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Θέλετε να την αγνοείτε; Δε θα την αποφύγετε. Θέλετε ν' απαλλαγείτε, άπαξ δια παντός, απ' όλους τους «συναμότες»; Απαλλαγείτε πρώτα από τα αφεντικά της βιομηχανίας, οι οποίοι δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους από το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε «αύξηση του εθνικού πλούτου»; «Εθνικού»; Τι ειρωνεία!

Τη χαρά μερικών προνομίων του έθνους να λέτε. Κάνετε κάτι καλύτερο. Καταργήστε τα τρένα, τον τηλεγράφο, τα βαπόρια, τον εαυτό σας! Καταργήστε πρώτα από όλα εσάς τους ίδιους! Γιατί; Γιατί εσείς, με τη συμπεριφορά σας, είστε οι πρώτοι πράκτορες της επανάστασης. Καταργήσατε την αργαία και τη λεηλασία, Κύριοι μου. Αλλά, αυτή είναι η δουλειά σας. Είναι η ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων, οι οποίοι προτιμούν ν' απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάμνουν τίποτε. Από αυτήν ακριβώς την τάξη πάμε να απαλλαγούμε. Κοιτάξετε το οικονομικό πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και εσείς, ω Χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, εσείς είστε οι κοινωνικοί γύπες, που τρώνε τη σάρκα των πτωμάτων.

Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στα στενά δρομάκια της πολιτείας αυτής, εκεί όπου περνάνε τις μέρες τους οι αληθινοί δημιουργοί του πλούτου; Πάμε μαζί στα ανθρακωρυχεία του Χόκινγκ Βάλεϊ; Δε θα βρούμε ανθρώπους, θα βρούμε κινούμενα πτώματα που άρχισαν να αποσυντίθενται. Η γενική κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Αρχίζει η εποχή του σοσιαλισμού και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θα απαλλοτριωθούν. Εκείνοι που λένε "τούτο είναι δικό μου", θα τα δούνε όλα κοινά. Αυτό δε θα γίνει για σκοπούς σκεκουλάντικους, θα γίνει για το καλό όλων.

Τούτο εδώ δεν είναι όραμα αιθέριο, καθώς νομίζετε. Είναι αναγκαιότητα. Είδαμε στην ιστορία πώς ό,τι ήταν ανάγκη να γίνει, έγινε. Αυτό είναι η λογική της ζωής... Όποιος λέει ιδιωτική βιομηχανία, λέει αναρχομένη βιομηχανία. Μετρημένα άτομα χρησιμοποιούν τους όφελός τους τις εφευρέσεις. Ο κόσμος είναι για τους λίγους. Δεξιά και αριστερά πέφτουν οι όμοιοί τους, θύματα του πλούτου και της καλοζωίας τους. Λίγο τους ενδιαφέρει. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε σβώλους χρυσαφιού. Την ίδια την υγεία των ανήλικων. Με την πολλή εργασία, δολοφονούν τα γυναικόπαιδα. Με την ανεργία σκοτώνουν. Και αυτοί οι άνθρωποι σου λέγονται Χριστιανοί! Γνήσιοι Χριστιανοί!

Εμείς παραβήκαμε τους νόμους σας, για να δείξουμε στο λαό σε τι αποβλέπουν όλοι σας οι θεσμοί: στο να εγκαθιδρύνουν, στη χώρα αυτή, μια ολιγαρχία, όμοια της οποίας σε κτηνωδία δεν υπάρχει πουθενά στη Γη!

Αν πιστεύετε ότι με το να μας κρεμάσετε θα εξουδετερώσετε το κίνημα των εργαζομένων, το κίνημα από το οποίο εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα που σέρνονται στη φτώχεια και στη μιζέρια, περιμένουν τη λύτρωσή τους – αν αυτή είναι η γνώμη σας –, τότε κρεμάστε μας!

Εδώ θα ποδοπατήσετε μία μικρή σπίθα, εκεί όμως και πιο πέρα και απέναντι και γύρω μας παντού, θα ξεπεταχτούν οι φλόγες. Η φωτιά είναι υπόγεια και δε θα μπορέσετε να τη σβήσετε...»